

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hugo, Victor.; V. Hugo.
Titel Title:	<u>Trofast til Døden : historisk Roman</u>
Alternativ titel Alternative title:	Bug-Jargal.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Universalforlaget, [1910]
Fysiske størrelse Physical extent:	122 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

V. Hugo.

Trofast til Døden.

Historisk Roman.

KØBENHAVN
UNIVERSALFORLAGET

HAUSE F. ULLER SUHNKE & SÖHNE K. A.

Jeg er vel født i Frankrig, men i en meget ung Alder blev jeg sendt til St. Domingo til en Onkel, en meget rig Planter, hvis Datter det var, jeg senere ægtede.

Min Onkels Plantage laa i Nærheden af Fortet Gallifort og indtog det meste af Distriktet Acul.

Otte Hundrede Negre var ansatte paa min Onkels udstrakte Besiddelser. Disse Slavers i og for sig sørgelige Lod var, jeg tiltaar det frit, dobbelt sørgelig ved deres Herres Huardhertethed. Min Onkel hørte til det heldigvis meget begænset Antal af Plantere, hvis Hjerter var bleven haardt og koldt ved den vanlige Anvendelse af Despotiets Magt. Vant til at se ethvert nok saa lille Vink opfyldt paa Stedet, straffede han grumt den mindste Tøven af en Slave, og hans Børns Mægling førte ofte til, at Straffen blev endnu haardere. Vi maatte derfor i Reglen indskrænke os til hammeligt at ilindre de Ulykker, som vi ikke kunde afværge.

Blandt alle Slaverne havde kun en eneste fundet Naade for min Onkels Øjne. Det var en spansk Dværg af blandet Race, som Guvernøren paa Jamaica, Lord Effingham havde foræret ham. Den Sorte, hvis Navn var Habibrah, var et af hine Væsener, hvis fysiske Bygning er saa vidunderlig, at de ligner komplette Uhyrer, naar de ikke lægger hele Personen i lystige Folder. Denne hæslige Dværg var lille, tyk, rundmavet, og bevægede sig med ubeskrivelig Hurtighed paa to skæve, stilkede Ben, hvilke han trak op under sig, naar han sad, ligesom en Edderkop. Hans uhyre Ho-

ved, der sad begravet mellem Skuldrene, var beklædt med grov Uld i Stedet for Haar og havde to saa brede Øren, at hans Kammerater plejede at sige, at Habibrah tørrede sine Øjne med sine Øren, naar han græd. Hans Ansigt var stedse en Gaade, aldrig det samme; han besad en sjælden Evne til at fordreje sine Træk, hvilket paa en vis Maade tjente til at skjule hans kolossale Grimhed. Habibrah var i et og alt alles Yndling. Medens de andre Slaver var overlæssede med Arbejde, havde Habibrah intet andet at bestille end at bære en bred Vifte af Paradisfuglefjer efter sin Herre for at fordrive Fluerne og lignende Plageaander. Min Onkel lod ham spise ved sine Fødder og gav ham altid Resterne af sine Yndlingsretter. Habibrah viste sig ogsaa taknemmelig for saa megen Godhed, han benyttede helt sit Privilegium som Hofnar til at forepludre sin Herre tusinde Dumheder, til at gøre Krumspring og slaa Kuldbøtter og til at skære Ansigter.

Jeg kunde ikke fordrage denne Slave. Der laa noget alt for krybende i hans Tjenesteiver. Jeg følte Medlidenhed med de ulykkelige Negre, hvem jeg saa arbejde hele Dagen uden anden Klædning end en gnavende Jernlænke, medens den vanskabte Hans Kvast, denne dovne Slave blev behængt med guldbroderet Livrée. Jeg følte navnlig Foragt for ham, fordi han ikke benyttede den Indflydelse, hans Gemenheder havde forskaffet ham hos hans Hersker, til Bedste for sine ulykkelige Medbrødre. Aldrig bad han sin Herre om Naade for en Kammerat, ja, man hørte ham endog en Dag, da han troede sig alene med min Onkel, paalægge denne at fordoble sin Strenghed mod de ulykkelige Sorte. Desuagtet syntes de øvrige Slaver, der egentlig burde have betragtet ham med Mistro og Misundelse, ingenlunde at hade ham. Han indgød dem en vis Respekt, og naar de saa hans store, spidse med Bjælder behængte Hue, paa

hvilke han havde malet underlige Figurer med rødt Blæk, sagde de altid til hinanden: „Det er en Obi (Trolldmand)!“

Disse Enkeltheder interesserede mig den Gang meget lidt. Aldeles optaget af en ren Kærligheds ædle Følelser, skænkede jeg alt, hvad der ikke interesserede Marie kun meget liden Opmærksomhed. Fra tidligste Tid vant til at betragte den, der allerede paa en vis Maade var min Søster, som min vordende Hustru, havde der dannet sig et Forhold imellem os, hvis Natur De ikke ret kan gøre Dem noget Begreb om, selv om jeg siger Dem, at vor Kærlighed var en Blanding af broderlig Æmhed, lidenskabelig Overspændthed og ægteskabelig Fortrolighed. Faa Mennesker har tilbragt deres første Ungdom under mere lykkelige Forhold end jeg. Næsten fra Fødselen vant til Rigdommens Nydelser, og henlevede sine Dage ved Siden af et Væsen, der omfattede mig med den rene og fyrigste Kærlighed! Behøves der mere for at give mig en blind Tro paa min Lykkestjerne?“

II.

Under disse blide Forhaabninger naaede jeg mit tyvende Aar, og min Onkel havde besluttet, at mit Bryllup med Marie skulde finde Sted, naar August Maaned 1791 var til Ende. En saa nær forestaaende Lykke fyldte aldeles hele min Sjæl, saa at jeg slet ikke værdigede de politiske Begivenheder omkring mig nogen Opmærksomhed.

Kun en eneste Gang tog jeg nogen levende Del i Dagens Anliggender. Det var den Gang, da den franske Regering udstedte det usalige Dekret om de Farvedes Ligeberettigelse med de Hvide i politisk Henseende. Ved et

Bal, som Guvernøren i Kapstaden gav, ytrede flere unge Planterne sig med Heftighed mod denne Lov, hvilket angreb de Hvides maaske begrundede Egoisme. Jeg havde endnu ikke blandet mig i Konversationen, da jeg saa en rig Planter, der ikke gerne taaltes af de Hvide, fordi hans tvivlsomme Farve mistænkeliggjorde hans Oprindelse, nærme sig Gruppen. Jeg traadte rask hen til dette Menneske og sagde højt til ham: „Gaa De kun forbi, min Herre, der bliver her talt om Ting, som er ubehagelige for Dem at høre, da De jo har urent Blod i Deres Aarer.“

Denne Beskyldning ophidsede ham saa meget, at han straks udfordrede mig til en Tvekamp. Vi blev begge saarede. Jeg gjorde Uret i at fornærme ham, men det var ikke alene Fordommen mod hans Farve, der drev mig dertil, men ogsaa den Omstændighed, at dette Menneske længe havde haft den Frækhed at se paa min Trolovede med forlibte Øjne, og endog nylig havde danset med hende, da jeg saaledes beskæmmede ham.

Med Øjnene blot fæstede paa min fremtidige Lykke, der nærmede sig Dag for Dag, lagde jeg ikke Mærke til alle de frygtelige Skyer, som næsten paa alle Punkter bedækkede vor politiske Horisont, og som ved dens Udbrud skulde omstyrte og tilintetgøre alt.

I de første Dage af August Maaned, som jeg saa ivrigt oppebiede, indblandede et sælsomt Tilfælde en uforudset Uro i mine ellers saa trygge Forhaabninger.

III.

Min Onkel havde ved Bredden af en lille Flod, der tilførte hans Pantage det nødvendige Vand, ladet bygge en lille Pavillon eller Løvhytte, omgivet af tykke Træer. I denne Pavillon plejede Marie hver Dag at indaande den friske Søluft, der regelmæssig viftede der i de hedeste Maanedene af Aaret.

Jeg bar Omsorg for, at dette ensomme Sted hver Morgen blev smykket med de skønneste Blomster, jeg selv havde kunnet finde.

En Dag ilede Marie ganske bestyrtet hen til mig. Hun var, som hun plejede, gaaet hen i Løvhytten og havde der bemærket med en Blanding af Forundring og Skræk, at alle Blomsterne, jeg om Morgenen havde lagt til hende, var kastede ned paa Jorden og traadte under Fødder. Paa det Sted, hvor Buketten havde ligget, laa en friskplukket Buket af vilde Skovblomster. Hun var endnu ikke kommen sig af sin Forundring, da hun hørte Lyden af en Guitar fra det Buskads, der omgav Hytten. Spillet ledsagedes af en dæmpet Sang, hun troede en spansk, og af hvilken hun ikke i Forvirringen havde hørt andet end sit eget Navn blive gentaget flere Gange. Hun var hastigt flygtet derfra, og til Lykke havde ingen hindret hende i at slippe bort. —

Denne Fortæling berørte mig naturligtvis meget ubehageligt og ophidsede min Skinsyge. Min første Mistanke rettede sig straks paa ham med det blandede Blod, jeg nylig havde været i Strid med, men jeg besluttede dog ikke at lade mig henrive af en falsk Mistanke til at begaa en over-

ilet Handling. Jeg beroligede min stakkels Marie og besluttede straks uafsladelig at vaage over hende, indtil det Øjeblik kom, da jeg havde Ret til at tage hende endnu mere under min Varetægt.

I den Forudsætning, at den Frække, hvis Uforskamethed havde forskrækket Marie saa meget, ikke vilde indskrænke sig til dette ene Forsøg paa, som jeg tænkte, at aabenbare hende sin Kærlighed, lagde jeg mig endnu samme Aften i Baghold i Nærheden af det Sted, hvor min vordende Brud sov. Da alt paa Plantagen var gaaet til Ro, skjulte jeg mig inde imellem høje Sukkerrør og afventede kommende Eventualiteter med min Dolk i Haanden. Jeg ventede heller ikke forgæves. Omtrent ved Midnat hørte jeg i nogle faa Skridts Afstand fra mig Forspillet til en smægtende spansk Serenade. Det var, som om der blev gydet Feberild i alle mine Aarer og Nerver! Rasende af Vrede og med draget Dolk styrtede jeg hen til det Sted, hvorfra Tonerne kom, men pludselig fælte jeg mig greben og kastet til Jorden af en overmenneskelig Kraft. Min Dolk blev mig fratagen, og jeg saa den blinke over mit Hoved. Jeg saa ogsaa to glødende Øjne stirre paa mig og en dobbelt Række snehvide Tænder kom til Syne, idet min Ubekendte lod disse Ord gaar over sine Læber: „Té tengo! Té tengo (jeg holder Dig fast)!“.

Mere forundret end bestyrtet kæmpede jeg forgæves med min frygtelige Modstander, allerede borede Spidsen af min Dolk sig igennem mine Klæder, da Marie, hvem Guittaren og dette Spektakkel havde vækket pludselig viste sig ved Vinduet. Hun genkendte min Stemme, saa en Dolk blinke og udstødte et Angstskrig. Dette hjerteskræende Smertensudbrud syntes at lamme min sejrige Modstanders Arm, hans Haand stivnede som ved et Trylleslag, og han

raabte, denne Gang paa Fransk: „Nej, nej! De vilde græde for meget!“ Med disse Ord kastede han Dolken fra sig.

Efter at den Ubekendte havde udtalt disse Ord, forsvandt han i Rosenhækken, og førend jeg endnu, udmattet af denne ulige og besynderlige Kamp, havde rejst mig op, var ethvert Spor forsvundet.

Det vilde falde mig vanskeligt at sige, hvad der foregik i mig i det Øjeblik, da jeg vaagnede efter min første Bestyrtelse i min Elskede Maries Arme. Jeg var mere end før opbragt over denne Medbejler og skammede mig over at kunne takke ham for Livet. „I Grunden“, sagde min Egenkærlighed, „har Du Marie at takke for din Frelse, thi det var ved hendes Stemmes Tryllekraft, at Dolken faldt ud af Morderens Haand“. Imidlertid kunde jeg dog ikke skjule, at der laa en vis Ædelmodighed i den Følelse, der havde faaet min Medbejler til at skaane mig. Men hvem var denne Medbejler? Jeg udtømte mig i Formodninger, af hvilke den ene forog den anden. Det kunde ikke være Planteren med det blandede Blod, hvem min Mistanke først faldt paa. Han havde langtfra en saa overordentlig Styrke, og det var heller ikke hans Stemme. Det Individ, med hvem jeg kæmpede, var nogen indtil Bæltstedet. Kun Slaverne i Kolonierne var halvt paaklædte. Men det kunde ikke være nogen Slave. Følelserne som dem, der bevægede ham til at kaste Dolken bort, findes sjældent hos en Slave, og iøvrigt oprørtes alt i mig ved den Tanke at have en Slave til Medbejler. Men hvem var det da? Jeg besluttede at vente og at udspejde.

IV.

Marie havde vækket sin gamle Amme, der var traadt hende i Moders Sted, thi hun havde allerede mistet sin Moder, medens hun laa i Vuggen. Jeg tilbragte den øvrige Del af Natten hos dem, og saasnart det blev Dag, satte vi Onkel i Kundskab om det forefaldne. Hans Forbavselse derover var stor, men hans Stolthed stødte den Tanke fra sig, at hans Datters ubekendte Elsker kunde være en Slave. Ammen fik den Befaling aldrig at forlade Marie, og da Arbejdet paa min Onkels Plantager ikke lod ham nogen Tid tilovers, tillod han mig at ledsage hende paa hendes Spadsereture; indtil Dagen før vor Forbindelse kom, der var bestemt til den 22. August. Da han forudsatte, at den nye Elsker kun kunde komme udefra, befalede han, at Grænsen paa Plantagen skulde bevogtes strengere end hidtil.

Efter at disse Forsigtighedsregler var truffene, vilde jeg gøre et Forsøg. Jeg gik til Pavillonen ved Floden, genoprettede Ordenen og smykkede den med Blomster for Marie.

Da den Tid kom, hun sædvanligt plejede at gaa ud, ladede jeg min Bøsse og foreslog min Forlovede at gaa til Pavillonen. Den gamle Amme fulgte os.

Marie, hvem jeg ikke havde fortalt, at jeg igen havde bragt Orden i hendes Buskads, traadte først ind.

„Ser Du, Leopold, mit Buskads er endnu i samme Tilstand som i Gaar. Dine Blomster kastede ned og traadte paa; kun forundrer det mig“, sagde hun, idet hun tog en Buket af Markblomster i Haanden, „at denne elendige Buket ikke er visnet siden i Gaar“.

Jeg stod ubevægelig af Fortvivlelse og Vrede. Mit Morgenarbejde var igen ødelagt, og denne usle Buket havde paa en skammelig Maade indtaget mine Rosers Plads.

„Vær rolig“, sagde Marie, der saa min Ophidselse, „den Sag er forbi, og det uforskammede Menneske vil rimeligvis aldrig komme igen. Vi vil kaste denne Buket bort og aldrig tænke mere paa denne Historie.“

Jeg vogtede mig vel for at bringe hende ud af Vildfarelsen af Frygt for at forskrække hende, og uden at sige hende, at den, der efter hendes Mening ikke mere vil komme igen, allerede var kommen igen, lod jeg hende i hendes uskyldige Harme træde Blomsterne under Fødder. Derpaa, i Haab om, at Timen var kommen, da jeg skulde lære min frygtelige Rival at kende, lod jeg hende sætte sig tavs mellem Ammen og mig.

Vi havde næppe sat os, før Marie lagde sin Finger paa min Mund; nogle Toner dæmpede af Vinden og Vandets Rislen havde naaet hendes Øren.

Jeg lyttede. Det var det samme melankolske og langsomme Forspil, som den foregaaende Nat havde opvakt min Harme. Jeg vilde fare op fra mit Sæde, men et Vink af Marie holdt mig tilbage.

„Leopold“, sagde hun til mig med dæmpet Stemme, „vær rolig; han vil maaske synge, og hans Ord vil uden Tvivl vise os, hvem han er“.

En Stemme, der paa en Gang baade var mandig og klagende, lød straks efter fra det tykke Buskads og sang til Guitaren en spansk Romance, hvoraf hver Strofe gjorde et saa heftigt Indtryk paa mig, at jeg endnu den Dag i Dag er i Stand til at gengive den Ord for Ord.

Den lød saaledes:

Hvorfor flygter Du fra mig,
 Du min Drøm, min Fryd, min Smerte?
 Har min Elskov skrækket Dig,
 Har den saaret dybt dit Hjerte?

O, Marie, hvor kan jeg
 Vel ufølsom for Dig være,
 Naar enhver, der skuer Dig
 Straks maa Elskovslængsler nære?

Hvor jeg vanker, hvor jeg gaar,
 Ser jeg Dig for Sjælens Øje,
 Kun for Dig mit Hjerte slaar, —
 Uskylds Engel fra det Høje.

Ja, en Engel er Du mig,
 Blot et Blik mig Lindring bringer,
 Og naar jeg kun hører Dig,
 Sorgen flyr paa Sephyrvinger.

Du en Engel! Hvad er jeg?
 Før en Konge, nu en Slave —
 Intet, intet, intet Dig
 Skænker jeg i Bryllupsgave.

Kun mit Hjerte vorder dit,
 Det jeg udelt til Dig skænker,
 Det vil for Dig banke frit,
 Selv i Trællelænker.

Et dybt Suk, forlænget ved Guitarens bævende Streng,
 ledsagede disse sidste Ord.

Jeg var ude af mig selv. Konge! — Sort! — Slave!

— Tusinde usammenhængende Tanker, fremkaldte af Sengen, jeg havde hørt, tumlede omkring i mit Hoved. Der bemægtigede sig mig en heftig Attraa efter at komme hia Ubekendte til Livs, der vovede at indflette Maries Navn i sine Kærlighedssange.

Jeg greb krampagtigt min Karabin og styrtede ud af Løvhytten.

Jeg gennemsøgte Skoven i alle Retninger, jeg stødte Karabinløbet ind i alle tykke Buske, jeg gik rundt om imellem store Træer og ledte overalt i det høje Græs — —, men opdagede intet og altid intet! Denne forgæves Søgen i Forening med unyttige Betragtninger over Romancen, jeg havde hørt, blandede nogen Forvirring i min Vrede.

I dette Øjeblik lød et frygteligt Skrig fra den anden Side af Krattet, hvor Pavillonen laa.

Det var Maries Stemme.

Jeg styrtede afsted, jeg løb, jeg fløj og spurgte mig selv med Gysen undervejs, hvilken ny Ulykke, der maaske nu ventede mig.

Aandeløs naaede jeg Løvhytten, og et nyt Oprin frembød sig for mine Øjne. En uhyre Krokodille, hvis Legeme var halvt skjult imellem Rørene og Manglebuske paa Aabredder, havde stukket sit kolossale Hoved igennem en af Buerne, der bar Løvhyttens Tag. Dens frygtelige Gab truede en ung Sort af en kæmpemæssig Skabning, der med den ene Arm holdt den forfærdede unge Pige i Vejret, og med den anden kæk slyngede Jernet af en Tveøkse ind i Uhyrets staalhaarde Gummer. Krokodillen stred frygtelig mod denne dristige og kraftfulde Haand, der holdt den i Ave.

I det Øjeblik, jeg viste mig ved Indgangen til Løvhytten, udstødte Marie et Glædesskrik, rev sig ud af Negerens Arme og kastede sig i mine med det Udraab:

„Jeg er frelst“.

Ved denne Bevægelse, ved dette Udraab af Marie, vendte Negeren sig pludselig om, lagde Armene overkors paa sit hvælvede Bryst, og med et smertefuldt Blik paa min Forlovede blev han staaende ubevægelig uden at ændse, at Krokodillen var nær ved ham, at han havde skilt sig af med sin Økse, og at Uhyret vilde opsluge ham.

Det havde været ude med den kække Sorte, hvis jeg ikke, efter at have lagt Marie i Skødet paa sin Amme, der endnu sad paa Bænken mere død end levende, havde nærmet mig ganske sagte til det rasende Dyr og affyret min Karabin lige ind i det opspilede Gab. Den dødelig saarede Krokodille aabnede og lukkede endnu et Par Gange sit blodige Svælg og sine brustne Øjne, men det var blot en krampagtig Bevægelse. Pludseligt styrtede den med et stort Brag om paa Ryggen, idet den udstrakte sine brede skælbedækkede Lapper og var død.

Negeren, hvis Liv jeg var saa lykkelig at frelse, drejede Hovedet om og saa Dyrets sidste Krampstrækninger; derpaa fæstede han sine Øjne paa Jorden og løftende dem langsomt op sagde han til mig paa spansk i en Tone, der udtrykte mere end Fortvivlelse:

„Hvorfor dræbte Du den?“

Med disse Ord ilede han bort i stærke Skridt uden at oppebie mit Svar, og han forsvandt i det tykke Krat.

V.

Dette frygtelige Optrin, den besynderlige Opløsning og de mangehaande Følelser, der var opstaaet hos mig før, under og efter min forgæves Søgen i Skoven, frembragte

et helt Kaos i mine Tanker. Marie var endnu ganske bedøvet af Skrækken, og det varede temmelig længe, inden vi kunde meddele hinanden vore usammenhængende Tanker paa anden Maade end ved Haandtryk og Øjekast.

Endelig brød jeg Tavsheden:

„Kom Marie“, sagde jeg, „lad os forlade dette ubehagelige Opholdssted“.

„Hun rejste sig hurtigt, og som hun blot havde oppebiet min Tilladelse greb hun min Arm, og vi gik.

Nu spurgte jeg hende, hvorledes den Sorte paa en saa vidunderlig Maade var kommen hende til Hjælp i det Øjeblik, da hun svævede i den skrækkelige Fare, og om hun vidste, hvem denne Slave var; thi det grove Linned, der knap skjulte hans Nøgenhed, viste tydeligt, at han hørte til den ringeste Klasse af Indvaanere paa Øen.

„Dette Menneske“, sagde Marie, „er uden Tvivl en af min Faders Negre, der arbejder tæt ved Bækken, da Synet af Krokodillen bragte mig til at udstøde et Skrig, som underrettede Dig om min Fare. Alt, hvad jeg kan sige Dig, er, at i samme Øjeblik styrtede han ud af Krattet for at ile mig til Hjælp“.

„Fra hvilken Side kom han?“ spurgte jeg hende.

„Fra den modsatte Side, hvorfra Stemmen lød kort i Forvejen, og hvor Du fo'r ind“.

Disse Ord forstyrrede den Sammenligning, som jeg ikke havde kunnet undlade at gøre mellem de spanske Ord, som Negeren havde sagt til mig, idet han ilede bort, og Romancen, som min ubekendte Medbejler havde sunget i samme Sprog. Desuden var jeg ogsaa bleven opmærksom paa adskillige andre Overensstemmelser. Denne Neger af næsten kæmpehøj Vækst og med overordentlige Kræfter kunde gerne være den Modstander, med hvilken jeg havde stridt den foregaaende Nat. Ogsaa den Omstændighed, at

han var nøgen, opvakte en stærk Formodning. Sangeren i Krattet havde sagt, at han vel nu var Slave, men at han havde været Konge engang. Det var en Lighed mere.

Forbavset erindrede jeg mig det Udtryk af Vildhed og Majestæt, der stod præget i hans Ansigt i Forening med den amerikanske Races karakteristiske Kendetegn — hans Øjnes Glans, hans Tænders Hvidhed mod hans Huds kul-sortede Farve, han høje Pande, noget overordentligt hos en Neger — den foragtelige Oppusten af hans tykke Læber og Næsebor, der havde noget stolt og bydende ved sig —, hans ædle Holdning og hans skønne Lemmer, der, skønt udmagrede og slappede ved daglige Strabadser, dog havde en sand herkulisk Dannelse. Jeg forestillede mig denne Slaves imponerende Udvortes og maatte tilstaa for mig selv, at det var en Konge fuldkommen værdigt.

Ved Forestillingen herom i Forbindelse med en Mængde andre Biomstændigheder standsede mine Gisninger ved den forvovne Slave, og fnysende af Harme vilde jeg lade ham opsøge og straffe, — men straks vendte min Raadvildhed tilbage.

Hvad den besynderlige Bebrejdelse angik, som han havde gjort mig, fordi jeg havde dræbt Krokodillen, saa viste den blot en Ulyst til Livet hos Slaven, som hans Stilling af sig selv forklarede, uden at man i Sandhed havde nødig at søge sin Tilflugt til den Hypotese, at han skulde brænde af en taabelig Kærlighed til sin Herres Datter. Hans Tilstedeværelse i Krattet ved Løvhytten kunde være ganske tilfældig, og hans Kraft og Legemsbygning kunde langt fra stadfæste hans Identitet med min natlige Modstander. Var det paa saa svage Grunde, at jeg hos min Onkel vilde anklage og udsætte ham for hans krænkede Ærgerrigheds frygtelige Hævn, den stakkels Slave, der havde vist saa megen Kækhed med at frelse Marie.

I det Øjeblik, da disse Betragtninger hævede sig imod min Vilje, , tilintetgjorde min Marie den aldeles ved med sin blide Stemme at sige til mig:

„Min Leopold! Vi skylder den brave Neger megen Taknemlighed, uden ham havde jeg været fortabt. Du var kommen for sildig“.

Disse Ord havde en afgørende Virkning. De forandrede ikke min Beslutning at lade Slaven opsøge, som havde frelst Marie; men de forandrede Øjemedet dermed, der før havde været for at straffe, og nu skulde være for at belønne.

Min Onkel blev af mig selv underrettet om, at en af hans Negere havde frelst hans Datters Liv, og han lovede mig denne Slaves Frihed, hvis jeg kunde opdage ham imellem den store Mængde af disse ulykkelige Skabninger.

Hidtil havde en Følelse i mit Indre afholdt mig fra at betræde Plantagerne, hvor de Sorte arbejdede, da det smertede mig altfor dybt at se de Væsner lide, hvis Kval jeg ikke kunde lindre; men nu modtog jeg med Glæde min Onkels Tilbud om fra den følgende Dag af at ledsage ham paa hans Inspektionsvandring i det Haab imellem Arbejderne at opdage min elskede Maries Frelser

Paa denne Vandring havde jeg Lejlighed til at se, hvor mægtigt en Herres Blik virker paa Slaven, men paa samme Tid opdagede jeg, hvor dyrt denne Magt købes. Negerne, der skælvede ved Onkels Komme, arbejdede med fordoblet Kraft og Iver, idet han gik forbi, men hvilket Had laa der ikke skjult under denne Frygt!

Let æggelig til Vrede ved Vanen var min Onkel nærværende virkelig at blive vred over ingen Aarsag at finde dertil, da hans Nar, Habibrah, der bestandig fulgte ham, pludselig gjorde ham opmærksom paa en Sort, der overvældet af Træthed var falden i Søvn under en Klynge Daddeltræer.

Min Onkel fo'r hen til den Ulykkelige, vækkede ham barsk og befalede ham at gaa til sit Arbejde.

Den forfærdede Neger rejste sig og opdagede i det samme, at han af Uagtsomhed var kommen til at lægge sig paa et ungt bengalsk Rosentræ, som min Onkel gjorde sig en Glæde af at opelske. Rosenbusken var ødelagt; min Onkel, som allerede var forbitret over det, som han kaldte Slavens Dovenskab, blev rasende over at se sin Yndlingsblomst tilintetgjort. Ude af sig selv rev han Pisken, som han altid bar hos sig paa sine Vandringer, ud af Bæltet for at hugge løs paa Negeren, som var falden paa Knæ — men Pisken naaede ikke sit Bestemmelsessted. Jeg glemmer aldrig dette Øjeblik. En kraftfuld Haand greb pludselig Planterens Arm. En Sort — just ham jeg søgte — raabte til ham paa Fransk:

„Straf mig; thi jeg har fornærmet Dig; men gør ikke min Broder noget ondt, som blot har knækket dit Rosentræ“.

Denne uventede Mellemkomst af det Menneske, hvem jeg skyldte Maries Frelse, hans Bevægelser, hans Blik og hans Stemmes bydende Tone satte mig i stor Forbavselse. Hans ædelmodige Uforsigtighed bragte ikke min Onkel til at rødme, men fordoblede kun hans Raseri, der nu vendte sig fra den Skyldige til hans Forsvarer. Yderst opbragt rev min Onkel sig løs fra Negeren, overvældede ham med Trusler og hævdede atter sin Pisk, for at tugte ham; men denne Gang blev den reven ham ud af Haanden. Negeren brød det med Søm beslagne Skaft, som man knækker et Halmstraa, og traadte dette skændige Redskab under Fødder.

Jeg stod ubevægelig af Forundring, min Onkel af Harm; det var ham noget uhørt at se sin Magt og Anseelse krænket i saa høj Grad. Hans Øjne rullede, som om de

vilde træde ud af deres Plads, og hans blaalige Læber bævede. Slaven betragtede ham et Øjeblik med rolig Mine; men rakte ham straks efter med Værdighed en Økse, som han holdt i Haanden, idet han sagde: „Hvide Mand, vil Du slaa, saa brug i det mindste denne Økse.“

Min Onkel, der var aldeles ude af sig selv, vilde sikkert have opfyldt hans Ønske, idet han greb Øksen, hvis jeg ikke havde afværget det. Jeg rev hurtigt det dræbende Værktøj ud af hans Haand og kastede det i en nærliggende Noria (Brønd).

„Hvad gør Du?“ raabte min Onkel meget heftig.

„Jeg forhindrer Dem i den Udaad at myrde Deres Datters Frelser,“ svarede jeg. „Det er denne Slave, De har at takke for, at Maria endnu lever; det er ham, hvis Frihed De har lovet mig.“

Øjeblikket til at minde ham om dette Løfte var kun slet valgt, og Ordene naaede knapt min forbitrede Onkels Øren.

„Hans Frihed!“ svarede han med mørk Mine. „Ja, han har fortjent at faa en Ende paa sit Slaveri. Hans Frihed! Ja vi vil faa at se, af hvad Natur den vil blive, som Dommerne i Standretten skænker ham.“

Disse skrækkelige Ord isnede mit Blod. Maria og jeg bønfaaldt ham forgæves. Negeren, hvis Skødesløshed havde forarsaget dette Optrin, blev straffet med Bastonade, og man kastede hans Forsvarer i Fortet Galifets Fængsel, for den Brøde at have lagt Haand paa en Hvid. En saadan Adfærd af Slaven mod sin Herre var en Forbrydelse, der straffedes med Døden.

Jeg søgte at forskaffe mig al mulig Oplysning om denne Slaves Forhold. Man fortalte mig, at hans Kammerater syntes at nære den dybeste Ærbødighed for ham, og skønt han var Slave ligesom de, behøvede han blot at give et Vink for at faa dem til at adlyde sig. Han var ikke født

i Kolonien, og man kendte hverken hans Fader eller Moder; men for faa Aar siden havde et Negerskib kastet ham i Land paa St. Domingo.

Endskønt han altid syntes nedsunken i dyb Tungsindighed, satte man dog stor Pris paa hans overordentlige Styrke og mageløse Behændighed med Hensyn til Plantagernes Dyrkning. Han drejede hurtigere og i længere Tid Hjulene i en Brønd, end en Hest kunde have udholdt det. Han udførte ofte paa een Dag ti af sine Kammeraters Arbejde, for at frelse dem fra Straffen, som Skødestøshed eller Udmattelse medførte. — Han var ogsaa tilbød af Slaverne, men den Ærbødighed, som de viste ham, og som var lidt forskellig fra den overtroiske Frygt, de bar for Narren Habbibah, syntes ogsaa at have en skjult Aarsag; det var en Slags højere Dyrkelse.

Det besynderligste var at se ham lige saa høflig mod sine Lige, der gjorde sig en Ære af at adlyde ham, som stolt og trodsig mod Befalingsmændene. Det var unægteligt, at disse privilegerede Slaver fandt en ond Glæde i at overlæsse ham med Arbejder og Plager; men ikke destomindre lod det til, at de ikke kunde andet end agte den Følelse af Stolthed, som havde bragt ham til at fornærme min Onkel. Ingen af dem havde nogen Sinde vovet at paalægge ham ydmygende Straffe; og indtraf det Tilfælde, at de dømte ham dertil, fremtraadte straks en Snes Negere for at lide den i hans Sted; og han overværede ganske rolig og ubevægelig Eksekutionen, som om de blot havde opfyldt deres Pligt. Dette Menneske var bekendt i Kolonien under Navn af Pierre.

Det faldt mig ikke vanskeligt at faa Tilladelse til at besøge Negeren i hans Fængsel. Som Kaptajn ved Militzen havde jeg Ret til at visitere Fortet. For imidlertid ikke at vække nogen Mistanke hos min Onkel, hvis Vrede endnu

var lige heftig, begav jeg mig aldrig derhen uden paa den Tid, han sov til Middag. Alle Soldaterne med Undtagelse af dem, der stod Post, laa og sov. Ledsaget af Thaddæus, hvis Broder da just var Kommandant i Fæstningen, kom jeg til Fængselsdøren, han aabnede den og forføjede sig bort. Jeg gik ind i Fængslet.

Den Sorte sad, thi han kunde ikke staa oprejst formedelst sin høje Vækst. Han var ikke alene; en usyre stor Dogge rejste sig og gik brummende hen imod mig. „Rask!“ raabte Negeren. Den unge Dogge holdt op at knurre og lagde sig ved sin Herres Fødder, hvor den fortærede Levninger af nogle usle Fødemidler.

Jeg var i Uniform, men Lyset, som kom ned gennem Lufthullet paa det snævre Fængsel, var saa svagt, at Pierre ikke kunde skelne, hvem jeg var.

„Jeg er rede,“ sagde han til mig i en rolig Tone.

Ved disse Ord rejste han sig halvt og sagde atter:

„Jeg er rede.“

„Jeg troede,“ udbrød jeg forundret over hans frie Bælgelser, „jeg troede, at De var lagt i Lænker.“

Den oprørte Sindsstemning, hvori jeg var, bragte min Stemme til at skælve, og Fangen syntes ikke at kende den.

Han stødte med Foden til noget Jern, der gav Genlyd. „Lænker?! Jeg har brudt dem!“

Der laa noget i den Tone, hvormed han udtalte de sidste Ord, der syntes at sige: „Jeg er ikke skabt til at bære Lænker.“ Jeg begyndte atter:

„Man havde ikke sagt mig, at De havde faaet Lov til at beholde en Hund hos Dem.“

„Jeg har selv lukket den ind.“

Jeg blev mere og mere forundret. Fængselsdøren var lukket udvendig med tredobbelte Skodder. Lufthullet var

knap seks Tommer bredt og forsynet med Jernstænger. Det lod til, at han forstod Meningen af mine Betragtninger; thi han rejste sig saa meget i Vejret, som det lave Fængsel til-
lod, løftede uden Anstrengelse en uhyre stor Sten under Lufthullet, tog de to Stænger bort, der var fæstede paa den udvendige Side af denne Sten og frembragte derved en Aabning, igennem hvilken to Mennesker magelig kunde passere. Denne Aabning vendte umiddelbart ud til den store Skov af Pisang- og Kokustræer.

Forundringen gjorde mig stum; men pludselig faldt en Lysstraale paa mit Ansigt, og Fangen fo'r tilbage, som om han uforvarende havde traadt paa en Slange, og stødte sit Hoved mod Stenhvælvingen. En uendelig Blanding af tusinde modsatte Følelser, et besynderligt Udtryk af Had, Velvilje og smertelig Forundring afvekslede hurtigt paa hans Ansigt, men ved straks at genvinde Herredømmet over sine Følelser, blev hans Blik, i det mindste for en Stund, atter roligt og koldt, og han betragtede mig med en Ligegyldighed, som om han slet ikke kendte mig.

„Jeg kan endnu leve to Dage uden Føde,“ sagde han til mig.

Disse Ord bragte mig til at gyse, og jeg lagde da Mærke til, hvor mager den Ulykkelige var bleven.

Han tilføjede.

„Min Hund kan kun æde af min Haand, og havde jeg ikke kunnet udvide Lufthullet, saa var den stakkels Rask død af Sult. Og det er langt bedre, at det er mig end ham, da jeg dog alligevel skal dø.“

„Nej,“ udbrød jeg, „nej. De skal ikke dø af Hunger.“

Han forstod mig ikke.

„Upaatvivlelig,“ sagde han med et bittert Smil, „kunde jeg have levet endnu to Dage uden Føde; men jeg er rede. Hr. Officer, og hellere i Dag end i Morgen; gør blot ikke min Rask noget ondt.“

„Hvorledes, De anser mig ikke alene for Deres Bøddel, men De tvivler endog om min Menneskelighed mod den stakkels Hund, som ikke har gjort mig noget ondt?“

Han blev rørt, og hans Stemme skælvede.

„Hvide,“ sagde han og rakte mig Haanden, „Hvide, tilgiv mig, thi jeg elsker min Hund, og,“ tilføjede han efter et Øjebliks Tavshed, „dine Landsmænd har gjort mig meget ondt.“

Jeg omfavnede ham, jeg trykkede hans Haand og rev ham ud af hans Vildfarelse.

„Kendte De mig ikke?“ spurgte jeg ham.

„Jeg vidste, at Du var en Hvid, og hos de Hvide, hvor gode de endog er, gælder dog en Sort saa lidet! Jeg maa desuden ogsaa beklage mig over Dig.“

„Hvorfor?“ udbrød jeg forundret.

„Har Du ikke to Gange frelst mit Liv?“

Ja, jeg burde hade Dig derfor. Du har frelst mig fra en Krokodil og en Planter, og hvad der er det allerværste, Du har betaget mig Ret til at hade Dig. Jeg er meget ulykkelig!“

„Jeg skylder Dem langt mere end De mig,“ svarede jeg. „Jeg skylder Dem min Maries, min Forlovedes Liv.“

Han fo'r sammen som ved et elektrisk Stød.

„Marie!“, udbrød han med kvalt Stemme, og hans Hoved sank ned paa hans Hænder, der krampagtigt knyttede sig sammen, medens smertelige Sukke hævede hans brede Bryst.

Endelig hævede han sit Hoved i Vejret.

„Gaa,“ sagde han, „tak mig ikke!“

Efter en lille Pavse tilføjede han:

„Jeg er alligevel ikke af ringere Byrd end Du er!“

Disse Ord pirrede heftigt min Nysgerrighed, og jeg bad ham indstændig at sige mig, hvem han var, og hvad han havde lidt; men han var og blev tavs som Graven.

Min Adfærd havde rørt ham; mine Tilbud om at hjælpe ham, og mine Bønner syntes at overvinde hans Lede ved Livet. Han gik ud og kom tilbage med nogle Pisanger og en umaadelig stor Kokusnød. Derpaa tillukkede han Aabningen og gav sig til at spise. Under Samtalen bemærkede jeg, at han talte flydende Fransk og Spansk, og at hans Aand ingenlunde savnede Dannelse; han kunde ogsaa flere spanske Romancer, som han foretog med Udtryk og Følelse. Dette Menneske var i saa mange andre Henseender uforklarlig, saa at hans Sprogs Renhed ikke forundrede mig. Jeg prøvede paany at faa Aarsagen dertil at vide, men han tav. Endelig forlod jeg ham og befalede min tro Thaddæus at drage al mulig Omsorg for ham.

Rask kom ofte, medens vi var sammen, med et bredt Palmeblad omkring sin Hals. Den Sorte løste det af, læste den ubekendte Skrift, som stod derpaa, og rev det derpaa i Stykker. Jeg havde vænnet mig til aldrig at spørge ham desangaaende.

En Dag traadte jeg ind i hans Fængsel, uden at han syntes at bemærke det. Han sad med Ryggen mod Døren og sang den spanske Vise: „Jeg, som er Kontrabandør“. Da han var til Ende med den, vendte han sig hurtigt om imod mig og udbød:

„Broder, skulde Du nogen Sinde tvivle om min Ærlighed, lov mig da at forjage al Mistanke, naar Du hører mig synge denne Sang?“

Hans Blik var imponerende, og jeg lovede at opfylde hans Bøn uden egentlig at vide, hvad han mente med disse Ord: „Skulde Du nogen Sinde tvivle om min Ærlighed“. Han tog Skallen af den store Kokusnød, som han havde plukket den første Dag, jeg var hos ham, fyldte den med Palmevin, bad mig at nippe dertil og tømte den derpaa i øet Drag. Fra den Dag af kaldte han mig bestandig Broder.

En Morgen kom Marie til mig og hendes hulde Ansigt straaledede af himmelsk Glæde, der endnu næsten overgik den rene Kærligheds Fryd, det var Tanken om en ædel Handling.

„Tænk,“ sagde hun til mig, „om tre Dage er det den 22de August og vor Bryllupsdag. Vi skal snart...“

Jeg afbrød hende.

„Marie, sig ikke snart, siden der endnu er tre Dage til.“

Hun smilede og rødmede.

„Afbryd mig ikke, Leopold,“ begyndte hun atter; „jeg har faaet en Idé, som vil fornøje Dig. Du ved, at jeg i Gaar gik til Byen med min Fader for at købe Stads til vort Bryllup. Blandt andet betragtede jeg saaledes længe en Kjole af storblomstret, kinesisk Atlask, der laa i en Kuffert af vellugtende Træ. Den er meget dyr, men ogsaa meget sjælden. Min Fader lagde Mærke til, at denne Kjole fængslede min Opmærksomhed. Da vi kom hjem, bad jeg ham om at bevilge mig en Gave, ligesom de gamle Riddere plejede at gøre; thi Du ved, han holder saa meget af at blive sammenlignet med de gamle Riddere. Han har svoret ved sin Ære at skænke mig, hvad jeg maatte bede om, det være, hvad det vilde. Han tror nu, at det er den kostbare Kjole af kinesisk Atlask; men han tager fejl, det er Pierres Liv. Det skal være min Brudegave.“

Henreven af Beundring trykkede jeg denne Engel til mit Bryst. Min Onkels Ord var ham hellige, og medens Marie gik til ham for at forlange Opfyldelsen deraf, ilede jeg hen i Fortet Galifet, for at forkynde Pierre hans visse Frelse.

„Broder!“ raabte jeg til ham, idet jeg traadte ind i Fængslet, „Broder! Glæd Dig. Dit Liv er frelst. Marie har udbedt sig det som Brudegave af sin Fader!“

Slaven gøs.

„Marie! Bryllup; mit Liv! Hvorledes kan alt dette forenes?“

„Meget let! svarede jeg, „Marie, hvis Liv Du har frelst, gifter sig ...“

„Med hvem?“ udbrød Slaven, og hans Blik var forvildet og frygteligt.

„Ved Du ikke det?“ svarede jeg blidt; „med mig.“

Hans frygtelige Ansigt blev atter mildt og sørgmodigt.

„Ak, det er sandt,“ sagde han, „det er med Dig? Hvilken Dag er bestemt dertil?“

„Den 22de August.“

„Den 22de August! Er Du rasende?“ raabte han med det heftigste Udtryk af Forfærdelse.

Han standsede.

Jeg betragtede ham forbavset; men efter et Øjeblik's Tavshed greb han min Haand og trykkede den heftigt.

„Broder, jeg skylder Dig saa meget, jeg maa derfor give Dig et Raad. Tro mig, gaa til Cap og gift Dig før den 22de.“

Jeg søgte forgæves at erfare Meningen af disse gaadefulde Ord.

„Lev vel!“ sagde han til mig i en højtidelig Tone. „Jeg har maaske allerede sagt for meget, men jeg hader Utaknemmelighed endnu mere end Mened.“

Samme Dag tog min Onkel sin Klage tilbage; og jeg ilede tilbage til Fortet, for at løslade Pierre. Thaddæus, som vidste, at han var fri, gik ind i Fængslet tilligemed mig.

Han var der ikke mere. Rask, som var bleven ene tilbage, kom hen til mig med en logrende Mine og med et Palmeblad om Halsen. Jeg tog det af og læste følgende: „Hav Tak, Du har frelst mit Liv tredje Gang. Broder! Glem ikke Dit Løfte!“ Nedenunder stod disse Ord: „Jeg, som er Kontrabandør“.

Jeg vilde tage Rask med mig; men da jeg traadte ud af Fortet, styrtede den ind i de nærliggende Buske og forsvandt.

Den 22de August kom endelig. Min Forening med Marie højtideligholdtes med stor Pragt i Kirken i Arcul. Hvor den var lykkelig, denne Dag, fra hvilken alle mine senere Ulykker havde sit Udspring! Jeg var beruset af en Glæde, som ingen kan fatte, der ikke har været i en lignende Situation. Jeg havde allerede glemt Pierre og hans sørgelige Advarsler. Aftenen, som jeg med Taalmodighed havde ventet, frembrød langt om længe. Min unge Kone begav sig til Brudekammeret, hvorhen jeg kunde søge hende saa hurtigt, som jeg ønskede. En kedsommelig, men ufravigelig Pligt paahvilede mig først. Min Stilling som Kaptajn ved Militzen fordrede nemlig, at jeg endnu samme Aften skulde rundere Posterne ved Arcul. Denne Forsigtighedsregel var strengelig befalet i Anledning af Urolighederne i Kolonierne og de enkelte tumultariske Optrin, der havde fundet Sted mellem de Sorte i Juni og Juli Maaneder paa Plantagerne Thibaud og Lagoscette; men især formedelst den Gæring, der var tagen endnu mere til efter Rebellen Ogés kort forudgangne Afstraffelse. Min Onkel var den første, som mindede mig om min Pligt, og jeg maatte altsaa bide i det sure Æble. Jeg tog min Uniform paa og gik, uden at støde paa noget foruroligende; men da jeg ved Midnat gik tankefuld op og ned ved Batterierne i Bugten, saa jeg pludselig et rødtligt Skær udbrede sig fra den Kant, hvor Limonade og St. Louis du Morin laa. Soldaterne og jeg troede først, at det var en tilfældig Ildebrand, men et Øjeblik efter blev Flammen saa stærk, og Røgen, der hvirvledes frem af Vinden, saa tyk og svær, at jeg ilede hurtigt tilbage til Fortet for at gøre Allarm og sende Hjælp. Ved at gaa forbi vore Negres Hytter blev jeg forundret over den usædvanlige Be-

vægelse, som fandt Sted der. De fleste var endnu vaagne og talte sammen med stor Heftighed, og et besynderligt Navn, Bug Jargal, der blev udtalt meget ærbødigt, forekom ofte i deres uforstaaelige Kaudervelsk. Jeg opsnappede dog nogle Ord, hvis Mening lod til at være, at de Sorte paa den nordlige Side var i fuldt Oprør og afbrændte Plantager, der laa paa den anden Side af Cap. Da jeg gik over en sumpig Grund, stødte jeg med Foden mod en Bunke Økser og Hakker, som laa skjult mellem Rørene og Manglebuskene. Urolig over alt dette, lod jeg Militseren i Arcul træde under Gevær og befalede at holde Øje med Slaverne.

Alt blev atter rolig.

Imidlertid syntes Ødelæggelsen at tiltage og hvert Øjeblik at nærme sig til Limbé; ja, man troede endog at kunne høre Artilleri- og Musketild i det fjerne. Henimod Kl. to om Morgenen fik jeg Befaling af min Onkel, som jeg havde vækket, og som ikke længere kunde dæmpe sin Uro, til at lade en Deling af Militseren blive tilbage i Arcul under Løjtnantens Kommando; og medens min stakkels Marie sov eller ventede paa mig, drog jeg, adlydende min Onkel, der var Medlem af Provinsial-Forsamlingen, med den øvrige Del af Soldaterne til Cap.

Jeg glemmer aldrig Synet af denne By, hvorover Flammerne, der fortærede Plantagerne rundt omkring den, udbredte et sørgeligt Lys, som atter fordunkledes ved de tykke Røgskyer, Vinden drev igennem Gaderne. Millioner af Gnister, der sprudede ud af de brændende Sukkerrør og lig et heftigt Snefog hvirvledes hen over Tagene paa Husene og Takkelagen paa Skibene, der laa for Anker paa Rheden, truede hvert Øjeblik Kapstaden med en lige saa frygtelig Ildebrand som den, der fortærede dens Omgivelser. Det var et frygteligt, men tillige imponerende Syn, paa den ene Side at se de blege, skælvende Indvaanere udsætte deres

Liv for at freise den sidste Vaaning, de beholdt tilbage af saa store Rigdomme, fra den skrækkelige Ødelæggelse; medens paa den anden Side Skibene, der frygtede samme Skæbne, men i det mindste dog begunstigedes af Vinden, der var saa ødelæggende for de stakkels Kolonister, bortfjernede sig for fulde Sejl paa den af Flammerne oplyste Havflade

Jeg begav mig i største Hast til Guvernørens, Hr. de Blanchelandes Hotel, hvor alt var i den største Forvirring. Jeg udbad mig hans Ordre og opfordrede ham til snarest muligt at tænke paa Arculs Sikkerhed. Hr. de Rouvray, Feltmarskalk og en af de fornemste Plantageejere paa Øen, Hr. de Touzard, Oberstløjtnant i Regimentet i Cap, nogle Medlemmer af Kolonial- og Provinsialforsamlingerne, og flere af de mest ansete Plantere var forsamlede hos ham, og i det Øjeblik, jeg kam, delibererede dette saakaldte Raad meget højtrøstet og var i heftige Disputer indbyrdes, som dog endelig blev afbrudt ved Guvernørens Mellemkomst.

„Men, mine Herrer, hvortil gavner alle disse Kævlerier under de nærværende Omstændigheder,“ spurgte denne, idet han kastede et misbilligende Blik paa Forsamlingen, „raader mig, men klamres ikke. Beretninger, som er kommen mig i Hænde, fortæller, at Oprøret er begyndt i Nat. Klokken ti mellem Negrene paa Plantagen Turpin. Under Anførsel af en engelsk Neger ved Navn Bouckmann, har de forført Slaverne i Plantagerne Clement, Tremes, Flaville og Noë til at gøre fælles Sag med sig. De har opbrændt alle Plantagerne og mishandlet og dræbt Planterne under de grueligste Pinsler. Jeg skal anføre een eneste Omstændighed, der kan give Dem et tilstrækkeligt Begreb om disse Rædsler. Deres Fane er Legemet af et Barn, som bliver baaret paa Spidsen af et Spyd!“

En Gysen gennemfør Forsamlingen, og Hr. de Blanchelande vedblev:

„Sligt tildrager sig udenfor Staden, men inden dens Mure er al Ting ogsaa i den frygteligste Gæring. Flere af Caps Indvaanere har dræbt deres Slaver; thi Frygten har gjort dem grusomme; de menneskeligste og de kækkeste har indskrænket sig til at sætte dem under streng Bevogtning; dog, det Heles Frelse fordrer ganske anderledes Forholdsregler, og det er angaaende disse, jeg ønsker at høre Deres Betænkninger.“

En Planter, der lod sig kalde Borger-Generalen E***, fordi han havde præsideret ved nogle blodige Henrettelser, rejste sig og sagde:

„Nationerne kræve skrækkelige Eksempler, lad os forfærde de Sorte! Det var mig, som dæmpede Tumulten i Juni og Juli ved at lade opplante halvtredsindstyve Slavehoveder paa begge Sider af Indgangen til min Gaard i Form af en Allé af Palmetræer. Lad enhver skyde sammen til det Forslag, jeg har i Sinde at gøre. Lad os forsvare Løbegravene om Cap med de Negre, vi har tilbage.“

„Lad os slutte en Cordon af Negerhoveder omkring Byen, lige fra Fortet Picolet til Højen Caracol, og De skal faa at se, at deres oprørske Kammerater ikke tør nærme sig. Man maa opofre sig for det Heles Vel i en saadan kristisk Stilling. Jeg vil være den første: jeg ejer fem Hundrede Slaver, som ikke er Rebeller, og jeg tilbyder dem.“

Dette grusomme Forslag vakte blot Afsky og Forfærdelse.

„Det er afskyeligt! Det er umenneskeligt!“ raabte alle.

„Det er den Slags Forholdsregler, der har gjort hele Ulykken,“ sagde en Planter. „Dersom man ikke havde hastet saa stærkt med at eksekvere Straffen for Oprøret i Juni, Juli og August Maaneder, saa havde man kunnet faa

fat paa Sammensværgelsens Traad, som Bøddeløksen har overhugget."

Hr. de Blanchelande opfordrede nu atter enhver til at komme frem med sit Raad.

"Hr. Guvernør," sagde en Stemme, "mit Raad er følgende: lader os gaa om Bord paa „Leoparden“, som ligger for Anker paa Rheden."

"Lad os sætte en Pris paa Bouckmanns Hoved," sagde en anden.

"Lad os underrette Guvernøren paa Jamaica om dette," raabte en tredje.

"Nej, Hr. Guvernør, lad os sende en Deputation til Frankrig og vente!" sagde en Deputeret i Provindsialforsamlingen.

"Vente, vente!" faldt Hr. de Rouvray ham barsk i Talen. „Og de Sorte, vil de ogsaa vente? Og Flammen, som omgiver Byen paa alle Sider, vil den ogsaa vente? Hr. de Touzard, lad Generalmarschen slaa og kast Dem med Deres Grenaderer og Jægere paa Oprørernes Hovedstyrke. Hr. Guvernør, lad slaa Lejr i det østlige Kvarter, besæt Trou og Valieres; jeg paatager mig at forsvare Sletten ved Fort Dauphin. Jeg skal selv lede Arbejdet der; min Bedstefader, som var Chef for Regimentet Normandie, har tjent under Marschal de Vauban! Jeg har studeret Foland og Bezont, og forstaar mig saa temmelig paa at forsvare et Land. Desuden har Sletterne ved Dauphin, der næsten omgives af Havet og det spanske Territoriums Grænser, Formen af en Halvø og forsvare sig paa en Maade selv; Halvøen Mole frembyder en lignende Fordel. Lad os benytte os heraf og for alting handle.

Veteranens kraftige og bestemte Tale gjorde straks Ende paa alle Debatter og Meningsforskelligheder, og medens Guvernøren med et erkendtlig Haandtryk bevidnede den brave

Kriger, at han følte Gavnligheden af hans Raad og Vigtigheden af hans Hjælp, forlangte alle Planterne, at man straks skulde sætte de givne Forslag i Værk.

Det begyndte at gry ad Dag, da jeg kom paa Allarmpladsen og vækkede Militssoldaterne, der laa indsvøbte i deres Kapper, midt imellem gule og røde Dragoner, Flygtninge fra Sletten, brægende og brølende Hjorder og alt Slags Bohave, der var bragt ind i Byen fra de nærmeste Plantager; jeg begyndte at samle paa min lille Trop i alt dette Virvar, da jeg saa en gul Dragon, bedækket med Støv og Sved, galoppere hen imod mig med slappe Tøjler. Jeg ilede ham hurtigt i Møde, og af de faa, afbrudte Ord, han var i Stand til at fremstamme, erfarede jeg til min store Forfærdelse, at min Frygt havde været vel grundet; at Oprøret havde naaet Sletten ved Arcul, og at de Sorte beherskede Fortet Galifet, hvor Militzen og Planterne havde forskanset sig.

Her var intet Øjeblik at spille. Jeg skaffede Heste til saa mange af mine Soldater, som det var muligt; og ledsaget af Dragonen naaede jeg min Onkels Besiddelser henimod Klokken Ti om Morgen.

Jeg kastede næppe et Blik paa disse umaadelige Plantager, der nu ikke var andet end et Flammehav, som bølgede henad Sletten med store Røgmasser, igennem hvilken Vinden Tid efter anden slyngede store, gloende Træstammer ligesom Funker. En frygtelig Hvislen, blandet med en hul Bragen, syntes at besvare de Sortes fjerne Hysten, som vi allerede kunde høre, uden at se dem. En eneste Tanke besjælede mig kun, det var min Maries Frelse. Jeg vidste, hun var indsluttet i Fortet, og jeg bad blot til Gud om at komme betids nok. Dette Haab alene holdt mig i Vejret og skænkede mig en Løves Mod og Kræfter.

Endelig fik vi ved en Bugt i Vejen Øje paa Fortet Ga-

lifet. Den trefarvede Fane vajede endnu paa Altanen, og en vel vedligeholdt Musketild lynede fra Tinderne af dets Mure. Jeg udstødte et Glædesskrik! „Fremad, mine Mænd, i flyvende Galop!“ raabte jeg til mine Kammerater, og med fordoblet Hurtighed jagede vi tværs over Sletten ved Fortet, nedenfor hvilket man saa min Onkels Hus med sønderlagne Vinduer og Døre, men det stod dog endnu, oplyst af den frygtelige Brand, der ikke havde naaet det, da Vinden blæste fra Søsiden, og det laa adskilt fra Plantagerne.

En Mængde Negre, som laa i Baghold i dette Hus, viste sig med eet ved alle Vinduerne og paa Taget; Fakler, Piker og Økser glimtede mellem Røgen af Geværerne, som de uophørlig affyrede mod Fortet, medens en anden Flok af deres Kammerater havde sat Stiger til Murene for at bestige disse; snart blev de kastede tilbage, snart stormede de frem med fornyet Kraft.

Vi naaede endelig Fortets Yderværker; med Blikket fæstet paa Fanen, som vajede paa dets Tinde, opmuntrede jeg mine Soldater i deres Families Navn, som, tilligemed min, var indesluttede indenfor hine Mure. Et almindeligt Jubelraab svarede mig, og jeg stod just i Begreb med at give min lille Trop, som jeg havde ladet formere Kolonne, Tegn til at angribe Belejrerne, da et frygteligt Skrig lød fra det indvendige af Fortet; en uigennemtrængelig Røgmasse omgav Bygningen aldeles, hvorfra der lød en Bragen, ligesom Larmen af en Ovn, og da den endelig fordelte sig, saa vi en rød Fane paa Fortet Galifets Tinde. Alt var tabt.

Jeg kan ikke sige, hvad der i dette frygtelige Øjeblik foregik i mit Indre. Det erobrede Fort, dets myrdede Forsvarere, en Snes Familiers Undergang, al denne almindelige Jammer beskæftigede ikke mine Tanker et Sekund. Marie var tabt for mig! Tabt for mig faa Timer efter det lykkelige Øjeblik, der havde skænket mig hende for bestandigt! Tabt

før mig ved min egen Brøde, da jeg, hvis jeg ikke havde forladt hende den foregaaende Nat, dog kunde have forsvaret hende eller døet med hende. Disse fortvivlede Tanker gjorde mig næsten vanvittig, og Angeren fortærede mit Indre.

Opflammede til Raseri ved dette Syn, raabte mine Staldbrødre enstemmig: Hæv n og med Sabelen i Munden og en Pistol i hver Haand styrtede vi midt ind imellem de sejrende Oprørere. Skønt langt overlegne i Antal, flygtede de Sorte dog ved vort Komme, men vi saa dem til højre og venstre, foran og bag os, myrde de Hvide og ilfærdig stikke Fortet i Brand. Vor Forbitrelse voksede ved Synet af deres Fejghed og Nederdrægtighed.

Ved en Udfaldsport paa Fortet styrtede Thaddæus, bedækket med Saar, mig i Møde. — „Kaptajn,“ raabte han til mig, „Deres Pierre er en Trolldmand, en Obi, som de forbandede forbandede Negre siger, eller i det mindste en Djævel. Vi holdt os tappert; De kom, og alt var frelst, da han med eet trængte ind i Fortet, jeg ved ikke, ad hvilken Vej, og saa — — Deres Hr. Onkel, og hans Familie, Deres Frue — —.“ „Marie,“ afbrød jeg ham, „hvor er Marie?“ I dette Øjeblik traadte en stor Neger frem bag en brændende Pallisade og bar et ungt Fruentimmer, som skreg og værgede sig, paa sine Arme. Det unge Fruentimmer var Marie; Negeren Pierre. — „Forræder!“ raabte jeg til ham; — Jeg trykkede en Pistol af efter ham; en af de oprørske Slaver kastede sig mellem ham og Kuglen, og styrtede død til Jorden. Pierre drejede sig om og syntes at sige mig nogle Ord, men derpaa forsvandt han med sit Bytte mellem de brændende Sukkerrør. En uhyre stor Hund fulgte lige bag efter ham, og bar i sin Flab Vuggen, hvori min Onkels yngste Barn laa. Jeg genkendte ogsaa Hunden — det var Rask. Fnysende af Harme affyrede jeg en anden Pistol paa

den, men traf den ikke. Jeg gav mig til at løbe som en Afsindig for at følge dens Spor; men min dobbelte March om Natten, de mange Timer, jeg havde tilbragt uden at hvile eller nyde noget, mine Bekymringer for Marie, den pludselige Omveksling fra den højeste Lykke til den dybeste Fortvivlelse, alle disse heftige Sindsbevægelser havde udtømt mine Kræfter endnu mere, end de legemlige Anstregelser. Efter at have løbet et lille Stykke, begyndte jeg at vakle, en tyk Taage trak sig for mine Øjne, og jeg styrtede afmægtig til Jorden.

Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i min Onkels ødelagte Hus og i Thaddæus' Arme. Denne brave Krigskammerat betragiede mig med ængstelige Blikke. „Victoria!“ raabte han, da han følte, at min Puls begyndte at slaa, „Victoria! Negrene er flygtede, og min Kaptajn kommer til Live igen!“ — Jeg afbrød hans Glædesskrig med det gentagne Spørgsmaal: „Hvor er Marie?“ Jeg kunde endnu ikke samle mine Tanker, og havde blot et dunkelt Minde om mine Ulykker. Thaddæus slog Øjnene ned. Nu vendte min Hukommelse fuldkommen tilbage, jeg genkaldte mig min frygtelige Bryllupsnat, og den store Neger, som slæbte Marie bort gennem Flammerne, viste sig som et Spørgelse fra Underverdenen. — Det skrækkelige Lys, der var opgaaet i Kolonien og viste de Hvide, at de havde en Fjende i enhver af deres Slaver, lod mig i denne Pierre, der havde været saa god, saa ædelmodig, saa hengiven, og hvis Liv jeg tre Gange havde frelst, se en Utaknemmelig, et Uhyre, en Medbejler! Min Kones Bortførelse den samme Nat, vi var blevne forenede, stadfæstede min foregaaende Mistanke, og jeg indsaa tydeligt, at Sangeren ved Løvhytten ikke havde været nogen anden end Maries skændige Ransmand. Gud, hvilken Forandring i faa Timer.

Thaddæus sagde mig, at han forgæves havde forfulgt

Pierre og hans Hund, at Negrene havde trukket sig tilbage, skent deres overlegne Styrke lettelig kunde have tilintetgjort min lille Skare, og at det var umuligt at standse Ilden, som fortærede min Families Ejendomme.

Jeg spurgte ham efter min Onkel, i hvis Værelse maa havde bragt mig ind. Han tog -tiltiende min Haand, førte mig hen til en Alkove og trak Gardinerne til Side.

Der laa min ulykkelige Onkel, svømmende i sit Blod, og en Dolk sad dybt i hans Hjerter. Roligheden i hans Ansigt viste for Resten, at han var myrdet i Søvn. Det Leje, hvorpaa Narren Habibrah, der bestandig sov ved hans Fødder, havde ligget, var ogsaa besudlet med Blod, saavel som den stakkels Nars brogede Trøje, der laa paa Gulvet et Par Skridt fra Sengen.

Jeg tvivlede ikke om, at Narren jo var faldet som Offer for sin bekendte Hengivenhed for min Onkel, og var bleven myrdet af sine Kammerater, idet han maaske vilde forsvare sin Herre. Jeg bebrejdede mig bittert den Fordom, der havde faaet mig til at fælde en saa vrang Dom om Habibrah og Pierre; og imellem den Graad, jeg udgød af Sorg over min Onkels tidlige Død, blandede sig nogle Angerstaarer for hans Nar. Paa min Befaling søgte man efter hans Legeme, men forgæves. Jeg formodede da, at Negrene havde slæbt Dværgen med sig og kastet ham i Flammerne; og jeg paabød, at man ved min Onkels Jordefærd skulde bede for den trofaste Habibrahs Sjælefred.

Fortet Galifet var ødelagt, vore Plantager tilintetgjorte, og det var unyttigt og umuligt at opholde sig længere i disse Ruiner. Samme Aften vendte vi tilbage til Cap.

Der faldt jeg i en hidsig Feber.

Men Lægernes og Thaddæus' Omhu, og min kraftfulde Ungdom overvandt dette Onde. Efter ti Dages Forløb var jeg helbredet, og jeg sørgede ikke den Gang over det; thi

jeg glædede mig over at kunne leve nogen Tid endnu for at hævne mig.

Jeg var næppe kommen til Kræfter igen, da jeg begav mig til Hr. de Blanchelande, for at bede om Ansættelse.

Han vilde give mig en Post at forsvare; men jeg bad ham indstændig om at indlemme mig som Frivillig i en af de bevægelige Kolonner, som man Tid efter anden sendte mod de Sorte for at rense Landet.

Man havde i største Hast befæstet Cap. Oprøret gjorde frygtelige Fremskridt; Negrene i Port-au-Prince begyndte at gøre Opstand; Biassou var Anfører for Rebellerne i Limbé, Dondon og Acul; Jean François havde ladet sig udraabe til Generalissimus for Oprørerne paa Sletten ved Maribarou; Bouckmann hærgede med sine Røvere Limonades Bredder, og Banderne ved Morne-Rouge, havde valgt en Neger ved Navn Bug Jargal til Anfører.

Den sidstes Karakter kontrasterede, efter hvad der fortaltes, paa en særegen Maade med de andres Vildhed; thi medens Bouckmann og Biassou opfandt tusinde Dødsmaader for de Fanger, som faldt i deres Hænder, bestræbte Bug Jargal sig for at skaffe dem Lejlighed til at forlade Øen. De første sluttede Handel med de spanske Sørøverskibe, som krydsede ved Kysterne, og solgte til dem, hvad de havde plyndret fra de Ulykkelige, som de tvang til at flygte. Bug Jargal borede derimod flere af disse Korsarer i Sænk. Hr. Colas de Maigné og otte mindre ansete Plantere blev paa hans Befaling løste fra det Hul, paa hvilket Bouckmann havde ladet dem slutte. Man opregnede saaledes tusinde andre ædelmodige Træk af ham, som det vilde blive for vidtløftig at anføre.

Vi fik den Efterretning, at Bug Jargal havde forladt Morne-Rouge, og drog med sine Mænd gennem Bjergene for at forene sig med Biassou. Guvernøren jublede af

Glæde. „Vi har dem!“ sagde han og gned sine Hænder. Dagen efter var Kolonial-Armeen rykket en Mil fra Cap. Da vi nærmede os, forlod Oprørerne over Hals og Hoved deres Stilling og trak sig henimod Bjergene. Guvernøren triumferede. Vi fulgte efter dem.

Tredie Dags Aften naaede vi den store Flod, og man regnede, at Negrene endnu var tyve Mil borte inde mellem Fjeldene.

Vi slog Lejr paa en Høj, der til alle Sider var omgivet af høje Klipper, bedækkede med tyk Skov. Den store Flod løb bag ved Lejren, indesluttet mellem begge Bredderne, og paa dette Sted var den meget smal og dyb. Dens stejle Bredder var bedækkede med et tæt, uigennemtrængeligt Krat, og paa flere Steder skjultes dens Flade af Guirlander af Lianer, der snoede sig omkring Ahorntræernes Grene og fæstede sine Ranker fra den ene Bred til den anden, saa at de dannede et Slags Telt over Floden. En dæmpet Rislen, eller af og til en Vildand, der gennemskar det grønne Dække, røbede ene Flodens Løb.

Den dalende Sol ophørte lidt efter lidt at forgylde de skarpe Tinder af Dondons fjerne Bjerger; Mørket udbredte sig lidt efter lidt over Sletten, og Stilheden blev kun afbrudt ved Tranens Skrig og Skildvagtens afmaalte Trin; men pludselig lød den frygtelige Sang om Qua-Nassé og Kamppladsen ved Grand-Pré over vore Hoveder; Palme- og Cedertræerne, der begrænsede Klipperne, blev stukket i Brand, og Lysningen viste os paa Nabohøjene talrige Skarer af Negre og Mulatter, hvis kobberagtige Farve syntes endnu rødere ved Skinnen af Flammerne. Det var Biassons Bander.

Faren var stor. Anførerne fo'r op af Søvn og skyndte sig at samle deres Mandskab og lade slaæ Allarm; Trompeten kaldte til Angreb, og vore Skarer blev opstillede i Geledder, saa godt det lod sig gøre i denne Forvirring, me-

dens Oprørerne, i Stedet for at benytte sig af den Uorden, hvori vi var, blev staaende ubevægelig og betragtede os, idet de vedblev at synge Qua-Nasse.

En kæmpestor Neger fremtraadte ganske alene paa den højeste Spids af de Klipper, der omgiver den store Flod; en ildfarvet Fjer bølgede paa hans Pande, og han holdt en Økse i den højre Haand og en rød Fane i den venstre — det var Pierre. Den Sorte gentog Omkvædet Qua-Nassé, plantede sin Fane paa Højen, slyngede sin Økse midt ind imellem os, og styrtede sig i Floden.

Nu begyndte Negrene at rulle uhyre Klippestykker ned paa vore Skarer, og en Hagl af Kugler og Pile faldt paa Højen. Vore Soldater faldt i Hobetal, dels knuste under Klippestykkerne, dels gennemborede af Kugler og Pile. Den frygteligste Forvirring herskede i vor lille Hær. Medens dette foregik, klatrede jeg med nogle af mine Mænd op ad en Høj, der blev kaldt Paafuglehøjen, fordi den Glimmerjord, hvormed dens Overflade var bedækket, fik et regnbuefarvet Skær, naar Solens Straaler spillede paa den. Toppen af denne Høj laa i lige Linie med den, som var besat af de Sorte. Efterat Vejen først var banet, blev Højen snart bedækket med Soldater, og vi begyndte en levende Musketild. Negerne begyndte at tabe Modet; vi fordoblede vore Anstrengelser, og snart var de nærmeste Klipper forladte af Oprørerne, der dog først slængte deres Døde ned paa den øvrige Del af vore Tropper, som endnu befandt sig paa den anden Høj. Nu fældede vi flere vilde Bomulds træer, hvoraf denne Øes første Beboere gjorde Piroger, der kunde rumme hundrede Rorkarle, og bandt disse uhyre Stammer sammen med Palmeblade og Reb. Ved Hjælp af denne i Hast forfærdigede Bro kom vi over paa de forladte Klipper, og en Del af vor Hær var saaledes fordelagtigt posteret.

Vort Mod steg saa højt, at jeg besluttede at forjage Oprørerne med Bajonetten fra de Klipper, som de endnu holdt besatte. Jeg lod kaste en Bro af Træstammer over Svælget imellem Højen, vi var paa, og den nærmeste Klippe, og jeg var den første, der gik over og styrtede midt ind i Negerskaren. Mine Soldater vilde følge mig, da i det samme en af Rebellerne med et Øksehug skilte Broen ad, og Træstammerne styrtede med en frygtelig Bragen ned i Afgrunden.

Jeg drejede Hovedet om, og følte mig i det samme greben af seks eller syv Negre, som afvæbnede mig. Jeg værgede mig som en Løve; men de bandt mig med Strikker og Bast, uden at ændse den Kugleregn, som mine Folk sendte dem.

Min Fortvivlelse blev ikke dæmpet, førend jeg lidt efter hørte Sejrsraab lyde rundt omkring mig, og jeg saa da straks de Sorte og Mulatterne over Hals og Hoved klatre op ad de stejleste Klippetinder, medens de udstødte hvinende Angstskrig. Mine Bevogtere fulgte deres Eksempel; den stærkeste af dem tog mig paa sine Skuldre og bar mig henimod Skaren, idet han sprang fra Klippe til Klippe med en Stengeds Hurtighed og Lethed. Skinnet af Flammerne ophørte at vise ham Vej, men det svage Maanelys var tilstrækkeligt, og han begyndte at gaa langsommere.

Efter at have vandret gennem Buskadser og vadet over Strømme, kom vi endelig til en dyb Dal af et meget vildt Udseende. Dette Sted var mig aldeles ubekendt.

Denne Dal laa midt inde i Hjertet af Fjeldene, i den Egn, som paa St. Domingo kaldes de dobbelte Bjerge. Det var en stor, grøn Slette, omgivet af nøgne Klippevægge, og hist og her bevokset med Palme- og Fyrretræer. Den skarpe Kulde, som næsten bestandig hersker paa denne Del af Øen, endskønt det ikke fryser der, var saa meget mere fø-

lelig, da Natten endnu ikke var forbi. Morgendæmringen begyndte at belyse de høje Fjeldtinder rundt omkring, medens Dalen laa i det dybeste Mørke og kun var oplyst af en Mængde Blus, som Negrene havde antændt; thi her var deres Forsamlingsplads. De adsplittede Skarer af deres Hær strømmede til i den største Uorden. Negre og Mullatter kom til Tid efter anden i smaa uordentlige Hobe, og udstødte Jammerskrig eller hylede af Raseri. Nye Blus, der funkled som Tigerøjne paa den mørke Slette, betegnede, at Lejren blev større og større.

Negeren, hvis Fange jeg var, havde lagt mig ned ved Foden af et Egetræ, hvorfra jeg med Ligeegyldighed betragtede dette besynderlige Skuespil. Den sorte bandt mig med mit Skærf til Træstammen, som jeg sad med Ryggen imod, strammede Knuderne paa Rebene, der forhindrede alle mine Bevægelser, satte sin røde uldne Hue paa mit Hoved uden Tvivl for at tilkendegive, at jeg var hans Ejendom; og efter saaledes at have forvissat sig om, at jeg hverken kunde undfly eller blive ham berøvet af nogen anden, bestemte han sig til at gaa bort. Nu besluttede jeg at tale til ham, og spurgte ham derfor i kreolsk Dialekt, om han hørte til Banden fra Dondon eller Morne-Rouge. Han standsede og svarede med en stolt Mine: Morne-Rouge! Nu fik jeg en Idé. Jeg tænkte, at hvis jeg blot kunde undgaa at falde i Bias-sous Hænder, vilde Bug Jargal maaske skænke mig en Død uden Kvaler, en Død, som var en Kriger værdig. Jeg bad derfor denne Neger fra Morne-Rouge at føre mig til sin Anfører, Bug Jargal. Han fo'r sammen. „Bug Jargal!“ raabte han og slog sig fortvivlet for Panden; men straks forvandlede denne Følelse til et frygteligt Raseri, og truende mig med knyttet Næve, raabte han: „Biassou! Bias-sou!“

Derpaa ilede han bort.

Negerens Vrede og Smerte erindrede mig om den Omstændighed i Striden, hvoraf vi havde sluttet, at Anføreren for Banden fra Morne-Rouge enten var fangen eller dræbt. Jeg tvivlede nu ikke længer derom, og underkastede mig Biassous Hævn, med hvilken den Sorte truede mig.

Tid efter anden samlede der sig Klynger af nysgerrige Negre omkring mig, som alle betragtede mig med truende Blikke.

Endelig kom der en Peloton af culørte Soldater, som var temmelig godt bevæbnede, hen imod mig. Den Sorte, hvem jeg syntes at tilhøre, løste mig fra Egetræet, hvortil jeg var bunden og oevrgav mig til Korporalen, af hvis Hænder han modtog en temmelig stor Pose, som han øjeblikkelig aabnede. Den var fyldt med Pjastre. Medens Negeren, knælende paa Græsset, talte Pengene med den største Ivrighed, slæbte Soldaterne mig bort. Jeg betragtede med Forundring deres Ekvipering. De bar en Mundering af grovt brunrødt og gult Klæde efter spansk Snit. En kastiliansk Hue, prydet med den store røde spanske Kokarde bedækkede deres Uldhaar. I Stedet for Patrontasker havde de en Slags Jagttaske hængende ved Siden. Deres Vaaben var en tung Flint, en Sabel og en Dolk. Jeg fik senere at vide, at det var Biassous Livgarde.

Efter at have gjort forskellige Omveje mellem de uregelmæssige Rækker af Ajoupaer, som opfyldte Lejren, kom vi endelig til Indgangen af en Hule, dannet af Naturen, ved Foden af en af disse umaadelige Klippevægge, der omgav Sletten som en Mur. Et stort Forhæng af thibetansk Stof skjulte det inderste af denne Hule, som var omgivet af store Geledder af Soldater, der var ekviperede paa samme Maade som dem, der havde bragt mig hid.

Efter at have givet og modtaget Feltraabet af de to

Soldater, der gik op og ned foran Indgangen til Hulen, løftede Korporalen Forhænget i Vejret, og førte mig ind, idet han atter lod det falde ned bag ved mig.

En Kobberlampe med fem Arme, som ved Kæder hang under Hvælvingen, kastede et bævende Lys paa de fugtige Vægge i denne skumle Hule. Imellem to Rækker af mulatfarvede Soldater saa jeg en kulørt Mand, siddende paa en uhyre Træblok, halvt bedækket af et Tæppe af Papegøjefjer. Denne Mand hørte til den Slags Kreolere, som kaldes sacatras, hvilke blot ved en ubetydelig, ja ofte, uopdagelig Nuance, er forskellige fra Negrene. Hans Dragt var latterlig. Et kostbart Skærf af Silkesnore, hvorved hang et Ludvigskors, sammenholdt et Par blaa Benklæder, af grovt Tøj, midt omkring Livet, og en Trøje af hvidt Dimity, som var for kort til at naa til Bæltet, fuldenkte hans Paaklædning. Han havde graa Støvler paa, en rund Hat med rød Kokarde, og et Par Epauletter, hvoraf den ene var af Guld med to Feltmarskalk Stjerner af Sølv, og den anden af gule Uldtresser. To Kobberstjerner, der syntes at have været Sporehjul, var fæstede paa denne sidste, uden Tvivl for at gøre den værdig til at figurere ved Siden af sin glimrende Kammerat; men da disse Epauletter ikke ved Stopper holdtes fast paa deres naturlige Plads, saa hang de ned paa begge Sider af Høvdingens Bryst. En Sabel og et Par rigt damaskerede Pistoler laa ved Siden af ham paa Fjertæppet.

Bag ved hans Sæde stod tavse og ubevægelige to Drenge, klædt i Slavedragt, hver med en stor Vifte af Paafuglefjer i Haanden. Disse to Drenge var hvide.

To firkantede Stykker karmosinrødt Fløjel, der syntes at have hørt til en Bedestol, betegnede to Pladser paa højre og venstre Side af Træblokken. Den ene af disse Pladser, nemlig den paa højre Side, havde Obien indtaget, som havde

frelst mig fra de rasende Griotinders Mishandlinger, han sad med Benene op under sig og holdt sin Stok i Haanden, saa ubevægelig som en Afgud af Porcelæn i en kinesisk Pagode; men gennem Hullerne paa Sløret saa jeg hans lyvende Øjne, der bestandig var fæstet paa mig.

Det var en meget tyk og meget lille Mand, en Slags Dværg, hvis Ansigt var bedækket med et hvidt Slør, hvori der var tre Huller, til Munden og Øjnene, saaledes som de, der gør Bod, bruger det. Dette Slør, som faldt ned over hans Hals og Skuldre, bedækkede ikke hans haarrige Bryst, der forekom mig at være mulatfarvet, og hvorpaa en Sol af en Monstrans af mat Sølv hang i en Guldkæde. Det korsdannede Fæste af en svær Dolk stak frem af hans skarlagensrøde Bælte, der sammenholdt et Skørt med grønne, gule og sorte Striber, og Fryndserne derpaa naaede lige ned til hans brede og vanskabte Fødder. Hans Arme, der var nøgne ligesom hans Bryst, svingede en hvid Stok; et Paternosterbaand med Perler af Zedarach hang ved hans Bælte tæt ved Dolken, og paa Hovedet bar han en spids Hue besat med smaa Klokker, som jeg, da han kom nærmere, til min ikke ringe Forundring genkendte at være Habibrachs Gorra. Imellem Hieroglyferne paa dette Slags Mitra opdagede jeg Blodstænk, og det var sikkert den trofaste Nars Blod. Det var et tydeligt Tegn paa, at han virkelig var død, og bragte mig til endnu engang at angre den Haardhed, hvormed jeg havde bedømt ham.

Paa begge Sider af Høvdingen stod store Stabler af Faner og Standarter, blandt hvilke jeg opdagede den hvide Fane med Lilierne, den trefarvede og den spanske Fane. De andre var lutter Fostere af en vild Fantasi, saaledes var der blandt andre en meget stor kulsort Fane,

Biassaou var af Middelstørrelse, og hans uædle Ansigt udtrykte en besynderlig Blanding af Snildhed og Grusom-

hed. Han lod mig træde nærmere og betragtede mig nogen Tid uden at sige et Ord; endelig gav han sig til at grine ligesom en Hyæne.

„Jeg er Biassou“, sagde han til mig.

Jeg ventede mig dette Navn; men jeg kunde ikke høre det af denne Mund, og ledsaget af denne Helvedslatter uden en indvortes Gysen. Mit Ansigt blev ikke desto mindre roligt og stolt, og jeg svarede ikke et Ord.

„Naa“, sagde han paa temmelig slet Fransk, „er Du allerede spiddet, siden Du ikke kan bøje Rygraden for Jean Biassou, Generalissimus over de erobrede Lande og Feltmarschalk hos hans katolske Majestæt“. Det var nemlig Oprørerhøvdingernes Taktik at faa Folk til at tro, at de handlede snart for Kongen af Frankrig, snart for Revolutionen og snart for Kongen af Spanien.

Jeg lagde Armene overkors paa Brystet og saa stift paa ham. Han begyndte atter at grine, thi det var en Vane hos ham.

„Ho! Ho! Du lader til at være en kæk Karl. Naa, saa hør, hvad jeg vil sige Dig. Er Du Kreoler?“

„Nej“, svarede jeg, „jeg er Franskmænd.“

Dette Svar bragte ham til at rynke Panden; men han vedblev med sit sædvanlige Grin:

„Desto bedre, jeg ser paa din Uniform, at Du er Officer. Hvor gammel er Du?“

„Tyve Aar“.

„Naar fyldte Du dem?“

Ved dette Spørgsmaal, der vakte saa mange sørgelige Minder hos mig, faldt jeg et Øjeblik i dybe Tanker. Han gentog det heftigt, og jeg svarede da: „Den Dag, da din Kammerat Leogri blev hængt“.

Han fordrejede Ansigtet af Harmen og vedblev at grine; men endelig fattede han sig.

„Det er tre og tyve Dage siden, at Leogri blev hængt“, sagde han til mig. „Franskmænd, Du skal iaften sige ham fra mig, at Du har levet fire og tyve Dage længere end han. Jeg vil lade Dig blive i Live endnu idag for at Du kan fortælle ham, hvorledes det forholder sig med hans Brødres Frihed, hvad Du har set i Feltmarskal Jean Biasous Hovedkvarter, og hvilken Myndighed denne Generalissimus har over Kongens Folk“.

Saaledes benævnedes nemlig Jean-Francois, der lod sig kalde Stor-Admiral af Frankrig, og hans Stalbroder Biassou deres oprørske Neger- og Mulathorder.

Derpaa befalede han, at man skulde sætte mig imellem to Soldater i en Krog af Hulen, og idet han gav et Vink med Haanden til nogle Negre, der var iført Generaladjutants Uniform, sagde han: „Lad slaa Appel og lad hele Armeen samle sig omkring vort Hovedkvarter, for at vi kan lade den passere Revue.“

Saasnart Skarerne havde samlet sig om ham, lod han sig bringe en Glaskumme fuld af sorte Majskorn, hvori han kastede nogle hvide; derpaa løftede han Kummen højt op over sit Hoved for at hele hans Hær kunde se den og raabte: „Brødre, I er den sorte Majs, de blanke Eders dødelige Fjender, er de hvide“. Ved disse Ord rystede han Kummen, og da næsten alle de hvide Korn var forsvunden under de sorte, udbrod han begejstret og med en triumferende Mine: „Læg Mærke til, hvad de Hvide er i Forhold til Eder“.

Et Bifaldsraab, der blev gentaget af Ekkoet i Bjergene, belønnede Høvdingens Tale. Biassau vedblev, idet han bestandig blandede kreolske og spanske Fraser imellem sit slette Fransk: „Det er ikke Tid at vise Mildhed og Sagtmodighed. Vi har længe nok været taalmodige som Lamme, med hvis Uld de Hvide sammenligner vort Haar;

lad os nu være glubske og uforsonlige som Panterdyrene og Jaguarerne i de Lande, hvorfra de har revet os bort. Kraften alene erhverver Rettigheder. Alt tilhører den, der viser sig kæk og uden Medlidenhed. St. Loup har to Festdage i den gregorianske Kalender, og Paaskelammet kun én! — Er det ikke sandt, Hr. Kapellan?”

Obien svarede med et bekræftende Buk.

„De er komne“, vedblev Biassau, „de er komne, disse Fjender af Menneskelighed, disse Hvide, disse Kolonister, disse Plantere, disse Købmænd, sande Djævlé, udspyede af Alectos Gab. De er komne med Hovmod; de stolte havde Vaaben og vejende Fjerbuske; var iført prægtige Klæder og foragtede os, fordi vi var sorte og nøgne. De tænkte i deres blinde Ærgerrighed at kunne adsplitte os lige saa let som disse Paafuglefjer forjager de sorte Sværme af Myg og Muskitter“.

Da han havde fremført denne Lignelse, rev han Viften ud af den ene hvide Slaves Hænder, svingede den over Hovedet med mange truende Gebærder og vedblev:

„Men, mine Brødre, vor Arme er faldet over deres som Insekter over et Aadsel; de er faldne med deres skønne Uniformer under Huggene af disse nøgne Arme, som de ansaa for kraftløse, uvidende om, at det gode Træ er haardest, naar Barken er taget af det. Nu skælver de, de fordømte Tyraner! De er bange“.

Et triumferende Glædeshyl lød ved dette Udraab af Høvdingen, og hele Skaren gentog længe: De er bange!

„Kreolske og kongoske Sorte“, tilføjede Biassau, „Hævn og Frihed! Kulørte, lad ikke forføre af disse hvide Djævlé. Eders Fædre er iblandt dem, men Eders Mødre hos os. Forresten, o, I min Sjæls Brødre, har de aldrig handlet som Fædre imod Eder, men alene som Herrer. I var lige-saa vel deres Slaver som de Sorte. Medens et elendigt Skørt

knap bedækkede Eders Lænder, der blev brændt af Solen, prunkede Eders barbariske Fædre under Kostbarheder, bar Nankins Trøjer om Hverdagene og om Helligdagene pragtfulde Kjoler af Barkan eller Fløjl. Forband disse unaturlige Skabninger! Men da Eders gode Gud forbyder det, saa forgrib Eder ikke selv paa Eders egen Fader. Skulde I møde dem i de fjendtlige Rækker, hvem forhindrer Eder da fra at sige til hverandre: Dræb Du min Fader, skal jeg dræbe din. Hævn, Kongens Folk! Frihed for alle Menne-sker! Det Skrig finder Genklang paa alle Øerne; det er udgaaet fra St. Domingo, og det skal vække Tabago og Cula. Det er en Høvding for de hundrede og fem og tyve bortløbne Negre fra det blaa Bjerg, det er en Sort fra Jamaica, Bouckmann, der har plantet Oprørsfanen imellem os. En Sejr har været hans første Broderskabs Handling med de Sorte paa St. Domingo. Lad os følge hans Eksempel med Fakkelen i den ene Haand og Øksen i den anden. Ingen Naade med de Hvide! Ingen Naade med Planterne! Lad os myrde deres Familier og ødelægge deres Plantager, saa at der ikke bliver et Træ tilbage paa deres Ejendomme, der jo strækker sine Rødder op imod Himlen. Lad os op- rode Jorden for at den kan sluge de Hvide! Mod, mine Venner og Brødre! Vi skal snart stride og ødelægge; og vi skal sejre eller dø. Sejrer vi, da kan vi nyde alle Livets Glæder, dør vi, saa drager vi ind i Himlen, hvor Helge- nerne venter os, ind i Paradiset, hvor enhver tapper Kriger faar en dobbelt Ration af Brændevin og en dobbelt Pjaster om Dagen."

Denne Slags krigerske Bøn, der kun maa forekomme En latterlig, gjorde en vidunderlig Virkning paa Oprørerne. Det er sandt, at Biassaus livlige Bevægelser, hans begej- strede Stemme, det ham egen Grin, hvormed han afbrød sine Ord, og den Snedighed, hvormed han indblandede saadanne

Omstændigheder, der smigrede Oprørernes Lidenskaber eller Interesse, gav hans Veltalenhed, der ganske passede for dette Avditorium, en overvættets Kraft.

Jeg vil derfor ikke forsøge paa at beskrive den vilde Ethusiasme, der viste sig i Oprørernes Hær efter Biassaus Tale, der var en uharmonisk Blanding af Skrig, Klager og Hyl. Nogle slog sig for Brystet, andre stødte deres Køller og Sabler sammen, og atter andre blev ubevægelige liggende paa Knæ eller næsegrus. Flere Negerinder sønderrev Bryst og Arme med Fiskefinnerne, som de brugte i Stedet for Kam til at udrede deres Haar. Guitarer, Tamtammer, Trommer og Balafoen lød imellem Musketsalver. Det blev til en Slags Festdag.

Biassau vinkede med Haanden og Støjen ophørte som ved et Underværk. Enhver Neger indtog sin Plads i Stilhed. Denne Mandstugt, hvortil Biassau havde bragt sine Ligemænd ved den blotte Overvægt af sin Forstaud og kraftige Vilje, vakte virkelig min Beundring. Alle Soldaterne i denne Oprørshær syntes at tale og bevæge sig under Anførerens Hænder ligesom Tangenterne paa et Klaver under den Spillendes Hænder.

I dette Øjeblik nærmede sig en kulørt Mand, klædt i hvid Trøje og Pantalons, med en Straahat paa Hovedet, ligesom de rige Plantere, og traadte hen til Biassau. Forfærdelsen stod malet i hans Ansigt. „Naa“, sagde Høvdinden med sagte Stemme, „hvad er der paa Færde? Hvad fattes Dig, Rigaud?“ — Det er Anføreren for de oprørske Mulatter, der siden efter er bekendt under Navn af General Rigaud, et listigt Menneske med det ærligste Udvortes og grusom i højeste Grad under Blidhedens Maske. Jeg betragtede ham med Opmærksomhed. „General“, sagde Rigaud, og han talte meget sagte, men da jeg stod i Nærheden af Biassau, kunde jeg høre hvert Ord, „ved Udkanten af

Lejren staar et Sendebud fra Jean Francois. Bouckmann er falden i en Træfning var Touzard, og de Hvide har plantet hans Hoved som et Sejrstegn i deres By". „Ikke andet“, sagde Biassau, og hans Øjne straaledede af hemmelig Glæde over, at Høvdingernes Antal formindskedes, hvorved nødvendigvis hans Anseelse maatte stige. „Sendebudet fra St. Francois har et andet Budskab at forkynde Dig“. „Det er godt“, sagde Biassau, „forjag dog denne frygtssomme Mine af dit Ansigt, min kære Rigaud“. „Men“, indvendte Rigaud, „frygter Du ikke, General, for det Indtryk, Bouckmanns Død vil gøre paa din Hær?“ „Du er ikke saa indfoldig, som Du anstiller Dig, Rigaud“, svarede Høvdingen; „Du skal bedømme Biassaus Handlemaade. Forhal blot Budets Ankomst et Kvarters Tid“.

Snart efter kom Adjutanten tilbage med en Neger, bedækket med Snavs og Støv, og hvis Fødder, der var sønderrevne af Torne og Kisselstene, viste, at han havde gjort en lang Marsch. Det var Sendebudet, som Rigaud havde talt om. I den ene Haand holdt han en forseglet Pakke, i den anden et aabent Pergament, der var forsynet med et Segl, hvis Præg var et brændende Hjærte. I Midten stod et Navnetræk, der var dannet af de to karakteristiske Bogstaver M. og N., uden Tvivl for at tilkendegive Foreningen mellem Fri-Mulatterne og Negerslaverne. Ved Siden af dette Navnetræk læste jeg følgende Indskrift: „Fordommen er tilintetgjort, Jernlænken er brudt, leve Kongen!“

Dette Dokument var et Pas, udstedt af Jean Francois.

Budet foreviste Biassau Passet og efter at have bukket lige til Jorden, overrakte han ham den forseglede Pakke. Høvdingen aabnede den hurtigt, gennemløb Depecherne, som den indeholdt, stak en af dem i sin Trøjelomme og udbrød med en sorgfuld Mine, idet han knugede de andre mellem Hænderne:

„Kongens Folk!“

„Kongens Folk! Hør, hvad Jean Francois, Stor-Admiral af Frankrig og Generalløjtnant i Hans Majestæt Kongen af Spaniens og Indiens Arme, melder Jean Biassau, Generalissimus over de erobrede Lande og Feltmarskal i Hans katolske Majestæts Hær:

„Bouckmann, Anfører for hundrede og tyve Sorte fra det blaa Bjerg paa Jamaica, som var erkendt uafhængige Generalguvernøren i Belle-Combe, Bouckmann er falden som et Offer i sin hæderlige Kamp for Frihed og Menneskelighed imod Tyranni og Grusomhed. Denne heltemodige Høvding er bleven dræbt i en Træfning med den skændige Touzards hvide Røverpak. Uhyrerne har afhugget hans Hoved og forkyndt, at de vil stille det offentligt til Skue paa et Skafot i deres By, Cap. — Hævn!“

En modløs, sørgelig Tavshed herskede et Øjeblik i Hæren efter Oplæsningen af denne Beretning; men Obien rejste sig paa Alteret og raabte triumferende, idet han svingede sin hvide Stok:

„Salomon, Zorobabel, Eleazar Thalep, Cardan, Judas, Bowtharicht, Averroes, Albert den Store, Bohabdil, Jean de Hagen, Anna Baratra, Daniel Ogrumof, Rachel Flintz, Altornino! Jeg takker Eder! Protestanternes Videnskab har ikke skuffet mig. Sønner, Venner, Brødre, Ynglinge, Børn, Mødre og alle i andre, som her hører mig, hvad havde jeg forudsagt? Tegnene paa Bouckmanns Pande har aabenbaret mig, at han ikke skulde leve længe, og at han skulde falde i et Slag; Linierne i hans Haand, at han skulde komme paa Skafottet. Min Kunsts Aabenbaringer gaar trolig i Opfyldelse, og Begivenhederne følger sig af sig selv, for endogsaa at realisere de Omstændigheder, som vi ikke kan

forene sammen, Døden paa Valpladsen og Skafottet! Brødre, beundrer!"

Under denne Tale havde de Sortes Modløshed forvandle sig til et Slags hellig Gysen. De hørte med en Tildid, der var blandet med Rædsel, paa Obien, som var ganske henrykt over sig selv, spankede omkring paa en Sukkerkiste paa langs og tværs, dens Overflade var stor nok for ham til at tumle sig paa.

Biassau havde atter indtaget sin Plads paa Tronen, og Obien havde sat sig paa hans højre og Rigaud paa venstre Side af ham. Obien, der havde lagt Armene over kors paa Brystet, syntes hensunken i dybe Grublerier, medens Biassau og Rigaud tyggede Tobak; og en Adjudant spurgte den selvgjorte Feltmarskal, om han skulde lade Tropperne passere Revue, da tre Negerflokke stimlede til Indgangen af Hulen med rasende Skrig.

Enhver af disse Flokke bragte en Fangst, som de vilde overgive Biassau, mindre for at vide, om det vilde behage ham at benaade dem, end for at erfare hans Bestemmelse i Hensende til de Ulykkeliges Dødsmaade. Deres rasende Skrig forkyndte tydeligt nok deres Mening: „Død! Død!“ raabte nogle engelske Negere, uden Tvivl af Bouckmanns Bande, der allerede havde forenet sig med Biassaus spanske og franske Sorte.

Biassau paabød dem Tavshed ved at vinke med Haanden og lod de tre Fanger føre til Indgangen af Hulen. To af dem kendte jeg; den ene var Borgergeneralen C..., denne Filantrop, som korresponderede med alle Negrofiler i Verden, og som i Raadsforsamlingen hos Guvernøren havde gjort et saa grusomt Forslag angaaende Slaverne; den anden var den tvetydige Planter, der havde en saa stor Modbydelighed for Mulatterne, til hvilke de Hvide regnede ham. Den tredje syntes at høre til Haandværksklassen; han havde

et Skødeskind for, og Skjortæærmerne var rullede op over Albuerne. Alle tre var særskilt bleven taget til Fange, da de søgte at skjule sig mellem Bjærgene.

Haandværksmanden var den første, som blev forhørt.

„Hvem er Du?“ spurgte Biassau.

„Jeg er Jacques Belin, Tømmermand fra Fædre-Hospitalet i Cap“.

Generalissimussen over de erobrede Lande blev halvt forundret, halv skamfuld. „Jacques Belin?“ sagde han og bed sig i Læberne.

„Ja“, svarede Tømmermanden; „kender Du mig ikke?“

„Begynd Du blot“, sagde Biassau, „med at kende og hilse mig“.

„Jeg hilser ikke min Slave“, sagde Tømmermanden.

„Din Slave, Elendige!“, raabte Generalissimussen.

„Ja“, svarede Tømmermanden, „ja, jeg er din første Herre. Du lader, som Du ikke kender mig, men husk paa, Jean Biassau, at jeg har solgt Dig for tretten dobbelte Pjastre til en domingosk Købmand.“

En rasende Harmé stod malet i ethvert af Biassaus Træk.

„Hvorledes?“ spurgte Tømmermanden, „Du skammer Dig over at have tjent mig? Bør Jean Biassau ikke være stolt af at have tilhørt Jacques Belin. Din egen Moder, det gamle Skrog, har ofte fejlet mit Værksted; men nu har jeg solgt hende til Hushovmesteren i Fædre-Hospitalet. Hun er iøvrigt saa gammel og affældig, at han ikke vilde give mere end to og tredive Livres og seks Sous for hende. Se, det er baade dit eget og hendes Levnedsløb, men det lader til, at I er blevne stolte, I andre Negre og Mulatter, og Du har glemt den Tid, da Du knælende maatte opvarte Mester Jacques Belin, Tømmermand i Cap“.

Biassau havde hørt paa ham med det vilde Grin, der gav ham saa stor Lighed med en Tiger.

„Godt“, sagde han og vendte sig derpaa til de Negre, som havde bragt Mester Belin, „tag to Bukke, to Planker og en Sav og bring dette Menneske bort. — Jacques Belin, Tømmermand i Cap, Du maa takke mig, fordi jeg forskaffer Dig en Død, der er en Tømmermand værdig.

Hans Latter fuldendte Forklaringen af den græsselige Straf, som hans gamle Herre skulde lide for sin Stoltheds Skyld. Jeg gøs; men Jacques Belin forandrede ikke en Mine, men vendte sig stolt til Biassau og sagde: „Ja, jeg bør takke Dig; thi jeg har solgt Dig for tredive Pjastre, og Du har sikkert indbragt mig mere, end Du var værd“.

Man slæbte ham bort.

De to andre Fanger havde mere døde end levende bivaanet denne frygtelige Prolog til den Tragedie, de selv skulde spille. Deres ydmyge og sønderknusende Stilling afgav en skærende Kontrast til Tømmermandens lidt storpralerske Dristighed; de skælvede som Espeløv.

Biassau betragtede dem, den ene efter den anden, med sin Rævemine.

„Hvad er Du for en?“ spurgte han, „er Du Arristokrat?“

„Nej, paa ingen Maade“, udbrød Borgergeneralen stammende, „jeg er en god Patriot fra 91 og en ivrig Negrofil“.

„Negrofil!“ afbrød Biassau ham; „hvad vil det sige: en Negrofil?“

„Det er en Ven af de Sorte“, stammede Borgeren.

„Det er ikke nok at være en Ven af de Sorte“, svarede Biassau strengt, „man maa ogsaa være en Ven af de Kulørte“.

„Af de Kulørte, det var just det, jeg vilde have sagt“, svarede Negrofilen ydmygt. „Jeg staar i Forbindelse med de berømteste Tilhængere af Negerne og Mulatterne“.

Biassau, som følte sig lykkelig ved at kunne ydmyge en

Hvid, afbrød ham endnu engang: „Negere og Mulatter; hvad vil det sige. Vil Du fornærme os med disse forhadte Navne, som de Hvide har givet os af Foragt? Her er alene kulørte og sorte Folk, forstaar I, Hr. Planter?“

„Det er en hæslig Vane, hvori man er kommen fra Barndommen af“, svarede C...; tilgiv mig, jeg har aldrig tænkt paa at fornærme Dem.... Monseigneur“.

„Lad kun dit Monsieigneur blive borte; jeg holder ikke af disse aristokratiske Udtryk“.

C... vilde undskylde sig og begyndte at fremstamme en ny Forklaring: „Dersom De kendte mig, Borger...“.

„Borger? For hvem anser Du mig?“ udbød Biassau harmfuld. „Jeg hader dette Jacobinerudtryk. Skulde Du maaske være en Jacobiner? Husk paa, at Du taler med Kongens Folks Generalissimus! Borger! — Den uforskammede Knægt!“

Den stakkels Negrofil vidste slet ikke, hvorledes han skulde tale med den Mand, der forkastede alle Titler baade af Aristokraternes og Patrioternes Sprog; han stod som forstenet. Biassau, hvis Vrede kun var forstilt, gottede sig grusomt over hans Forvirring.

„Ak“, sagde Borgergeneralen endelig. „Du bedømmer mig vrangt, ædle Forsvarer af den halve Menneskeheds uhævede Rettigheder“.

I sin Knibe for at finde en passende Benævnelse til denne Høvding, som syntes at forkaste dem alle, tog han sin Tilflugt til en af hine velklingende Omskrivninger, som de Revolutionære saa gerne vil sætte i Stedet for den Persons Navn og Titel, som de taler med.

Biassau saa stift paa ham og sagde:

„Du elsker altsaa de Sorte og de Kulørte?“

„Om jeg elsker dem!“ udbød Borgeren C...; „jeg korresponderer med Brissot og ...“.

Biassau afbrød ham grinende.

„Ha! Ha! jeg er ret henrykt over i Dig at finde en saa hengiven Ven af vor Sag; som saadan maa Du derfor hade de elendige Plantere, som har straffet vor retmæssige Opstand med de grusomste Pinsler. Du maa tænke som vi, at det er ikke de Sorte, men de Hvide, der er de sande Oprørere, fordi de gør Oprør mod Naturen og mod Menne-skeligheden; Du maa ligesom vi forbande disse Uhyrer“.

„Jeg forbander dem“, svarede C....

Velan da“, vedblev Biassau, „hvad vilde Du da tænke om det Menneske, der, for at tilintetgøre ethvert af Slavernes Forsøg til Opstand, havde plantet halvtredsindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til sin Gaard?“

Den ulykkelige C... blev bleg som et Lig.

„Hvad vilde Du tænke om den Hvide, der havde fore-slaaet at omgive Cap med en Cordon af Negerhoveder...?“

„Naade! Naade! raabte den forfærdede Borgergene-ral.

„Har jeg truet Dig?“ svarede Biassau koldt. „Lad mig tale ud: med en Cordon af Negerhoveder, der skulde om-give Byen fra Fort Picolet til Højen Caracol? Hvad vilde Du tænke derom? hæ! Naa, svar“.

„Biassaus Ord: Har jeg truet Dig, havde givet C... lidt Haab; han troede, at Høvdingen maaske vidste disse Grusomheder uden at kende deres Ophavsmand og svarede med temmelig Fasthed for at afværge enhver Formodning, der kunde skade ham:

„Jeg mener, at det er skrækkelige Forbrydelser“.

Biassau grinte.

„Godt! Og hvilken Straf vilde Du paalægge den Skyl-dige?“

Her tøvede den ulykkelige C... med at svare.

„Naa“, udbrød Biassau, „er Du en Ven af de Sorte eller ej?“

Af de to Onder valgte Negrofilen det mindst truende, og da han ikke opdagede noget fjendtligt imod sig i Bias-saus Blik, sagde han med dæmpet Stemme:

„Den Skyldge har fortjent Døden“.

„Meget godt svaret“, sagde Biassau roligt og spyttede Tobakken ud, som han tyggede paa.

Hans ligegyldige Mine havde imidlertid gjort den stak-kels Negrofil lidt tryk; han gjorde derfor et nyt Forsøg paa at rydde enhver Mistanke af Vejen, der endnu maatte hvile paa ham.

„Ingen“, udbød han, „har opsendt varmere Ønsker for Eders Sags Fremme, end jeg, der staar i Forbindelse med Brissot og Bruneau de Pomme-Gouge i Frankrig, Magaw i Amerika, Peter Paulus i Holland og Abbed Tam-burini i Italien.“

Han vedblev at opremse hele sit filantropiske Litanie, som han stedse fandt stor Fornøjelse i, men som han havde anført under andre Omstændigheder og i en anden Hensigt hos Hrr. de Blanchelande.

„Aa, hvad rager alle disse Korrespondenter mig! Sig mig blot, hvor dine Magasiner og Varelagre er; thi min Arme trænger til Munition. Dine Plantager er uden Tvivl rige, og det Handelshus maa staa paa gode Fødder, siden Du korresponderer med alle Købmænd i Verden.“

Borgeren C... vovede at fremsætte en ydmyg Bemærk-ning:

„Menneskehedens Helt, det er ikke Købmænd, det er Filosofer, Filantroper og Negrofiler“.

„Saa“, sagde Biassau og rystede paa Hovedet, „der er han igen med sine forbandede uforstaaelige Ord. For Fan-den! Dersom Du hverken har Magasiner eller Varelagre, som jeg kan tømme, hvad dur Du da til?“

Dette Spørgsmaal gav Hrr. C... et Glimt af Haab, som han greb med Begærlighed.

„Udmærkede Kriger“, sagde han, „har De en Økonom i Deres Arme?“

„Hvad vil nu det sige igen?“ spurgte Høvdingen.

„Det er“, sagde Fangen med saa megen Vigtighed, som hans Frygt tillod ham, „det er en særdeles nødvendig Person; det er ham alene, der takserer en Stats Hjælpes-kilder efter deres respektive Værdi, ordner dem i Forhold til deres Vigtighed, klassificerer dem efter deres Værd, forbedrer dem ved Kombination af deres Aarsager og Virkninger og uddeler dem hensigtsmæssigt som lige saa mange frugtbargørende Bække i Almenvellets store Flod, der igen bringer Statens Lykkes Hav til at vokse.

„Hør“, sagde Biassau og bukkede sig ned til Obien. Hvad Djævelen vil han sige med alle de Ord, der er presset sammen, det ene paa det andet, ligesom Kuglerne i din Rosenkrans“.

Obien trak paa Skuldrene til Tegn paa, at han ikke vidste det, og at han foragtede det.

Imidlertid vedblev C...:

„Jeg har studeret, værdiges at høre mig, tapre Høvding for de kække Genoprettere af St. Domingos Frihed; jeg har studeret de store Tænkere Turgot, Raynal og Menneskevennen Mirabeau. Jeg har gjort deres Teori til Praksis. Jeg kender fra Grunden af den Videnskab, som Styreren af hvilkensomhelst Stat i Verden nødvendig trænger til“.

„Økonomen er ikke økonomisk paa Ord“, sagde Rigaud med et blidt og skalkagtigt Smil.

„Sig mig, evindelige Sladderhank! Har jeg Kongeriger eller Stater at styre?“ udbrød Biassau.

„Endnu ikke, store Mand“, svarede C...; men det kan komme; og desuden kan min Videnskab ogsaa med Held anvendes af den, der fører Skibe“.

„Gid alle sytten Helvedes Djævlæ maatte annamme Dig“, raabte Biassau paa Spansk.

„Hvad behager, naadige Herre?“ spurgte Økonomen skælvende, da han ikke forstod det Spanske.

„Hør“, svarede Biassau, „jeg bruger ingen Skibe. Der er altsaa kun et Embede ledigt i min Suite; det er ikke en Major-Post, men en Kammertjener-Post. Prøv nu, Hrr. Filosof, om den behager Dig. Du skal opvarte mig knælende, bringe mig min Pibe, Ragout og min Skildpaddesuppe; Du skal bære en Vifte af Paafugle og Papegøjefjer efter mig, saaledes som de to Slaver, Du der ser. Naa, Svar, vil Du være min Kammertjener?“

Borgeren C..., der blot tænkte paa at frelse Livet, bukkede sig til Jorden med tusinde Tegn paa Glæde og Taknemlighed.

„Du tager altsaa derimod?“ spurgte Biassau.

„Kan De tro, min ædelmodige Herre, at jeg vil betænke mig et Øjeblik paa at modtage en saa udmærket Gunst, som den at opvarte Deres høje Person“.

Ved dette Svar brød Biassaus djævelske Latter ret løs; han lagde Armene overkors, rejste sig op med en triumferende Mine, og idet han gav den Hvide, der laa næsegrus udstrakt foran ham, et Spark oven i Hovedet, sagde han med høj Røst:

„Jeg havde Lyst til at forsøge, hvor vidt de Hvides Fejghed kan gaa, efter at jeg har set, hvor vidt deres Grusomhed kan drives! Det er dig, Borger C..., som har vist mig et Eksempel paa begge Dele. Jeg kender Dig! Hvor har Du kunnet være saa dum ikke at mærke det? Det er Dig, som præsiderede ved Henrettelserne i Juni, Juli og August; det er Dig, som lod plante halvtredsindstyve Negerhoveder paa begge Sider af Indgangen til din Gaard i Stedet for Palmetræer; det er Dig, som vild lade de fem hundrede Negere, som endnu vansmægter i deres Lænker efter Opstanden, dræbe og omgive Byen Cap med en Cor-

don af Slavehoveder fra Fortet Picolet til Højen Caracol. Du havde gerne, hvis det havde været Dig muligt, gjort mit Hoved til en Trofæ, og nu priser Du Dig lykkelig, ved at jeg vil gøre Dig til min Kammertjener. Nej! Nej! Jeg bærer større Omhu for din Ære, end Du selv, og jeg skal derfor ikke tilføje Dig en saadan Fornærmelse; bered Dig derfor kun til at dø“.

Biassau vinkede, og de Sorte lagde ved Siden af mig der ulykkelige Negrofil, der uden at kunne sige et Ord var bleven liggende som lynslagen ved hans Fødder.

„Nu til Dig“, sagde Høvdingen og vendte sig til den sidste af Fangerne, Planteren, som af de Hvide var mistænkt for at være en Mulat, og som havde udfordret mig for denne Fornærmelses Skyld.

Et almindeligt Raab af Oprørerne døvede Planterens Svar. „Død! Død! Dræb ham! Dræb ham!“ raabte de idet de skar Tænder og truede ad den stakkels Fange med knyttede Hænder.

„General“, sagde en Mulat, som udtrykte sig tydeligere end de Andre, „det er en Hvid, han maa dø“.

Den stakkels Planter fik dog endelig et Par Ord frem, trods de Rasendes Forbandelser og Skrig.

„Nej! Nej! Hr. General! Nej, mine Brødre! Jeg er ingen Hvid! Det er en skændig Bagvaskelse! Jeg er en Mulat, en Kulørt, ligesom I, Søn af en Negerinde, som Eders Mødre og Søstre“.

„Han lyver“, raabte Negrene rasende. „Det er en Hvid. Han har altid afskyet de Sorte og de Kulørte“.

„Aldrig“, svarede Fangen, „det er de Hvide, som jeg afskyer. Jeg er Eders Broder, og jeg har altid sagt ligesom I: Negrene er de Hvide, de Hvide er Negrene“.

„Han lyver! Han lyver! raabte Mængden. Dræb ham“.

Den Ulykkelige jamrede sig og gentog uophørlig: „Jeg er en Mulat; jeg er en af Eders“.

„Beviset?“ spurgte Biassau koldt.

„Beviset“, svarede den anden i sin Forvirring, „er, at de Hvide altid har foragtet mig“.

„Det kan godt være sandt“, svarede Biassau, „men Du er en uforskammet Karl“.

„En ung Mulat traadte heftig hen til Planteren.“

„De Hvide foragtede Dig, det er sandt; men til Gengæld foragtede Du de Kulørte, til hvilke de henregnede Dig. Man har endogsaa fortalt, at Du har æsket en Hvid til Tvekamp, fordi han engang havde sagt Dig, at Du hørte til vor Kaste.“

En almindelig Larm opstod i den rasende Hob, og Døds-kriget, langt heftigere end før, overdøvede Planterens Retfærdiggørelse. Med et ængsteligt og tillige bønligt Blik til mig, sagde han grædende:

„Det er en Bagvaskelse! Jeg sætter al min Ære og Lyksalighed i at høre til de Sorte; jeg er en Mulat“.

„Dersom Du virkelig var en Mulat“, bemærkede Rigaud, „saa vilde Du ikke betjene Dig af det Ord“.

„O Gud! Ved jeg vel, hvad jeg siger“, svarede den Ulykkelige. „Hrr. General, Beviset for, at jeg er en Kulørt, er den sorte Ring, som De kan se rundt omkring mine Negle“.

Biassau stødte den Bønfaldendes Haand tilbage.

„Jeg besidder ikke Hrr. Kapellanens Visdom, der gælder, hvem I er, ved at betragte Eders Haand. Men hør, nogle af vore Soldater beskylder Dig for at være en Hvid, andre for at være en falsk Broder. Hvis saa er, maa Du dø. Du vedbliver derimod at paastaa, at Du hører til vor Kaste, og at Du aldrig har sveget den. Velan da; saa gives der kun et Middel, hvorved Du kan bevise Din Paastand og frelse Dit Liv“.

„Hvilket, min General?“ spurgte Planteren. „Jeg er rede“.

„Dette“, sagde Biassau koldt, idet han pegede paa den ulykkelige C... og mig. Tag denne Stilet og myrd de to hvide Fanger“.

Planteren fo'r tilbage af Rædsel, da Biassau med et Helvedsmil rakte ham Dolken.

„Hvorledes?“ sagde Høvdingen. „Du betænker Dig, og det er dog det eneste Middel til at bevise mig og min Hær, at Du ikke er en Hvid, men en af vore. Naa, bestem Dig, Du spilder min Tid“.

Fangen saa sig omkring med forvildede Blikke. Han gjorde et Skridt henimod Dolken, derpaa lod han Armen synke og standsede med bortvendt Ansigt. Hele hans Legeme rystede som af Feberkulde.

„Na, skynd Dig“, udbrød Biassau utaalmodig og vred. „Jeg har Hastværk. Vælg, enten at dræbe dem med egen Haand eller at dø tilligemed dem“.

Planteren stod ubevægelig og som forstenet.

„Meget vel“, sagde Bissau til Negerne, „han vil ikke være Bøddelen, saa skal han være Offeret. Jeg ser nok, at det er en Hvid; afsted med ham“.

De Sorte traadte frem for at gribe Planteren; men denne Bevægelse bestemte hans Valg imellem at give eller lide Døden.. Den højeste Grad af Fejghed har ogsaa sit Mod. Han kastede sig over Dolken, som Biassau rakte ham, og derpaa, uden at give sig Tid til at tænke over, hvad han vilde gøre, fo'r den Elendige løs paa Borgeren C..., der laa ved Siden af mig.

Nu begyndte der en frygtelig Kamp; Negrofile i. hvem Udfaldet af Forhøret, hvormed Biassau havde plaget ham, nedsænkede i en stum Fortvivlelse, havde betragtet Oprindningen mellem Høvdingen og den kulørte Planter med stive

Blikke, og saa hensunken i kvalfulde Betragtninger over sin Straf, at han slet ikke syntes at have forstaaet det, men da han saa Planteren styrt ind paa sig og Jernet blinke over sit Hoved, saa vækkede den truende Fare ham pludseligt. Han rejste sig i Vejret og holdt Mandens Arm tilbage, idet han med ynkelig Stemme raabte: „Naade! Naade! Hvad vil Du mig? Hvad har jeg gjort Dig?“

„Du maa dø“, svarede den Kulørte, søgte at gøre sin Arm fri og kastede forvildede Blikke paa sit Slagteoffer. „Slip mig, jeg skal intet ondt gøre dig“.

„Dø for din Haand“, sagde Økonomen, „hvorfor dog? O, spar mig! Vil Du maaske straffe mig, fordi jeg fordom har sagt, at Du var en Kulørt? Lad mig beholde Livet, og jeg lover Dig helligt, at jeg erkender Dig for en Hvid. Ja, ja, Du er en Hvid, jeg skal sige det overalt, o, skaan blot mit Liv“.

Negrofilen havde valgt et slet Forsvarsmiddel.

„Ti dog! Ti dog!“ raabte den Kulørte rasende af Frygt for, at Negrene skulde høre denne Erklæring; men den anden brølede uden at høre paa ham, at han vidste, at han var hvid og af god Herkomst. Den Kulørte greb nu det sidste Middel til at bringe ham til Tavshed, rev begge hans Hænder voldsomt fra hinanden og borede sin Dolk igennem Borgeren C...s Klæder. Den Ulykkelige følte Spidsen af Jernet og bed rasende i Armen, der borede det ind. — „Uhyre! Afskum! Du myrder mig! Han kastede et Blik til Biassau. „Forsvar mig, Du Menneskehedens Hævner“.

Men Morderen borede Dolken med Kraft ind i hans Bryst, og en Strøm af Blod sprøjtede ud over hans Hænder og op i hans Ansigt. Den ulykkeige Negrofils Knæ slappedes, hans Arme sank ned og Øjnene brast. Han udstødte et dybt Suk og opgav Aanden.

Dette Optrin, hvori jeg ventede snart at skulle spille med, havde isnet mine Lemmer af Rædsel. Menneskehedens Hævner havde betragtet sine to Slagteofres Kamp med Ligegyldighed, og da den var forbi, vendte han sig til sine Pager og sagde: „Bring mig noget frisk Tobak“, og gav sig aller til at tygge i Ro og Mag. Rigaud og Obien sad ubevægelige, og Negrene selv syntes forfærdede over det frygtelige Skuspil, som deres Høvding havde ladet opføre for dem.

Men der var dog endnu en Hvid tilbage at myrde, det var mig. Jeg kastede et Blik paa Morderen, der skulde være min Bøddel, og ynkedes virkelig over ham. Hans Læber var violette og hans Tænder klappede; en krampagtig Bevægelse rystede alle hans Lemmer, hans Haand vendte uophørlig og ganske maskinmæssigt tilbage til Panden for at aftørre Blodpletterne, og han betragtede med et forvildet Blik det dampende Lig ved sine Fødder.

Jeg ventede paa det Øjeblik, da han skude fuldføre sit Hverv ved at dræbe mig. Jeg stod i et besynderligt Forhold til dette Menneske, der allerede engang før havde villet dræbe mig for at bevise, han var en Hvid, og nu vilde myrde mig for at lægge for Dagen, at han var en Mulat.

„Velan“, sagde Biassau til ham; „det er godt, jeg er fornøjet med Dig, Ven“. Han kastede et Blik paa mig og tilføjede: „Jeg fritager Dig for at myrde den anden. Gaa. Vi erklærer Dig for en ærlig Broder og udnævner Dig til Bøddel ved vor Hær“.

Imidlertid var Timen kommen, da Biassau skulde have Frokost. Man bragte den snilde Feltmarskal, hans katolske Majestæt, en stor dampende Skilpaddeskal, hvori der dampede en Slags Ragou, til Overflødighed garneret med Skiver af Flæsk, og hvor Skildpaddekødet var brugt i Stedet for

Lammekød, og Kartofler i Stedet for graa Ærter. Et karaisk Kaalhoved laa ovenpaa denne Ret. Paa begge Sider af Skallen, der paa en Gang tjente baade til Suppegryde og Suppeterrin, var fæstede to Kokosnødder, fulde af Rosiner, Vandmeloner, Ignamar og Figener; det var Deserten. Et Brød af Majs og en Læderflaske med Vin fuldendte det festlige Maaltid. Biassau tog noget Hvidløg op af sin Lomme, og gned dermed selv Brødet; derpaa, uden at lade det bævende Lig, der laa lige foran ham, bære bort, gav han sig til at spise og indbød Rigaud til at gøre det samme. Biassaus Appetit havde noget rædselsfuldt ved sig.

Obien deltog ikke i Maaltidet. Jeg indsaa, at han, ligesom sine Kolleger, aldrig spiste offentlig for derved at faa Negrene til at tro, at han var dannet af et overnaturligt Stof, og at han levede uden jordisk Føde.

Under selve Frokosten befalede Biassau en Adjutant at lade Revuen begynde, og Tropperne defilerede i god Orden forbi Hulen. De Sorte fra Morne-Rouge var de første; de var omtrent fire Tusinde, afdelte i tætsluttende Kolonner, anførte af Høvdinger, der, som jeg allerede før har sagt, var prydede med skalagenrøde Benklæder, eller Skærf. Disse Negere, næsten alle store og stærke, var bevæbnede med Geværer, Økser og Sabler; men mange af dem havde Buer, Pile og Hassagajer, som de havde smedet i Mangel af andre Vaaben. De havde ingen Hatte paa, og marcherede tavse og sørgmodige.

Da Biassau saa denne Horde defilere forbi, hviskede han paa Fransk til Rigaud: „Naar skal dog Banchelandes og Rouvrays Kardætsker befri mig fra disse Banditter fra Morne-Rouge. Jeg hader dem; thi de er næsten alle Kongo-Negere! Desuden forstaar de ikke at dræbe uden i Slaget, da de tager Eksempel efter deres taabelige Høvding, deres Afgud Bug-Jargal, en ung Daare, som vilde spille den Høj-

modige. Du kender ham ikke, og jeg haaber, at Du heller ikke nogensinde skal lære ham at kende. De Hvide har taget ham til Fange, og de vil nok skille mig af med ham ligesom med Bouckmann.“

„Apropos om Bouckmann,“ svarede Rigaud, „der passerer just Marcayas Trop forbi, og jeg ser i et af Gelederne den Neger, som Jean-François sendte Dig for at forkynde Dig Bouckmanns Død. Ved Du vel, at dette Menneske kunde tilintetgøre hele Virkningen af Obiens Spaadomme angaaende denne Høvdings Endeligt, hvis han fortalte, at man havde opholdt ham en halv Time ved Forposterne, og at han havde betroet mig sit Budskab, førend Du lod ham kalde.“

„For Djævlén!“ sagde Biassou, „Du har Ret, kære Ven, man maa lukke Munden paa det Menneske. Bliv kun lidt!“

Derpaa hævede han sin Stemme og raabte: „Macaya!“

Negerhøvdingen nærmede sig og hilste Biassou ærbødigt.

„Lad den Sorte, som jeg ser derhenne, og som ikke hører til Din Trop, træde ud af Geledet,“ sagde Biassou.

Det var Sendebudet fra Jean-François, Macaya bragte ham til Generalissimussen, hvis Ansigt pludselig fik hint Anstrøg af Vrede, som han saa godt forstod at skrømte.

„Hvem er Du?“ spurgte han den bestyrkede Neger.

„Min General, jeg er en Sort.“

„Fordømt! Det ser jeg nok! Men hvad hedder Du?“

„Mit Krigernavn er Vavelon, og min Skytspatron iblandt de Salige i Himlen er Martyren St. Sabas, hvis Fest er tyvende Dagen før vor Frelzers Fødsel...“

Biassou afbrød ham: „Med hvilket Udseende vover Du at fremstille Dig ved Paraden, imellem de blanke Geværer og hvide Skærfer, med Din Sabel uden Skede, Dine sønderrevne Benklæder og Dine smudsige Fødder.“

„Min General,“ svarede den Sorte, „det er ikke min Skyld. Jeg blev beordret af Stor-Admiralen Jean-François, at bringe Eder Efterretningen om den engelske Negerhøveding, Bauckmanns Død, og hvis mine Klæder er sønderrevne og mine Fødder smudsige, saa er det fordi jeg næsten har løbet mig aandeløs, for at bringe Eder den hurtig; men man har holdt mig tilbage ved Indgangen til Lejren, og ...“

Biassou rynkede Panden.

„Her tales ikke om det, men om Din Dumdristighed at deltage i Revuen, naar Du ser saaledes ud. Befal Din Sjæl til Din Skytspatron, Martyen St. Sabas! Gaa, og lad Dig skyde.“

Her fik jeg atter et nyt Bevis paa Biassous moralske Magt over Rebellerne. Den ulykkelige, der blev befalet at gaa selv hen og lade sig aflive, vovede ikke at knurre; han lod Hovedet synke, lagde Armene over Kors paa Brystet hilste tre Gange sin ubøjelige Dommer, og, efterat have knælet for Obien, som med Gravitet gav ham en kort Absolution, gik han ud af Hulen. Nogle Minutter efter forkyndte en Musketsalve Biassou, at Negeren havde adlydt og var død.

Høvdingen, der nu ikke længer havde noget at frygte, vendte sig til Rigaud med et glædetindrende Blik, og med en triumferende Latter, der syntes at sige: „Beundre mig!“

Imidlertid fotsattes Revuen. Denne Hær, hvis Uorden for faa Timer siden havde afgivet et saa overordentligt Skuespil, fremviste nu, da den var under Vaaben, et ikke mindre besynderligt. Snart kom der ganske nøgne Negere, bevæbnede med Køller og Tomahawker, marcherende efter Lyden af store Bukkehorn, ligesom de Vilde; snart Batailloner af Mulatter i spansk eller engelsk Uniform, vel bevæbnede og disciplinerede, ordnende deres Trin efter Trom-

meslag; derpaa fulgte store Flokke af Negerinder og Negerbørn, der var forsynede med Høtyve og Stegespid; en Del gamle udjente Negre med Flinter uden Løb og Hane; Griotinder med deres brogede Pynt og Grioter med frygtelige Grimacer og Stillinger, og som sang usammenhængende Sange til Guitaren, Tamtammen eller Balafoen. Denne besynderlige Procession blev Tid efter anden afbrudt af forskellige Detachementer af Marabouer, Sacatraer, Mameluker, Kvarteroner og fri Kulørte, eller af nomadiske Horder af undløbne Negere med stolt Holdning og blanke Karabiner, slæbende deres belæssede Vogne og nogle Kanoner, som de havde erobret fra de Hvide, med sig i Gelederne, skønt dette Skyts tjente dem mere til Prydelse end til Nytte; de skraalede hele Tiden Sangene om Qua Nassé og Kamppladsen ved Grand-Pré. Over alle disse Hoveder bølgede Faner af alle Farver, og med alle Slags Mærker, hvide, røde, trefarvede, besaaede med Liljer og med Frihedshuen paa Spidsen. Inskriptionene var: Død og Fordærvelse over Præsterne og Aristokraterne! — Religionen leve! — Frihed! Lighed, — Leve Kongen! — Ned med Hovedstaden! — Leve Spanien! — Bort med Tyrannerne! osv. — Dette paafaldende Virvar lagde tydeligt for Dagen, at Oprørernes hele Magt blot bestod i en Sammenfyngning af Midler uden Øjemed, og at der i denne Hær var lige saa stor Uorden i Ideerne, som hos Individierne af hvilke den bestod.

Eftersom de passerede forbi Hulen sænkede Horderne deres Bannere, og Biassou hilste igen. Han henvendte sig til enhver Trop enten med Ros eller Dadel, og hvert Ord af hans Mund, hvad enten det var revsende eller smigrende, blev optagne af hans Undergivne med en fanatisk Ærbødighed og en Slags overtroisk Frygt.

Endelig fik Revuen Ende, og jeg tilstaar, at Synet af saa mange vilde og grusomme Røvere, der i Førstningen

havde interesseret mig, nu begyndte at falde mig lidt trættende. Imidlertid begyndte det at lakke ad Aften, og da den sidste Trop defilerede forbi, kastede Solen blot et kobber-rødt Skær paa Granitspidserne af de østlige Bjerger.

Biassou lod til at tænke over noget. Da Revuen var endt, uddelte han sine sidste Befalinger, og efter at Oprørerne havde begivet sig til deres Telte, tiltalte han mig paa følgende Maade:

„Unge Mand, Du har nu i Ro og Mag kunnet bedømme mit Geni og min Vælde. Nu er Timen kommen, da Du skal aflægge Regnskab for Leogri.“

„Det er ikke min Skyld, at den ikke er kommen før,“ svarede jeg koldt.

„Du har Ret,“ svarede Biassou og standsede et Øjeblik, som for at udspejle, hvad Virkning det vilde gøre paa mig; derpaa tilføjede han: „Men det beror blot paa Dem selv, at den aldrig skal komme.“

„Hvorledes!“ udbød jeg forundret; „hvad mener Du?“

„Ja,“ vedblev Biassou, „dit Liv afhænger af Dig selv; Du kan frelse det, hvis Du vil.“

„Hør,“ sagde Biassou til mig, og trak den anden Depêche fra Jean François, som han havde stukket til sig, op af sin Trøjelomme, „vore Sager staar slet; Bouckmann er falden, og de Hvide har ladet to tusinde oprørske Sorte springe over Klingen i Distriktet Cul-de-Sac. Planterne vedbliver at forstærke sig og at besætte Sletterne med Militærposter. Ved vor egen Fejl har vi ladet Lejligheden til at erobre Cap slippe os af Hænderne, og den vil ikke saa snart tilbyde sig igen. Paa den østlige Side overskæres Hovedlandevejen af en Strøm, hvor de Hvide har anlagt et Batteri paa Pontoner, for at hindre os Overgangen, og slået Lejr paa begge Bredderne. Mod Syd løber der en bred Vej gennem den bjergfulde Egn, som kaldes Højdedraget af

Cap, og denne har de besat med Linietropper og Artilleri. Den Del af Terrænet, der vender imod Sletten, er lige saa godt forskandset, da de har omgivet den med Pallisader og spanske Ryttere, og alle Egnens Indvaanere har deltaget i dette Arbejde. Cap er saaledes i Sikkerhed for vore Vaaben, og vort Baghold i Hulvejene ved Dompt-Mulatre har forfejlet sin Virkning. Med alle vore Ulykker har nu ogsaa den gule Feber forenet sig, der huserer skrækkeligt i Jean François Lejr. Desaaarsag mener Stor-Admiralen, og vi deler denne hans Anskuelse, at det vilde være gavnligt at underhandle med Guvernør Blanchelande og Kolonialforsamlingen.

„Du ser altsaa,“ tilføjede Biassou, efter at have oplæst dette Foster af Neger-Diplomatik, der har fæstet sig saaledes i min Hukommelse, at jeg erindrer det Ord til andet. „Du ser altsaa, at vi er fredeligt sindede. Hør nu, hvad jeg begærer af Dig. Hverken Jean François eller jeg har været opdraget i de Hvides Skoler, hvor man lærer at skrive godt for sig. Vi forstaar at slaas, men ikke at sætte vore Tanker paa Papiret; imidlertid ønsker vi dog ikke, at der skulde være noget i vor Skrivelse til Forsamlingen, som kunde opvække vore gamle Herrers ærgerrige Hovmod. Du synes at have lært denne unyttige Videnskab, som vi mangle. Ret de Fejl i vor Depeche, som kunde vække de Herrers Latter, og jeg skænker Dig Livet.“

I denne Korrektør-Rolle af Biassous diplomatiske Ortografis Fejl laa der noget, som altfor meget stred imod min Stolthed, til at jeg skulde vakle et Øjeblik. Og desuden, hvad brød jeg mig om at leve? Jeg afslog hans Tilbud. Han syntes forundret. — „Hvorledes!“ udbød han. „Du vil hellere dø, end rette nogle Pennestrøg paa et Stykke Pergament?“ — „Ja!“ svarede jeg. Min Beslutning lod til at sætte ham i Forlegenhed, og han sagde efter et Øjeblik Betænkning:

„Hør, unge Daare, jeg er ikke saa håardnakket som Du. Jeg giver Dig Frist til i Morgen Aften, for at bestemme Dig til at adlyde mig; i Morgen ved Solens Nedgang skal Du atter fremstilles for mig, og søg saa at tilfredsstille mig. Lev vel, Natten bringer Raad; thi husk vel paa, at hos os er Døden ikke blot Døden!“ Meningen af disse Ord, ledsaget af en afskyelig Latter, var ingenlunde tvetydig; og de Pinsler, som Biassou plejede at opfinde for sine Slagtoffere, forklarede den tilstrækkeligt.

„Candi, bring Fangen bort,“ vedblev Biassou, „og befal de Sorte fra Morne-Rouge at bevogte ham; jeg vil, at han skal leve endnu en Dag, og mine øvrige Krigere vil maaske ikke have Taalmodighed til at vente, til de fire og tyve Timer var forløbne.“

Mulatten Candi, som var Chef for Biassous Livgarde, lod mine Hænder binde bag paa min Ryg. En Soldat tog fat i Enden af Rebene, og vi gik ud af Hulen. Biassous Gardere overgav mig til Negrene fra Morne-Rouge, og det forekom mig, som det var Spøgelser, der overgav mig til Spøgelser. Uden ringeste Modstand lod jeg mig binde fast til en Træstamme. De bragte mig nogle Kartoffler kogte i Vand, som jeg fortærede af en Slags uvilkaarligt Instinkt, som Guds Godhed skænker Mennesket i sine bitreste Kvaler.

Det var imidlertid bleven Nat; mine Bevogtere begav sig til deres Telte, og kun seks af dem blev tilbage hos mig, dels siddende, dels liggende ved det store Baal, som de havde antændt for at beskytte sig mod Nattekulden. Inden faa Øjeblikke var de alle faldne i en dyb Søvn.

Udmattet baade paa Sjæl og Legeme hensank jeg i en urolig Slummer, af hvilken jeg, uden at vide, hvor længe den havde varet, blev vækket ved Lyden af en mandlig Stemme, der sang tydeligt, men i nogen Afstand: Jeg, som

er Kontrabandør. Jeg aabnede Øjnene med Gysen; alt var sort omkring mig, Negrene sov, og Ilden var nær ved at gaa ud. Da jeg intet videre hørte, troede jeg, at Stemmen blot havde været et Foster af min urolige Slummer, og mine tunge Øjenlaag lukkedes atter, men jeg aabnede dem nok engang hurtigt, da Stemmen atter lod sig høre og sang sørgmodigt og nærmere ved mig følgende Vers af en spansk Romance: Paa Ocannans Sletter blev jeg tagen til Fange de slæbte mig til Cotadilla; jeg var ulykkelig! —

Denne Gang var det ingen Drøm; det var Pierres Røst! Et Øjeblik efter lød den atter i det tavse Mørke, og sang anden Gang næsten lige ved mit Øre den bekendte Vise: „Jeg, som er Kontrabandør.“ En stor Hund sprang hen imod mig og lagde sig logrende ved mine Fødder, det var Rask. Jeg slog nu Øjnene i Vejret. En Neger stod for mig, og Skinnen af Baalet kastede hans kolossale Skygge henad Jorden ved Siden af Hunden; det var Pierre; min Hævnlyst vaagnede i sin fulde Styrke; men min Forbavselse gjorde mig ubevægelig og stum. Jeg sov ikke. De Døde gik alt-saa igen! Det var ikke mere en Drøm, men en Aabenbaring. Jeg vendte mig bort med Gysen. Da Pierre saa dette, lod han sit Hoved synke ned paa sit Bryst.

„Broder,“ mumlede han med dæmpet Stemme, „Du havde lovet mig aldrig at tvivle paa min Redelighed, naar Du hørte mig synge den Vise. Broder, sig mig, har Du for-glemmt Dit Løfte?“

Vreden gengav mig Mælet

„Uhyre!“ udbrød jeg, „finder jeg Dig dog endelig igen! Du Blodhund, min Onkels Morder og min Maries Røver, tør Du kalde mig Broder? Holdt, kom mig ikke nær!“

I min Harmе glemte jeg, at jeg var bunden paa en Maade, der næsten forhindrede mig fra at gøre en eneste Bevægelse. Jeg kastede et uvilkaarligt Blik paa min ven-

stre Side for at søge min Kaarde. Denne min Hensigt gjorde et stærkt Indtryk paa ham, og han sagde i en sørgmodig, men blid Tone:

„Nej, jeg skal ikke komme Dig nær. Du er ulykkelig, og jeg beklager Dig, men Du beklager slet ikke mig, skønt jeg er langt ulykkeligere end Dig.“

Jeg trak paa Skudrene. Han forstod denne stumme Bebrejdelse, og betragtede mig med en tungsindig Mine.

„Ja, Du har mistet meget, men tro mig, jeg har mistet langt mere end Du.“

Lyden af vore Stemmer havde imidlertid vækket de seks Negere, som bevogtede mig. Da de saa en Fremmed hos mig, sprang de hurtigt op og greb til deres Vaaben; men da de et Øjeblik havde betragtet Pierre, udstødte de et Skrig af Forundring og Glæde, og kastede sig næsegrus ned for ham, idet de gentagne Gange stødte deres Pander mod Jorden.

Denne Ærbødighed, som Negrene viste mod Pierre, de Kærtegn, som Rask afvekslende viste sin Herre og mig, idet den kastede et uroligt Blik paa mig, ligesom forundret over min Kulde mod den, alt dette gjorde i hint Øjeblik intet Indtryk paa mig. Jeg tænkte blot paa at hævne mig, men denne Attraa hindrede mine Baand mig i at tilfredsstille.

„O, Gud!“ udbrød jeg endelig, grædende af Raseri over de Lænker, som holdt mig tilbage, „o, Gud, hvor jeg er ulykkelig! Jeg troede, at den Elendige var død, og fortvivlede over at gaa glip af min Hævn, og nu kommer han her for at spotte mig. Han staar levende for mine Øjne, og jeg kan ikke nyde den Lykke at støde ham en Dolk i Brystet. O, hvo befrier mig fra disse fordømte Lænker!“

Pierre vendte sig til Negrene, som endnu laa i en tilbedende Stilling foran ham: „Kammerater,“ sagde han, „løser*denne Fange!“

Man adlød ham straks, og mine seks Bevogtere over-
skar i største Hast de Reb, hvormed jeg var bunden. Jeg
rejste mig fri og frank, men blev staaende ubevægelig; thi
Forundringen lagde mig nu i Lænker.

„Det er ikke alt,“ udbød Pierre, og tog en Dolk fra
en af Negrene, „der,“ sagde han og rakte mig Dolken, „til-
fredsstil Din Hævn. Gud bevare mig fra at berøve Dig Din
Ret til at raade over mit Liv. Tre Gange har Du frelst
det; det tilhører Dig altsaa med Rette. Stød kun til, hvis
Du vil.“

Der laa hverken Behrejdelse eller Bitterhed i hans
Tone, den var blot sørgmodig og ydmyg.

Denne uventede Lejlighed til at mætte min Hævn, som
frembødes af selve Genstanden for den, havde noget alt for
paafaldende ved sig; og jeg følte, at hele mit Had til Pierre
og al min Kærlighed til Marie ikke kunde bringe mig til at
begaa et Mord. Desuden var der en Røst i mit Indre, som
idelig tilraabte mig, at ingen Fjende eller Strafskyldig frem-
stillede sig paa denne Maade for sin Modstanders Hævn. Be-
høver jeg endelig at sige, at der laa noget i dette overor-
dentlige Væsens Adfærd, som i dette Øjeblik ydmygede
mig. Jeg stødte Dolken fra mig.“

„Ulykkelige!“ sagde jeg til ham, „jeg vil dræbe Dig i
aaben Fejde, men ikke myrde Dig. Forsvar Dig!“

„Forsvare mig?“ spurgte han forundret, „og imod
hvem?“

„Imod mig!“

Han saa forbavset paa mig og sagde: „Imod Dig? Nej,
det er den eneste Ting, hvori jeg ikke kan adlyde Dig. Be-
tragt engang min trofaste Rask! Jeg kunde dræbe ham, uden
at han satte sig til Modværg; men jeg vilde ikke kunne
faa ham til at stride imod mig. Jeg forstaar saaledes ikke
Dig, og jeg er Rask med Hensyn til Dig!“

Efter et Øjeblik's Tavshed vedblev han:

„Jeg ser Hadet tindre ud af Dine Øjne, ligesom Du engang har set det i mine. Jeg ved ogsaa, at Du har gennemgaaet mange Ulykker, at man har myrdet Din Onkel, brændt Dine Plantager, dræbt Dine Venner, plyndret Dine Huse og berøvet Dig Din Arevlød; men det er ikke mig, det er mine. — Erindre Dig, at jeg engang sagde, at Dit Folk havde tilføjet mig meget Ondt, og at Du da svarede mig, at det ikke var Din Skyld, hvad har jeg da gjort?“

Hans Ansigt opklaredes og han ventede, at jeg skulde kaste mig i hans Arme; men jeg kastede et rasende Blik paa ham.

„Du fortæller mig om alt det onde, som dine Stalbrødre har tilføjet mig,“ udbrød jeg harmfuld, „men Du taler ikke et Ord om, hvad Du har gjort imod mig“.

„Hvad har jeg da gjort?“ spurgte han.

Jeg traadte hen til ham og sagde med tordnende Stemme: „Hvor er Marie? Hvor har Du gjort af hende?“

En tung Mismods Sky lejrede sig paa hans Pande, da jeg nævnede dette Navn, og han syntes et Øjeblik forlegen, men endelig brød han Tavsheden og sagde:

„Maria! Ja, Du har Ret..., men her er altfor mange Øren, der hører paa os“.

Hans Forlegenhed og de Ord: „Du har Ret“ skabte et Helvede i mit Bryst; thi jeg troede, at han blot vilde undvige mit Spørgsmaal. I det samme betragtede han mig med sit aabne Ansigt og sagde dybt bevæget:

„Jeg besværger Dig. Mistænk mig ikke. Jeg skal fortælle Dig det hele paa et andet Sted. Elsk mig, som jeg elsker Dig, med Tillid“.

Han holdt et Øjeblik inde for at se, hvilken Virkning hans Ord vilde gøre og sagde derpaa med rørt Stemme:

„Maa jeg nu kalde Dig Broder“.

Men min skinsyge Vrede vaagnede i sin fulde Kraft, og disse kærlige Ord, som jeg ansaa for Hyklari, forstærkede den endnu mere.

„Vover Du at genkalde hine Tider i min Erindring, utaknemlige Forræder?“ udbrød jeg.

Han afbrød mig, og tunge Taarer trillede ned ad hans Kinder: „Det er ikke mig, som er utaknemlig“.

„Velan, saa tal da“, svarede jeg heftig. „Hvor har Du gjort af Maria?“

„Et andet Sted! Et andet Sted!“ svarede han. „Her hører ikke alene vore Øren, hvad vi siger. Du vilde overalt ikke tro mig, og Tiden haster. Det begynder allerede at dages, og jeg maa føre Dig bort herfra. Alt er tabt, da Du tvivler om min Redelighed, og Du gjorde ligesaavel i at støde Dolken i mit Bryst; men vent dog endnu en føje Tid med at tilfredsstille, hvad Du kalder din Hævn; jeg maa først befri Dig. Følg mig til Biassau“.

Den Maade at tale og handle paa skjulte en Hemmelighed, som jeg ikke kunde opdage. Trods al min Fordom imod dette Menneske bragte dog hans Røst altid en blid Streng til at bæve i mit Indre og udøve et Herredømme over mig, som jeg ikke kunde modstaa. Jeg greb mig selv vaklende mellem Hævn og Medlidenhed, Mistro og blind Tillid. Jeg fulgte med ham.

Vi gik ud af Morne-Rouge-Negrenes Kvarter, og jeg forundrede mig over at kunne gaa frit omkring i disse Barbarers Lejr, hvor før faa Timer siden enhver af disse Røvere syntes at tørste efter mit Blod. Langtfra at tænke paa at standse os, kastede Negrene og Mulatterne sig ned for os paa vor Vej med Udraab af Forundring, Glæde og Ærbødighed. Jeg vidste ikke, hvilken Rang Pierre havde i Rebelernes Armé; men jeg erindrede mig det Herredømme, som han havde udøvet over sine Medslaver og forklarede mig

derfor lettere den Højagtelse, som hans oprørske Stalbrødre bar for ham.

Da vi kom til Garderne, som holdt Vagt foran Biassous Hule, ilede deres Høvding, Mulatten Candi os i Møde og spurgte allerede langt fra i en truende Tone, hvor vi turde vove at nærme os saa tæt til Generalen; men da han var kommen saa nær, at han tydeligt kunde se Pjerres Ansigtstræk, tog han straks sin guldbroderede Montera, af ligesom forfærdet over sin egen Dristighed bukkede han sig næsten ned til Jorden og førte os ind til Biassau, fremstammende tusinde Undskyldninger, som Pjerre blot besvarede med en haanlig Gebærde.

De simple Negersoldaters Ærbødighed for ham havde ikke forundret mig; men da jeg saa Candi, en af deres øverste Officerer, ydmyge sig i den Grad for min Onkels Slave, begyndte jeg at spørge mig selv, hvem dog det Menneske kunde være, der syntes at kunne øve et saa mægtigt Herredømme over alle. Min Forundring steg endnu højere, da jeg saa Generalissimus Biassau, som var alene, da vi traadte ind, og fortærede i al Ro og Mag en Calalou, rejse sig i største Hast ved Synet af Pierre, og, søgende at skjule sin Forundring, Urolighed og Forbitrelse under Skinnet af dyb Ærefrygt, bukkede sig ydmygt for min Led-sager, hvem han endogsaa tilbød sin egen Stol, som dog imidlertid Pjerre afslog.

„Jean Biassau“, sagde han; „jeg er ikke kommen for at berøve Dig din Plads, men blot for at udbede mig en Gunst af Dig“.

„Alteza“, sagde Biassau med krybende Høflighed, „Du ved, at Du kan raade over alt, hvad der er afhængigt af Jean Biassau, over alt, hvad der tilhører Jean Biassau og over Jean Biassau selv“.

Denne Titel af Alteza, der betyder det samme som Høj-

hed eller Durchlauchtighed, som Biassau tillagde Pjerre, bragte min Forundring til at stige endnu højere.

„Jeg forlanger ikke saa meget“, svarede Pjerre hurtigt; „jeg forlanger blot denne Fanges Frihed og Liv af Dig“.

Han pegede paa mig, og Biassau blev forvirret, men denne Forvirring varede ikke længe.

„Du volder din Tjener stor Bedrøvelse, alteza, ved at fordre mere af ham, end han, hvor meget det end smerter ham, er i Stand til at give dig. Denne Fange vedkommer ikke Jean Biassau, tilhører ikke Jean Biassau og er ikke afhængig af Jean Biassau“.

„Hvad mener Du?“ spurgte Pjerre strengt. „Af hvem er han da afhængig? Er her nogen anden Hersker end Du?“

„Ak ja, alteza“.

„Og hvilken?“

„Min Hær.“

Den smigrende, men tillige listige Maade, hvorpaa Biassau undveg Pjerrers stolte og ligefremme Spørgsmaal, viste tydeligt, at han havde besluttet ikke at skænke den anden mere, end den Ærbødighed, hvortil han syntes at være tvungen.

„Hvorledes?“ udbrød Pjerre, „din Hær! har Du ikke Kommandoen over den?“

Biassau, som iagttog sin Fordel uden at overskride sin underordnede Stilling, svarede med en tilsyneladende Alvorlighed og Oprigtighed:

„Tror Du, alteza, at man virkelig kan have Kommandoen over Mennesker, der alene gør Oprør for at blive fri for at adlyde?“

Jeg satte for lidt Værd paa mit eget Liv til at bryde Tavsheden; skønt det, jeg den foregaaende Aften havde set af Biassaus ubegrænsede Myndighed over Tropperne, kunde

give mig Lejlighed til at gøre ham til Løgner og rive Masken af den tvetungede Hykler. Pjerre svarede ham:

„Sig mig da i det mindste, siden Du ikke forstaar at kommandere din Hær, og dine Soldater er dine Herrer, hvilke Bevæggrunde de kan have til at hade denne Fange.

„Bouckmann er bleven dræbt af Guvernementets Tropper,“ sagde Biassou og søgte at give sit vilde og spotske Ansigt et sørgmodigt Udseende; „mine Folk har derfor besluttet at hævne de fra Jamaica undvegne Negerslavers Høvdings Drab paa denne Hvide; de vil opstille Trofæ for Trofæ og har bestemt, at denne unge Officers Hoved skal tjene til Modvægt imod Bouckmanns Hoved i Vægtskaalen, hvori den gode Gud vejer begge Parter“.

„Hvor har Du dog kunnet give dit Minde til slige frygtelige Repressalier?“ sagde Pjerre. „Hør mig, Jean Biassau, det er disse Grusomheder, der vil tilintetgøre vor retfærdige Sag. Fangen i de Hvides Lejr, hvorfra det er lykkedes mig at undvige, har ikke hørt noget om Bouckmanns Død, førend Du siger mig det. Det er Himlens retfærdige Straf for hans Forbrydelser. Men nu skal jeg til Gengæld fortælle Dig en anden Nyhed; Jeannot, hin Høvding for de Sorte, der agerede Vejviser for de Hvide for at lokke dem ind i Bagholdet ved Dompte Mulatre, Jeannot er ogsaa dræbt. Du ved, afbryd mig blot ikke, Du ved, at han i Grusomhed kappedes med Bouckmann og Dig; og, læg Mærke til, det er hverken Himlens Lyn eller de Hvide, der har dræbt ham; men det er Jean Francois selv, som har udøvet denne retfærdige Handling“.

Biassau, som havde hørt til med stum Ærbødighed, udstødte et Skrig af Forundring. I samme Øjeblik traadte Rigaud ind, bukkede dybt for Pjerre og hviskede noget til Biassau. Udenfor hørte man en stærk Larm i Lejren, men Pjerre vedblev:

„— — Ja, Jean Francois, der ikke har andre Fejl end en taabelig Higen efter Pragt og den latterlige Hoffærdighed at køre daglig i en Vogn med seks Heste for fra Messen i Kirken ved den store Flod. Jean Francois har straffet Jeannots Afskyeligheder. Endskønt den fejge Røver tiggede og bad, endskønt han til sit sidste Øjeblik klyngede sig fast til Præsten, der skulde berede ham til Døden, at man med Magt maatte rive ham bort, blev dog dette Uhyre igaar skudt ved Foden af et Træ, der var forsynet med Jernkroge, paa hvilke han ophængte sine Slagteofre levende. Biassau, tænk paa dette Eksempel. Hvortil disse grusomme Mishandlinger og Myrderier, som tvinger de Hvide til Grusomhed?

Tro mig, de Hvide er langt fra saa grusomme som vi. Jeg har saaledes set mange Plantere ivrigt værge for deres Slavers Liv, og skønt jeg nok ved, at flere af dem gjorde det for en Sum Penges Skyld og ikke for at frelse et Menne-skeliv, saa nødte deres Interesser dem dog til at handle som de burde. Lad os være lige saa menneskelige som de; det er ogsaa til vor Fordel. Er vor Sag mere hellig og retfærdig, fordi vi har mishandlet og myrdet Oldinge, Kvinder og Børn eller indebrændt Plantere i deres Huse? Og disse og lignende Bedrifter er dog vore daglige Bedrifter. Svar mig, Biassau, hvorfor skal endelig ethvert af vore Skridt betegnes med Mord og Brand?”

Her standsede han, men hans funklende Blik og mahnfulde Stemme havde givet hans Tale en overbevisende Kraft og Myndighed, som det er umuligt at gengive. Ligesom en Ræv, der er grebet af en Løve, søgte Biassau med et skulende Blik at udfinde en List, hvormed han kunde slippe ud af den Vældiges Klør. Medens han pønsede derpaa, syntes Høvdingen fra Cayer-Banden, den samme Rigaud, som Aftenen i Forvejen med den roligste Mine

havde set de Sorte udøve de største Rædsler for hans Øjne, at harme sig over de Grusomheder, hvoraf Pjerre havde udkastet en Skizze, og udbrød med en forkunstlet Forførdelse: „Ak, Du gode Gud, til hvilke Yderligheder kan dog et Folks blinde Raseri ikke drive det“.

Imidlertid tiltog Larmen udenfor og syntes at forurolige Biassau. Jeg har siden erfaret, at denne Larm kom fra Morne-Rouge-Negerne, som ilede gennem Lejren for at forkynde min Befriers Tilstedekomst, og at de havde besluttet at understøtte ham i alt, hvad Hensigt han end maatte have med sit Komme til Biassau. Rigaud underrettede Generalissimussen om denne Omstændighed; og det var Frygten for en farlig Tvedragt i Hæren, der bestemte den listige Høvling til den Maade, paa hvilken han opfyldte Pjerrers Ønske.

„Alteza“, sagde han med en fortørnet Mine, „dersom jeg er streng mod de Hvide, saa er Du langt strengere mod mig. Du har Uret i at beskyldte mig for den store Hobs Voldsomhed, den river mig med sig. Men nok om det, hvad kan jeg nu gøre Dig, som kan være Dig behageligt?“

„Jeg har allerede sagt Dig det, Biassau“, svarede Pjerre, „lad mig tage denne Fange med mig“.

Biassau stod et Øjeblik eftertænksom; derpaa sagde han og lagde al den Frejdighed i sit Blik, som han kunde,

„Velan, alteza, jeg vil vise Dig, hvor højligt jeg agter at føje Dig. Tillad mig blot at sige denne Fange et Par Ord under fire Øjne, saa kan han følge med Dig, naar det skal være“.

„Det har jeg intet imod“, svarede Pjerre, og hans Ansigt, som hidtil havde været stolt og misfornøjet, straaled af en overvættets Glæde. Han gik nogle Skridt til Side.

Biassau trak mig hen i en Krog af Hulen og hviskede til mig: „Jeg kan kun skænke Dig Livet paa et Vilkaar; Du kender det; vil Du samtykke deri?“

Han viste mig Depechen fra Jean Francois. At samtykke heri vilde have forekommet mig som en nedrig Fejghed.

„Nej“, svarede jeg.

„Ja, saa!“ sagde han med sit sædvanlige Grin. „Altid saa bestemt. Du stoler altsaa ret meget paa Din Beskytter. Ved Du, hvem han er?“

„Ja“, svarede jeg, „han er et Uhyre ligesom Du; men endnu en langt større Hykler“.

Han saa forundret paa mig og søgte at opdage af mit Blik, om jeg talte Sandhed. „Hvorledes“, sagde han, „Du kender ham altsaa ikke?“

Jeg svarede haanligt: „Jeg ved blot, at han er en af min Onkels Slaver og hedder Pjerre“.

Biassau gav sig atter til at grine.

„Ha, ha! Det er dog besynderligt. Han beder om dit Liv og din Frihed, og Du kalder ham „et Uhyre“ ligesom jeg“.

„Hvad bryder jeg mig derom“, svarede jeg. „Fik jeg blot et Øjeblik min Frihed, saa skulde det ikke være for at tigge ham om mit Liv, men for at fordre hans“.

„Hvad skal alt dette betyde“, sagde Biassau. „Du lader forresten til at tale, som Du tænker, at jeg kan aldrig tro, at Du vil spøge med dit Liv. Der stikker noget under, som jeg ikke kan begribe. Du er beskyttet af et Menneske, som Du hader; han forsvarer dit Liv, og Du fordrer hans Død! Det er forresten mig ganske ligegyldigt. Du ønsker et Øjebliks Frihed, og det er den eneste Gunst, jeg kan vise Dig. Det skal derfor være Dig tilladt at følge ham; men giv mig dog først dit Æresord paa, at Du vil indfinde Dig her igen to Timer før Solnedgang. Du er jo en Franskmand, ikke sandt?“

Behøver jeg at sige Dem, mine Herrer at Livet var en

Byrde for mig, og at jeg paa ingen Maade vilde modtage det af Pjerre, der efter al Sandsynlighed fuldkommen fortjente at være Genstanden for mit udspekkelige Had; hvad der maaske ogsaa bidrog meget til at styrke mig i min fattede Beslutning var Visheden om, at Biassau, der ikke gerne lod noget Bytte slippe sig af Hænderne, dog aldrig vilde samtykke i min Befrielse. Jeg attraaede derfor i Sandhed kun nogle faa Timers Frihed for at faa en endelig Oplysning om min højtelskede Marias og min egen Skæbne. Det Ord, som Biassau med Tillid til den franske Ære forlangte af mig, var et sikkert og let Middel til endnu at erholde en Dags Frist; jeg gav ham det.

Efter at have bundet mig paa denne Maade, traadte Høvdingen hen til Pjerre og sagde i en underdanig Tone: „Alteza den hvide Fange er aldeles til din Disposition; Du kan tage ham med Dig, og han har fuldkommen Frihed til at følge Dig“.

Jeg har aldrig set Pjerre saa glad og lykkelig som i hint Øjeblik.

„Tak, Biassau“, udbød han og rakte ham Haanden. „Tak, Du har vist mig en Tjeneste, som giver Dig Ret til at forlange af mig, hvad det skal være. Bliv ved at raade over mine Morne-Rouge, indtil jeg kommer tilbage“.

Han vendte sig til mig. „Da Du er fri“, sagde han, „saa kom“ og trak mig afsted med en særdeles Iver.

Biassau saa efter os med Forundring, der endog stak igennem de Tegn paa Ærbødighed, som han viste min Led-sager, da vi ilede bort.

Jeg længtes efter at blive alene med Pjerre. Hans Forvirring, da jeg spurgte om Marias Skæbne, den dumdristige Ømhed, hvormed han vovede at udtale hendes Navn, rodfæstede endnu dybere mit Had og min Skinsyge, der allerede spirede i min Barm, da jeg ved Fortet Galifets

Brand saa ham bortføre den, som jeg knap kunde kalde min Hustru. Hvad brød jeg mig efter alt dette, om de Bebrejdelser, han i min Overværelse havde gjort Biassau, om den Omsorg, han havde baaret for mig Liv, og selv om det særegne Præg, der betegnede alle hans Ord og Handlinger? Hvad brød jeg mig om det hemmelighedsfulde Mørke, hvori han søgte at indhulle sig; det lod ham staa levende for mine Øjne, da jeg troede at have været Vidne til hans Død; der viste mig ham som Fange hos de Hvide, da jeg havde set ham styrte sig i den store Flods Bølger; og som forvandlede Slaven til Højhed, og Fangen til Befrier? Af alle disse ubegribelige Ting kunde jeg kun fatte en, Marias skændige Bortførelse, og denne Fornærmedse var det, jeg skulde hævne, denne Forbrydelse, jeg skulde straffe. Jeg ventede derfor med Utaalmodighed det Øjeblik, da jeg kunde tvinge min Medbejler til at forklare sig. Endelig kom det.

Vi var komne igennem de tredobbelte Rækker af Sorte, der havde kastet sig ned for os og udraabt med Forundring: „Hvilket Vidunder, han er ikke længere fangen!“ Jeg ved ikke, om de talte om mig eller Pierre. Vi havde overskredet de yderste Grænser af Lejren og tabt de sidste af Biassaus Forposter af Sigte bag Træerne og Klipperne; Rask sprang munter foran os, Pjerre ilede afsted med hurtige Skridt, da jeg pludselig holdt ham tilvage.

„Holdt“, sagde jeg, „vi behøver ikke at gaa videre; de Øren, som Du frygtede, kan ikke længere høre os; tal: Hvor har Du gjort af Maria?“

Min heftige indvortes Bevægelse bragte min Stemme til at bæve. Han betragtede mig med Venlighed.

„Bestandigt“, sagde han.

„Ja, bestandigt“, udbrød jeg rasende, „bestandigt. Jeg skal tordne Dig dette Spørgsmaal i Ørerne til dit sidste Aandedrag, til mit sidste Suk. Hvor er Maria?“

„Intet kan altsaa udrydde din Tvivl om min Redelighed? Velan da, Du skal snart faa at vide“.

„Snart, Uhyre“, svarede jeg. „Det er nu, jeg vil vide det. Hvor er Marie? Hvor er Marie? Hører Du? Svar eller Du er dødsens. Forsvar Dig“.

„Jeg har allerede sagt Dig“, svarede han sørgmodig, at det ikke kan ske. Strømmen strider ikke imod Kilden, hvorfra den udspringer; Du har frelst mit Liv tre Gange, jeg kan ikke kæmpe med Dig. Jeg har desuden ogsaa sørgget for, at det skulde blive umuligt; vi har kun en Dolk for os begge“.

Ved disse Ord trak han en Dolk ud af sit Bælte og rakte mig den. „Der“, sagde han.

Jeg var ude af mig selv. Jeg greb Dolken og lod den blinke paa hans Bryst. Han tænkte ikke paa at sætte sig til Modværg.

„Elendige“, raabte jeg, „tving mig ikke til at blive en Morder. Jeg støder Dig dette Staal i Brystet, hvis Du ikke øjeblikkelig siger mig, hvor min Hustru er“.

Han svarede mig uden Bitterhed eller Vrede:

„Du er en Herre; men jeg beder Dig indstændig: skænk mig Livet endnu en Time og følg mig. Du tvivler om den, hvis Liv Du tre Gange har frelst, og som Du kaldte din Broder; men hør mig: hvis Du endnu om en Time tvivler om min Redelighed, saa skal det staa Dig frit for at dræbe mig. Du har jo set, at jeg ikke vil sætte mig til Modværg. Jeg besværger Dig i Marias Navn... i din Kones Navn“, tilføjede han smertelig, „skænk mig endnu en Time. Tro mig, jeg trygler Dig ikke for min egen Skyld, men for din“.

Han Stemme havde et uimodstaaeligt Udtryk af Overtalelse og Smerte. Der var noget, som tilhviskede mig, at han maatte tale Sandhed, at den blotte Higen efter at frelse

hans eget Liv ikke kunde give hans Stemme denne hjertegribende Ømhed, denne bønliche Venlighed, og at han talte for mere end sig selv. Jeg veg endnu engang for det gaadefulde Herredømme, han havde over mig, og som jeg i hint Øjeblik rødmede ved at tilstaa for mig selv.

„Velan da“, sagde jeg, „jeg skænker Dig en Times Frist; og følger med Dig“.

Jeg vilde give ham Dolken tilbage. „Nej“, sagde han, „behold den, saalænge Du mistror mig; men kom, lad os ikke spille Tiden“.

Vi fortsatte nu vor Vandring. Rask, som under vor Samtale ofte havde prøvet paa at komme afsted, men hver Gang vendte tilbage ligesom spørgende os med sine Blikke, hvorfor vi standsede, blev nu atter munter og begyndte at løbe foran os. Vi fordybede os i en ung Skov. Omtrent efter en halv Times Forløb kom vi til en smuk grøn Slette, hvor et Kildevæld sprudlede, omgivet af en tyk Skovs hundredaarige Stammer. En Hule, hvis graa Forside var overtrukket med et grønt Net af Lianer, Jasminer og en Mængde andre Slyngeplanter laa i Baggrunden. Rask vilde begynde at gå, men Pjerre fik ham til at tie ved et Vink, og uden at sige et Ord trak han mig ved Haanden ind i Hulen.

Et Fruentimmer, som vendte Ryggen imod Indgangen, sad midt i Hulen paa et Tæppe, flettet af Gyvel. Ved Lyden af vore Trin vendte hun sig om. — Mine Venner, det var Marie.

Hun var klædt i en hvid Kjole ligesom paa vor Bryllupsdag og bar endnu i sine Lokker Kransen af Orangeblomster, den unge Hustrus sidste jomfruelige Pynt, som mine Hænder endnu ikke havde løst fra hendes Pande. Hun saa mig, genkendte mig, udstødte et Skrig og sank i mine Arme, halvdød af Forundring og Glæde. Jeg stod som ramt af Lynild.

Ved dette Skrig kom en gammel Kone, med et Barn paa Armen, løbende ud af et indre Værelse, som var anbragt i en Fordybning af Hulen. Det var Maries Amme og min ulykkelige Onkels yngste Barn. Pierre var ilet efter Vand fra en nærliggende Kilde. Han stænkede nogle Draaber paa Maries Ansigt, hvorved hun vaagnede af sin Afmagt og slog Øjnene op. — „Leopold!“ udbrød hun, „min Leopold!“ — „Marie!“ svarede jeg, og Resten af vore Ord hensmeltede i det ømmeste Kys.

„Dog ikke lige for mine Øjne, i det mindste!“ udbrød en hjertegribende Stemme. Vi slog Øjnene i Vejret, det var Pierre. Han stod som naglet til Gulvet, og jeg kunde se, at han betragtede vore Kærtegn med samme Følelser, som om han havde bivaanet en marterfuld Henrettelse. Hans kraftige Bryst var i heftig Bevægelse, en iskold Sved perlede i store Draaber paa hans Pande, og han skælvede over hele sit Legeme. Pludselig skjulte han sit Ansigt med begge Hænder, styrtede ud af Hulen og gentog i en Tone, der røbede den voldsomste Smerte: „Dog ikke lige for mine Øjne!“

Marie hævede sig halvt i mine Arme og udbrød, idet hun fulgte ham med Øjnene: „Store Gud, min Leopold! Vor Kærlighed synes at volde ham Smerte. Skulde han maaske elske mig?“

Slavens Ord havde bevist, at han virkelig var min Medbejler, men Maries Udraab viste mig, at han ogsaa var min Ven.

„Marie!“ svarede jeg, og en overvættets Glæde vaagnede i mit Hjerte tilligemed den bitreste Anger. „Marie, vidste Du det ikke?“

„Men, min Gud, jeg ved det jo ikke endnu,“ sagde hun med en undselig Rødme. „Hvorledes! Han elsker mig? Det har jeg dog aldrig kunnet mærke.“

Jeg trykkede hende henrykt til mit Hjerte.

„Jeg har genfundet min Kone og min Ven,“ udbrød jeg, „o, hvor jeg er lykkelig, men tillige strafværdig! Jeg kunde virkelig tvivle om hans Redelighed.“

„Hvorledes?“ spurgte Marie forundret, „kunde Du mistænke ham, Pierre! Ja, i Sandhed, Du er meget strafværdig. Du skylder ham to Gange mit Livs Frelse, og maaske endnu mere,“ tilføjede hun og slog Øjnene ned. „Uden ham havde Krokodillen opslugt mig, uden ham havde Negrene — — det var Pierre, som rev mig ud af deres Vold, i det Øjeblik, da de uden Tvivl vilde lade mig dele Skæbne med min ulykkelige Fader.“ Hun holdt inde og græd.

„Men,“ spurgte jeg hende, „hvorfor sendte Pierre Dig ikke til Cap, til Din Mand?“

„Han har forsøgt det,“ svarede hun, „men det var ham umuligt. Nødt til at skjule sig baade for de Sorte og Hvide, faldt det ham vanskeligt, og desuden vidste man heller ikke, hvor Du var bleven af. Nogle sagde, at de havde set Dig blive dræbt i et Slag, men Pierre forsikrede mig, at det ikke var Tilfældet, og jeg var selv overtydet derom, thi ellers vilde jeg nok have anet det. Havde Du været dræbt, saa var jeg nok død i samme Stund.“

„Pierre har altsaa bragt Dig herhid?“ spurgte jeg.

„Ja, min Leopold; denne afsides Hule er alene kendt af ham. Han frelste tillige med mig, de eneste Væsner, der var bleven i Live af min Familie, min gode, gamle Amme og min yngste Broder og skjulte os her. Jeg forsikrer Dig, at den er meget bekvem, og hvis den afskyelige Krig ikke var, der raser gennem hele Landet, saa vilde jeg ønske, nu da vi er fattige, at bebo den tillige med Dig. Pierre har sørget for alle Fornødenheder. Han kom ofte og besøgte os, og bær altid en rød Fjer paa sit Hoved. Han trøstede mig, talte bestandig om Dig, og lovede mig, at vi atter

skulde blive forenede. Imidlertid begyndte jeg dog at blive urolig, da jeg ikke havde set ham i tre Dage, men endelig kom han og bragte Dig med sig. Vor stakkels Ven har altsaa ledt Dig op?"

"Ja," svarede jeg.

"Men," udbød hun, „hvorledes har det sig med hans Elskov til mig? Er Du ogsaa vis derpaa?"

"Ja, nu er jeg vis derpaa," svarede jeg. „Det er ham, der, idet han vilde gennembore mig med sin Dolk, lod sig bevæge af Frygt for at bedrøve Dig; og det er ham, som sang Elskovssange til Dig ved Løvhytten."

"Virkelig!" udbød Marie med naiv Forundring, „er det Din Rival? det slemme Menneske med Morgenfruerne, er det den gode Pierre? Jeg kan næppe tro det. Han har været saa ydmyg og ærbødig imod mig, langt mere, end den Gang, han var vor Slave. Det er rigtignok sandt, at han undertiden betragtede mig med et besynderligt Blik, men det røbede blot Sørgmodighed og jeg tilskrev min Ulykke det. Naar Du blot vidste, med hvilken Hengivenhed han talte til mig om Dig, min Leopold! — — Hans Venskab for Dig lignede min Kærlighed."

Disse Maries Ord baade glædede og bedrøvede mig. Jeg erindrede mig, med hvilken grusom Haardhed jeg havde behandlet den ædelmodige Pierre, og jeg følte den fulde Vægt af hans ømme og beskedne Bebrejdelse: „Det er ikke mig, som er utaknemlig!"

I det samme traadte Pierre ind i Hulen. Hans Ansigt var mørkt og sørgmodigt; og man kunde have anset ham for en Fordømt, der kom tilbage fra Torturen, som han dog med Standhaftighed havde udholdt. Han gik langsomt hen imod mig og sagde med sørgmodig Stemme, idet han pegede paa Dolken, som jeg havde stukket i mit Skærf: „Timen er forløben!"

„Timen? Hvilken Time?“ spurgte jeg.

„Den, som Du tilstod mig, den, jeg 3behøvede for at føre Dig herhid. Den Gang bad jeg Dig om at skænke mig Livet, nu besværges jeg Dig at skille mig ved det.“

Mit Hjertes ømmeste Følelser, Kærlighed, Venskab og Erkendtlighed, forenede sig i dette Øjeblik for at sønderslide mit Indre. Jeg kastede mig for Slavens Fødder og græd som et Barn, uden at kunne sige et Ord. Han rejste mig hurtigt op og sagde: „Hvad gør Du?“

„Jeg giver Dig den Fyldestgørelse, jeg skylder Dig; thi jeg er ikke længere værdig at kaldes Din Ven. Det er umuligt, at Du kan tilgive mig min grusomme Utaknemmelighed.“

Hans Ansigt beholdt endnu nogen Tid et vildt Udseende, og udtrykkede den heftigste Strid i hans Indre; han gjorde da et Skridt hen imod mig og traadte atter tilbage; han aabnede Munden for at tale, men tav. Denne Kamp varede imidlertid ikke længe; han ilede hen imod mig med aabne Arme og sagde: „Maa jeg nu kalde Dig Broder?“

Jeg svarede blot ved at kaste mig i hans Arme og trykke ham til mit Bryst.

Efter et lille Øjeblik tilføjede han:

„Du er god, men Ulykken har gjort Dig uretfærdig.“

„Jeg har fundet min Broder igen,“ sagde jeg til ham, „jeg er ikke længere ulykkelig, men meget strafværdig.“

„Strafværdig, Broder! Det har jeg ogsaa været, og langt mere end Du. Du er ikke længere ulykkelig, men jeg bliver det for stedse!“

Glæden, som Venskabet første Henrykkelse havde fremtryllet paa hans Ansigt, forsvandt, og hans Træk fik en besynderlig Blanding af Sørgmodighed og mandig Styrke.

„Hør mig,“ sagde han med Kulde, „min Fader var Konge i Kakango. Han uddelte Retfærdighed til sine Un-

dersaatter foran sin Bolig, og ved hver Dom, han fældede, uddrak han paa Kongernes Vis en Skaal, fyldt med Palmevin. Vi var mægtige og lykkelige. Europæerne kom og meddelte mig de usle Kundskaber, som Du forundrede Dig over at finde mig i Besiddelse af. Deres Anfører var en spansk Kaptajn; han lovede min Fader et langt større Rige, end det, han beherskede, og skønne hvide Fruentimmer. Min Fader fulgte ham med hele sin Familie — — Broder, de solgte os, som Slaver!“

Negerens Bryst hævede sig i voldsom Bevægelse, hans Øjne lynede; han knækkede, uden at bemærke det, et ungt Mispeltræ, som stod ved Siden af ham, og vedblev derpaa:

„Herskeren over Kakongo fik en Herre, og hans Søn maatte bøje sin Nakke under Slaveaaget og pløje Jorden paa St. Domingo. — Man skilte den unge Løve fra dens gamle Fader, for lettere at tæmme dem begge. — Man rev den unge Hustru ud af sin ømme Ægtefælles Arme, for at høste større Fordel ved at forene dem med andre. — De smaa Børn søgte deres Moder, som havde diet dem, og deres Fader, som badede dem i Strømmen; de fandt kun grusomme Tyranner og havde deres Leje blandt Hundene.“

Han tav; men hans Læber bevægede sig uden at frembringe en Lyd, og hans Blik var stirrende og forvildet. Endelig greb han mig heftig i Armen og sagde:

„Broder, hører Du? Jeg er bleven solgt til forskellige Herrer som et Stykke Kvæg. — Du mindes vel Ogés Hentretelse; den Dag saa jeg min Fader igen — men hvorledes — paa Stejlen!“

Jeg gøs; han vedblev:

„Min Hustru blev given til Pris for de Hvide. Hør mig, Broder; hun døde og bad mig hævne sig. Skal jeg tilstaa Dig det?“ vedblev han tøvende og med nedslagne Øjne, „jeg har været strafværdig; jeg har elsket en anden — — men lad os ikke tale mere derom.“

„Alle mine Staldbrodre besvore mig at befri dem og hævne mig. Rask bragte mig Efterretninger fra dem.“

„Jeg kunde ikke opfylde deres Forlangende, da jeg selv var Slave hos Din Onkel; men den Dag, Du skaffede mig Benaadning, ilede jeg bort, for at rive mine Børn ud af en grusom Herres Vold. Jeg kom; men — Broder, tænk Dig, Kongen af Kakongos sidste Sønesøn opgav i det samme sin Aand under en hvid Bøddels Piskeslag; de andre var allerede gangne forud!“

Han holdt inde og spurgte mig med frygtelig Kulde: „Broder, hvad havde Du gjort?“

Denne rædsomme Fartælling havde forvandlet mit Blod til Is, og jeg besvarede blot hans Spørgsmaal med en truende Gebærde. Han forstod mig, smilte bittert og vedblev:

„Slaverne gjorde Opstand imod deres Herre, og hævnede mine Børns Mord. De udvalgte mig til deres Høvding, og Du ved, hvilke Ulykker dette Oprør bevirkede. Jeg fik at vide, at Din Onkels Slaver stod i Begreb med at følge det givne Eksempel, og jeg kom til Acul samme Nat, som Oprøret brød ud. Du var fraværende. Din Onkel blev myrdet i sin Seng, og de Sorte begyndte allerede at stikke Ild paa Plantagerne. Da jeg ikke kunde dæmpe deres Raseri, fordi de troede at hævne mig, ved at opbrænde Din Onkels Ejendomme, saa besluttede jeg at frelse dem, der endnu var tilbage af hans Familie. Jeg kom ind i Fortet igennem en hemmelig Aabning, som jeg havde gjort mig, og betroede Din Hustrus Amme til en trofast Sort. Jeg havde større Møje med at frelse din Marie. Hun var løben hen i den brændende Del af Fortet, for at frelse sin yngste Broder der alene var undgaaet det frygtelige Blodbad; de Sorte omringede hende og vilde dræbe hende. Jeg styrtede frem og befalede at overlade det til mig selv, at hævne mig. De adlød og trak sig tilbage; jeg tog Din Kone paa mine Arme,

betroede Barnet til Rask, og skjulte dem begge i denne Hule, hvis Tilværelse ene var mig bekendt. Broder, det er min Brøde!"

Mere og mere gennemtrængt af Anger og Erkendtlighed vilde jeg atter kaste mig for Pierres Fødder; men han afholdt mig derfra med en fortørnet Mine.

„Kom!“ sagde han efter et lille Ophold og greb min Haand, „ledsag Din Hustru, og lad os drage bort alle Fem.“

Jeg spurgte ham forundret, hvorhen han vilde føre os.

„Til de Hvides Lejr,“ svarede han. „Dette Tilflugtssted er ikke længere sikkert. I Morgen ved Dagens Frembrud vil de Hvide angribe Biassous Lejr, og Skoven vil sikkert blive stukken i Brand. Desuden har vi ikke et Øjeblik at give bort, da ti Hoveder borger for mit. Vi kan ile, da Du er fri; vi bør det, da jeg ikke er det.“

Disse Ord vakte min højeste Forundring, og jeg spurgte ham om Meningen deraf.

„Har Du ikke hørt, at Bug-Jargal er bleven taget til Fange?“ spurgte han utaalmodig.

„Jo, men hvad angaar Bug-Jargal Dig?“

Nu kom Turen til ham at blive forundret; han svarede med et alvorligt Blik:

„Jeg er Bug-Jargal!“

Jeg var saa at sige vant til Overraskelser ved dette Menneske; saaledes blev jeg for et Øjeblik siden ikke lidet forundret over, at Slaven Pierre forvandlede sig til afrikansk Konge; men min Forundring naaede nu sin højeste Spidse, da jeg i ham saa Anføreren fra Morne-Rouge, den frygtelige og højmodige Bug-Jargal. Nu fattede jeg Grunden til den Ærbødighed, som alle Rebellerne og selv Biassou viste mod Høvdingen Bug-Jargal, mod Kongen af Katago.

Han lod ikke til at bemærke det Indtryk, som hans sidste Ord havde gjort paa mig.

„Man havde fortalt mig,“ begyndte han atter, „at Du sad fangen i Biassous Lejr, og jeg ilede did for at befri Dig.“

„Hvorfor sagde Du da for et Øjeblik siden, at Du ikke var fri?“ spurgte jeg.

Han saa paa mig, som for at gætte Aarsagen, der bevægede mig til at gøre ham dette saa ganske naturlige Spørgsmaal.

„Hør mig da,“ sagde han, „i Morges var jeg dine Landsmænds Fange. Jeg hørte fortælle i Lejren, at Biassou havde erklæret inden Solens Nedgang at ville dræbe en ung, fangen Officer, ved Navn Leopald d'Auverney. Man forstærkede Vagten omkring mig. Jeg hørte, at min Henrettelse skulde umiddelbart følge paa Din, og i Tilfælde af, at jeg undveg, skulde ti af mine Kammerater borge for mig med deres Hoveder. Du ser altsaa, jeg har Hastværk.“

Jeg holdt ham tilbage. — „Du er altsaa undvegen?“ spurgte jeg.

„Hvorledes kunde jeg vel ellers være her? Maatte jeg ikke frelse Dig? Skylder jeg Dig ikke mit Liv? Kom nu og følg mig. Vi er en Times Vej borte fra de Hvides og fra Biassous Lejr. Se, Skyggen af hine Kokostræer bliver længere og længere, og deres runde Kroner ligner Kondorens uhyre store Æg. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Kom derfor, Broder, Tiden haster.“

Om tre Timer vil Solen være gaaet ned. Ved disse Ord fo'r der en kold Gysen igennem alle mine Lemmer; thi de mindede mig om det ulyksalige Løfte, som jeg havde givet Biassou. Ak! Ved Synet af Marie havde jeg aldeles glemt den nærførestaende, evige Adskillelse; jeg var som beruset af lutter Henrykkelse; saa mange salige Følelser havde rent udslettet Erindringen om alt det forbigangne; og i min overvættes Lykke havde jeg glemt den frygtelige Død, der

ventede mig. Min Vens Ord kastede mig med Voldsomhed tilbage i min Ulykke. Om tre Timer vil Solen være gaaet ned! Jeg behøvede en Time for at naa Biassous Lejr — — Min Pligt kaldte; Røveren havde mit Ord, og jeg vilde før lide tusindfold Død, end give den Nidding Anledning til at foragte det eneste, som han endnu syntes at stole paa, den franske Ære. Valget var frygtelig; dog Pligten sejrede, og jeg valgte det, jeg burde; men jeg tilstaar, at jeg vaklede et Øjeblik. Vil De fordømme mig derfor?

Endelig udstødte jeg et Suk, og greb Bug-Jargals og min arme Maries Hænder. Hun havde med Ængstelighed betragtet den mørke Mismods Sky, som havde lejrret sig paa min Pande.

„Bug-Jargal,“ sagde jeg med tiltvungen Fatning, „jeg betror Dig det eneste Væsen i Verden, som jeg elsker højere end Dig, min Marie. — Vend tilbage til Lejren uden mig; thi jeg kan ikke følge Eder.“

„Min Gud,“ udbrød Marie næsten aandeløs, „er der nu en ny Ulykke?“

Bug Jargal skælvede, og en smertelig Forundring stad malet paa hans Ansigt: „Broder, hvad siger Du?“

Den Rædsel, der greb Marie ved den blotte Tanke om en Ulykke, som hendes ubeskrivelige Ømhed syntes at ane, gjorde mig det til Pligt at skjule den sande Aarsag for hende, og at spare hende for et smerteligt Levvel; jeg hvi-sked derfor til Bug-Jargal: „Jeg er en Fange; jeg har tilsvoret Biassou at vende tilbage til hans Lejr to Timer før Solens Nedgang; jeg har lovet at dø.“

Bug-Jargal skælvede, og en smertelig Forundring stod med tordnende Stemme:

„Det Uhyre! Det var altsaa Aarsagen, hvorfor han vilde tale afsides med Dig; det var for at aflokke Dig dette Løfte. Jeg burde aldrig have fæstet Lid til den nederdræg-

tige Biassou. At jeg dog ikke har anet hans Forræderi? Men det er ingen Sort, det er en Mulat!“

„Hvad vil alt dette sige? Hvilket Forræderi? Hvilket Løfte?“ spurgte Marie forfærdet, „hvem er denne Biassou?“

„Ti, for Guds Skyld, ti!“ gentog jeg hviskende til Bug-Jargal, „lader os ikke forfærde Marie.“

„Vel,“ sagde han med en mørk Mine; men hvor kunde Du dog samtykke i Sligt? Hvorfor aflagde Du et saadant Løfte?“

„Jeg troede, at Du var en Forræder, og at Marie var tabt for mig for bestandigt. Hvad brød jeg mig saa om at leve?“

„Men et mundtlig Løfte til denne Nidding kan ikke binde Dig.“

„Jeg har givet ham mit Æresord.“

Han søgte at fatte Meningen af mine Ord

„Dit Æresord! Hvad vil det sige? Har I drukket sammen af samme Skaal? Har I knækket en Ring eller en Ahorngren med røde Blomster?“

„Nej!“

„Naa! Hvad er det da, Du fortæller mig? Hvad kan saa binde Dig?“

„Min Ære,“ svarede jeg.

„Jeg ved ikke hvad Du vil sige dermed. Intet kan binde Dig til Biassou. Kom blot og følg med os!“

„Jeg kan ikke, Broder, jeg har lovet det.“

„Nej! Du har intet lovet,“ udbrød han heftigt, og hævde derpaa sin Stemme: „Søster, foren Dine Bønner med mine, forhindrer din Mand fra at forlade os; han vil vende tilbage til Negerens Lejr, hvorfra jeg har frelst ham, under Paaskud af at have lovet at give sit Liv i Biassous Vold.“

„Hvad har Du gjort?“ udbrød jeg; men det var for

silde til at afværge Virkningen af den ædelmodige Følelse, der bragte ham til at anraabe Den om Hjælp, som han elskede, for at bevare sin lykkelige Medbejlers Liv. Marie havde kastet sig i mine Arme med et Skrig af Fortvivlelse. Hun havde slynget sine Arme om min Hals og hang saaledes ved mit Bryst, thi al hendes Kraft var forsvunden, og hun kunde knap drage sin Aande.

„O Gud,“ hviskede hun næppe hørligt, „hvad er det, han siger, min Leopold? Er det ikke sandt, at han bedrager mig, og at Du ikke i det Øjeblik, der atter har forenet os, vil forlade mig for at dø? Svar mig hurtigt, eller jeg dør i dine Arme. Du har ikke Ret til at opofre Dit Liv, da Du ikke tør opofre mit. Du kan umulig forlade mig, for aldrig mere at se mig?“

„Marie,“ svarede jeg, „nær ikke dette Haab; jeg skal og maa forlade Dig, men vi ses igen —“

„Igen,“ sagde hun med Gysen, „igen, naar, hvor,“

„I Himlen,“ sagde jeg, da det ikke var mig muligt at lyve for denne Engel.

Hun besvimeede atter, overvældet af den frygteligste Smerte. Den skæbnesvangre Time nærmede sig mere og mere; min Beslutning var fattet. Jeg lagde hende i Armene paa Bug-Jargal, hvis Øjne stod fulde af Taarer.

„Intet kan altsaa holde Dig tilbage?“ sagde han til mig. „Jeg vil ikke med Ord udmale det nøjere, som Du ser her; men hvorledes er det Dig muligt at modstaa Marie? For et eneste af de Ord, hun sagde til Dig, vilde jeg have opofret en Verden, og Du vil ikke engang opofre Din Død for hende.“

„Æren forbyder mig det!“ svarede jeg. „Lev vel, Bug Jargal, lev vel Broder, jeg skænker Dig hende.“

Han greb min Haand, stod et Øjeblik tankefuld og syntes næppe at høre mig — „Broder! I de Hvides Lejr

er der en af Dine Paarørende, til ham vil jeg overgive Marie; thi jeg kan ikke modtage Din Gave.“

Han pegede nu paa en Klippe, hvis høje Tinde beherskede hele Omegnen.

„Betragt hin Klippe; naar Signalet om Din Død bliver givet der, saa skal Knaldet, der forkynnder min, heller ikke tøve med at lade sig høre. — Lev vel!“

Uden at tænke videre over Meningen af hans sidste gaadefulde Ord, omfavnede jeg ham. Jeg trykkede et Kys paa min Maries blege Pande, og da jeg saa, at hun ved sin Ammes omhyggelige Hjælp begyndte at komme til Live igen, saa styrtede jeg i største Hast ud af Hulen, af Frygt for, at hendes første Blik eller hendes første Klage skulde betage mig alt mit Mod.

Jeg flygtede, jeg fordybede mig i den tykke Skov, og fulgte de Spor, som vi havde efterladt, uden engang at turde kaste et Blik tilbage. For paa en Maade at adsprede og dæmpe de Tanker og Følelser, som uophørligt gnavede mit Indre, løb jeg uden at standse gennem Skov og Krat, over Bjerger og Dale, indtil jeg naaede Toppen af en Høj, hvorfra jeg saa Biassous Lejr, med sine bevægelige Grænser af Kærrer og Rækker af Telte ligge neden under, og som ved den store Mængde af Sorte, der bølgede frem og tilbage i den, havde stor Lighed med en Myretue. Der standsede jeg. — Nu stod jeg da ved Maalet for min Vandring og min Tilværelse. Mine Sjæls- og Legemsanstrengelser havde ganske udtømt mine Kræfter; jeg lænede mig til et Træ for ikke at falde omkuld, og jeg lod mit Blik glide over det bevægelige Maleri paa Sletten under mine Fødder.

Lige indtil dette Øjeblik troede jeg at have tømt Livets og Skæbnens Malurtbæger til sidste Draabe, men jeg kendte endnu ikke den frygteligste af alle Ulykker, den, ved en moralsk Kraft, der er langt mægtigere end de sammenstø-

dende Omstændigheders, at være tvungen til, lykkelig og i Livets højeste Fylde, at gøre Afkald paa Lykken og Livet. Nogle Timer i Forvejen havde det været mig ligegyldigt; thi da kunde jeg ikke siges at leve; den yderste Fortvivlelse er en Slags Død, der opvækker Ønsket om den virkelige. Men jeg var bleven revet ud af denne Fortvivlelse, jeg havde genfundet Marie, og min myrdede Lyksalighed var saa at sige bragt til Live igen. Den forbigangne Tid var paany bleven min Fremtid, og mine glædeste Drømme fremtraadte af det Mørke, hvori de havde været indhyllede, langt mere glimrende end nogensinde før. Ingen Hindring syntes mere at kunne stille sig i Vejen for min Lykke. Jeg var fri og lykkelig, og alligevel skulde jeg dø. Jeg havde kun gjort eet Skridt ind i dette Eden, og fluks bød Pligten mig at forlade det og fiengive mig til Kvaler og Død. — Døden er intet for en sønderknust Sjæl, der allerede er hærdet i Modgangens Skole; men hvor tung og kold er ikke dens Haand, naar den rammer et muntært Hjerte, der ligesom er opvarmet af Tilværelsens Glæder! Jeg, som for et Øjeblik var traadt ud af Dødens mørke Bolig, og ligesom havde været beruset af Livets højeste Goder, Kærlighed, Venskab og Frihed, jeg følte det tilfulde, nu da jeg atter pludseligt skulde nedstige i Graven!

Da dette Anfald af menneskelig Svaghed var forsvundet, blev jeg atter betaget af et Slags Vanvid; jeg ilede med hurtige Skridt ned i Dalen for at faa Ende paa mine Kvaler. Jeg henvendte mig til Negrenes Forposter; de saa paa mig med stor Forundring og nægtede mig Adgang. Besynderligt! Jeg blev saa godt som nødt til at bønfalde dem. To af dem tog mig endelig imellem sig og lovede at føre mig til Bias-sou.

Jeg traadte ind i Hulen til Høvdingen, der i det samme var sysselsat med at prøve Springfjedrene paa nogle Marter-

redskaber, som laa rundt omkring ham. Ved den Larm, som hans Gardere gjorde, da de førte mig ind, drejede han Hovedet om, og lod slet ikke til at blive forundret over min Ankomst.

„Ser Du?“ sagde han, idet han viste mig de frygtelige Intrumenter, der omgav ham.

Jeg beholdt min Fatning, og skønt jeg kendte „Menneskelighedens Helts“ Grusomhed, saa havde jeg dog besluttet at udholde alt uden at blegne.

„Sig mig,“ spurgte han med sit sædvanlige sartaniske Grin, „maa Du dog ikke tilstaa, at Leogri har været meget lykkelig ved blot at blive hængt?“

Jeg betragtede ham med kold Foragt uden at svare.

„Underret Hr. Capellanen om, at Fangen er her,“ sagde han til en af sine Adjutanter.

Vi stod tavse nogle Øjeblikke og betragtede hinanden. Jeg gav nøje Agt paa ham, og han spejdede efter den ringeste Bevægelse, der maatte foregaa i mit Ansigt.

Rigaud traadte ind i det samme; han lod til at være urolig og talte sagte sammen med Generalissimusen. — „Kald alle Høvdingerne for min Hær sammen,“ sagde Biassou med den største Rolighed.

Et Kvarters Tid efter stod alle Høvdingerne med deres forskellige barokke Dragter forsamlede foran Indgangen til Hulen. Biassau rejste sig.

„Giver Agt! De Hvide har besluttet at angribe os her, i Morgen ved Dagens Frembrud. Vor Stilling er slet; vi maa derfor forlade den; lad os derfor alle bryde op ved Solens Nedgang og søge at naa den spanske Grænse. — Macaya, Du skal danne Avantgarden med Dine Sorte; og Du, Padrejan, skal fornagle alle Kanonerne, som vi tog fra Artilleriparken i Praato; da vi ikke kunde føre dem med os over Fjeldene. — De kække Brødre fra la Croix-des-Bou-

quets skal støde til Macayas Trop, og Toussard skal følge efter med de Sorte fra Leogane og Trou. — Hvis Grioterne eller Griotinderne gør den ringeste Larm, saa paalægger jeg Bøddelen ved min Hær at bringe dem til Tavshed. — Oberstløjtnant Cloud skal uddele de engelske Geværer, som blev udskibede ved Cap Cabron, og fører de fordums frie Mulatter ad Stierne ved Vista. — De Fanger, som endnu maatte være tilbage, skal dræbes; man skal hakke Kuglerne og forgifte Pilene. — Kast tre Tønder Arsenik i Brøndene, hvorfra man henter Vand til Lejren; Indvaanerne fra Kolo-nien vil anse det for Sukker og drikke det uden ringeste Mistanke. — Tropperne fra Limbé, Dondon og Acul skal marchere efter Cloud og Toussaint. — Spær alle Bjergpas-sene og Vejene med store Klippestykker og stik Skoven i Brand. — Rigaud, Du skal blive hos os; og Du, Candi, samler min Livgarde omkring mig. — De Sorte fra Morne-Rouge skal udgøre Avantgarden og ikke forlade Sletten før ved Solens Opgang.“

Han bøjede sig hen til Rigaud og sagde med dæmpet Stemme: „Det er Bug Jargals Sorte; hvis de maaske kunde blive massakrerede her! Er Banden dræbt, saa er Høv-dingen det ogsaa!“

„Forlader os, Høvdinger,“ sagde han, idet han indtog sin forrige Stilling. „Candi skal bringe Eder Feltraabet.“

Høvdingerne begav sig bort.

„General,“ sagde Rigaud, „Du burde ekspedere Jean-Fran-çoi's Depeche. Vi er for Øjeblikket temmelig i Knibe, og den kunde maaske standse de Hvides Fremskridt.“

Biassou trak den hurtigt op af Lommen. „Du siger no-get, men der er saa mange grammatikalske Fejl deri, som de kalder det, saa de vil le af den.“ Han viste mig Papiret. — „Hør, vil Du frelse dit Liv? Min Godhed faar mig til endnu en Gang at spørge Dig derom, for om muligt at

bøje Din Halsstarrighed. Hjælp mig med at forandre denne Skrivelse; jeg vil diktere Dig mine Ideer, og Du skal sætte dem i hvid Stil.“

Jeg rystede paa Hovedet. Han blev utaalmodig og spurgte: „Skal det betyde Nej?“

„Ja!“ svarede jeg

Han spurgte mig endnu en Gang og tilføjede: „Betænk Dig vel!“ Disse Ord ledsagede han med et Blik, der skulde drage min Opmærksomhed hen paa Bøddelredskabet, som han holdt i Haanden.

„Just fordi jeg har betænkt mig, siger jeg Nej,“ svarede jeg. „Du lader til at frygte for din egen og dine Staldbrødres Skæbne; og Du haaber, at dit Brev til Forsamlingen skal standse de Hvides Fremskridt og Hævn. Jeg vil ikke modtage et Liv, som maaske skulde tjene til at frelse dit. Lad mine Pinsler kun begynde.“

„Ha, ha!“ svarede Biassou og sparkede med Foden til Marterinstrumenterne. „Det lader til, at Du vil gøre Dig bekendt med dem; men det smerter mig blot, at jeg ikke har Tid til at lade Dig føle Virkningen af dem. Vor Stilling er farlig, og vi maa derfor skynde os at slippe ud af den.“ — Du afslaar altsaa rent ud at ville være min Sekretær! Alting vel overlagt, saa handler Du meget klogt; thi jeg havde dog ligefuldt ladet Dig dræbe siden efter. Ingen maa leve med Biassous Hemmelighed; og desuden, min kære, havde jeg lovet Capellanen din Død.“

Han vendte sig til Obien, der var traadt ind i Hulen.

„Min Herre, er Eders Kompagni marchfærdigt?“ Obien gjorde et bekræftende Tegn ved at nikke med Hovedet

„Har I dannet det af de Sorte fra Morne-Rouge? De er de eneste i hele Hæren, som ikke skal bryde op straks.“

Obien svarede med nok et Ja-Tegn.

Biassou viste mig derpaa den store sorte Fane, som jeg

allerede før har omtalt, og som var opstillet i en Krog af Hulen. — „Den skal underrette dine Landsmænd om det Øjeblik, da de kan give dine Epauletter til din Løjtnant. Du kan altsaa selv indse, at jeg til den Tid allerede maa være paa Marchen. — Det er sandt, Du har gjort Dig en Spadseretur, hvad synes Du om Egnen?“

„Jeg har bemærket,“ svarede jeg med Kulde, „at der er Træer nok, hvorpaa man kan hænge Dig og din Bande.“

„Godt,“ svarede han med et tvungent Grin, „men der er dog eet Sted, som Du uden Tvivl ikke har set, og med hvilket Hr. Capellanen sikkert vil lade Dig gøre Bekendtskab. — Lev vel, min unge Kaptajn, his Leogri.“

Han hilste mig med en Latter, som mindede mig om Klapperslangens Raslen, gjorde en truende Gebærde, vendte mig Ryggen, og Negrene slæbte mig bort. Den tilslørede Obi ledsagede os med sin Rosenkrans i Haanden.

Jeg fulgte med dem uden at gøre den ringeste Modstand, og sandt at sige, det havde heller ikke været til nogen Nytte. Vi besteg Toppen af et Bjerg, som laa i den vestlige Kant af Sletten, hvor vi et Øjeblik gjorde Holdt; her kastede jeg endnu et Blik, det sidste, paa den dalende Sol, der aldrig mere skulde oprinde for mig. Mine Ledsagere brød atter op, og jeg fulgte dem. Vi steg ned i en lille Dal, hvis Yndigheder til enhver anden Tid vilde have fortryllet mig langt mere, end de gjorde. En Strøm, der gav Jordbunden en frugtbar Fugtighed, gennemskar Dalen og løb ved dens yderste Ende ud i en af hine blaa Søer, af hvilke der gives en saa stor Mængde inde imellem Fjeldene paa St. Domingo. — Vi fulgte imidlertid en Sti, der løb langs med Bredden af Søen; men hvor forundret blev jeg ikke ved at se denne Sti pludselig blive afskaaren af en stejl Klippe, ved hvis Fod jeg bemærkede en buetformet Aabning, igennem hvilken Strømmen styrtede sig. En dæmpet Larm og en

skærende Vind kom ud af denne naturlige Arkade. Negrene gik til venstre ad en stenet og ujævn Vej, der lod til at være udhulet af en for længe siden udtørret Strøm. Et stort Svælg laa for os halvt bedækket af Brombærbuskene, Stikpalmerne og de vilde Torne, som voksede der i Overflødighed. En lignende Larm som den, der kom fra Orkanen i Dalen, lod sig høre under Hvælvingen af dette frygtelige Svælg. De Sorte slæbte mig derind. I dette Øjeblik, jeg gjorde det første Skridt i denne underjordiske Hule, nærmede Obien sig til mig og sagde: „Læg Mærke til det, jeg nu vil sige Dig: kun den ene af os to slipper levende ud af dette Svælg.“ Jeg foragtede ham for dybt til at svare. Vi vedblev at vandre frem i Mørket. Larmen blev stærkere og stærkere og vi kunde ikke længere høre Lyden af vore Fodtrin; jeg antog, at der var et Vandfald i Nærheden, og jeg bedrog mig heller ikke.

Efter at have vandret en halv Snæs Minutter i Mørket, kom vi til en Slags Terrasse, dannet af Naturen i selve Bjergets Midte. Den største Del af denne halvcirkelformede Terrasse beskylledes af Strømmen, der sprudlede ud af Bjergets Aarer med en frygtelig Larm. Over denne underjordiske Hal dannede Hvælvingen en Slags Kuppel, beklædt med Vedbend af en gulagtig Farve. I denne Kuppel var der en bred Spalte, gennem hvilken Dagen skinnede, og hvis Kanter var bevoksede med et tæt Buskads, der i dette Øjeblik blev forgyldt af den nedgaaende Sols Straaler. Ved den nordlige Ende af Terrassen styrtede Strømmen sig med en frygtelig Buldren i en Afgrund, i hvis Dyb det dæmrende Lys, der faldt igennem Spalten, syntes at bevæge sig, uden at kunne oplyse det. Et gammelt Træ, hvis øverste Grene idelig besprøjtedes af det skummende Vandfald, og hvis knudrede Rødder trængte sig igennem Klippen ned i Vandet, hang ud over Afgrunden. Dette Træ, som saaledes

dyppede sin Top og sin Rod, der ragede ud over Afgrunds-svælget, ligesom Armen af en Benrad, ned i Strømmen, var saa blottet for Blade, at det var umuligt at se, til hvilken Slags det hørte.

De Sorte gjorde Holdt paa dette frygtelige Sted, og jeg saa, at min Død var uundgaaelig.

Der, ved dette Svælg, hvori jeg paa en Maade frivillig styrtede mig, traadte atter Billedet af den Lykke, som jeg for faa Timer havde stødt fra mig, for min Sjæl og vækkede en Følelse af Anger, ja, næsten af Bebrejdelse hos mig; men jeg kunde ikke tilbageholde en Klage.

„Mine Venner,“ sagde jeg til de Sorte, der omgav mig. „I vil sikkert tilstaa, at det er sørgeligt at skulle dø i sit tyvende Aar, naar man er i sin fulde Livskraft, er elsket af den, man elsker, og ved, at man efterlader sig Øjne, der vil græde, lige til de lukkes af den evige Søvn!“

En frygtelig Latter besvarede min Klage; det var den lille Obis. Denne Slags onde Dæmon, dette uudforskelige Væsen nærmede sig ilsomt til mig.

„Ha! Ha! Ha! Du sørger over, at Du skal miste Livet. Det eneste, jeg endnu frygtede for var, at Du ikke skulde skælve for Døden!“

Det var den samme Røst, den samme Latter, der i saa lang Tid havde været Genstanden for mine Gisninger.

„Elendige,“ sagde jeg til ham, „hvem er Du?“

„Du skal faa det at vide!“ svarede han i en frygtelig Tone, og tog derpaa Sølvsolen til Side, som prydede hans brune Bryst. „Se engang!“

Jeg bøjede mig hen imod ham. To Navne var prægede med hvidagtige Bogstaver paa Obiens haarede Barm; skrækkelige og uudslettelige Træk, der med et gloende Jern trykkes paa Slavernes Bryst. Det ene af disse Navne var Effingham, og det andet min Onkels og mit eget, d'Auverney. Jeg stod maalløs af Forundring.

„Naa, Leopold d'Auverney!“ sagde Obien, „siger Dit Navn Dig ikke mit?“

„Nej,“ svarede jeg forundret over at høre dette Menne-ske nævne mig ved Navn. „Disse to Navne har jeg aldrig set forenede uden paa Brystet af min Onkels Nar — men han er død, den stakkels Dværg, og desuden var han os alt for hengiven. Du kan umuligt være Habibrah!“

„Ham selv!“ raabte han med en skrækkelig Stemme, og løftende den blodige Gorra lidt i Vejret, tog han sit Slør af. Dværgens hæslige Ansigt viste sig for mig, men i Stedet for den Overgivenhed og Glæde, der før straaledede ud af det, var nu traadt en mørk og truende Bærskhed.

„Store Gud!“ udbrød jeg i den højeste Grad af Forundring, „kommer da alle døde til Live igen? Det er Habibrah, min Onkels Nar!“

Dværgen lagde Haanden paa sin Dolk og mumlede mellem Tænderne: „Hans Nar — og hans Morder.“

Jeg fo'r et Skridt tilbage af Rædsel.

„Hans Morder? — — Skurk, er det saaledes, at Du har lønnet al hans Godhed imod Dig?“

Han afbrød mig: „Hans Godhed? Nej, sig hans Nederdrægtighed!“

„Hvorledes,“ udbrød jeg atter, „det er Dig, Elendige, som har dræbt ham?“

„Ja, det er mig,“ svarede han i en skrækkelig Tone. „Jeg har stødt ham Kniven saa dybt i Hjertet, at han knap fik Tid at vaagne for at falde i den evige Slummer. Han raabte med svag Røst: Hid til mig, Habibrah! — Ha! ha! Jeg var hos ham.“

Hans frygtelige Beretning og den frygtelige Koldblodighed, hvormed han fortalte den, bragte mit Blod i Kog, og jeg udbrød rasende: „Nederdrægtige, fejge Morder! Du havde altsaa ganske glemt den Gunst, han ene viste mod Dig? Du spiste ved hans Bord og sov ved hans Seng ...“

„Ja, som en Hund!“ afbrød Habibrah mig heftigt; „Til Jeg erindrer mig kun alt for ofte hine Gunstbevisninger, som var lutter Fornærmelser! Jeg har hævnnet mig paa ham, og nu skal jeg hævne mig paa Dig! Tror Du maaske, fordi jeg er en Mulat og en vanskabt Dværg, at jeg ikke skulde kunne være noget Menneske? O, jo, jeg har en Sjæl, og en stærkere Sjæl end den, jeg nu vil rive ud af dit kvindeagtige Legeme! Man skænkede mig til din Onkel, som en Sapajou, og jeg maatte tjene til hans Forlystelse og være Genstanden for hans Foragt. Han elskede mig, siger Du; ja, jeg havde en Plads i hans Hjerter mellem hans Abekat og hans Papagøje; men jeg har valgt mig en anden med min Dolk!“

En Gysen fo'r igennem alle mine Lemmer.

Jeg stod forbavset over en saa frygteligt udtænkt Hævn.

„Naa, vedblev Dværgen, „finder Du, at jeg har kunnet udkaste en Plan og sætte den i Værk. Hvad siger Du om Gøgleren Habribrah? Hvad siger Du om din Onkels Nar?“

„Fuldend det, som Du saa godt har begyndt,“ svarede jeg ham. „Dræb mig, men skynd Dig blot.“

Han gav sig til at spadserere frem og tilbage paa Terrassen og gned sine Hænder af lutter Fryd. — „Og hvis jeg nu ikke finder for godt at skynde mig, hvad saa? Hvis jeg nu har Lyst til at gotte mig over din Dødsangst? Seer Du, Biassou skyldte mig en Del af Byttet fra den sidste Plyndring; men da jeg saa Dig som Fange i de Sortes Lejr, bad jeg ham blot om at skænke mig dit Liv. Han tilstod mig det med Glæde, og nu er det i min Vold! Jeg glæder mig ret inderligt derved. Vær Du kun rolig, Du skal snart følge dette Vandfald ned i Afgrunden; men jeg maa først sige Dig, at jeg har opdaget det Smuthul, hvor din Kane

var skjult, og derfor har jeg givet Biassou det Raad at stikke Ild paa Skoven; det maa allerede være sket nu. Saaledes er da hele Din Familie tilintetgjort. Din Onkel faldt for en Dolk, Du skal omkomme ved Vand, og din Marie ved Ild!"

„Elendige, uforsonlige Afskum!" udbrød jeg, og gjorde en Bevægelse for at kaste mig over ham. Han vendte sig om til Negrene: „Binder ham! Hans Time er kommen."

Negrene adlød uden at sige et Ord. Paa én Gang troede jeg at høre en Hund gå langt borte; men jeg troede, at mine Øren skuffede mig, og at denne Lyd kom fra det brussende Vandfald. Negrene slæbte mig nu bunden hen til Afgrundsdybet, der skulde opsluge mig; Dværgen stod med Armene over Kors og betragtede mig med triumferende Glæde. Jeg slog mine Øjne op mod Spalten i Hvælvingen for ikke at se hans forhadte Aasyn, og for endnu en Gang at betragte Himlen. I dette Øjeblik lød en stærkere Gøen ganske tæt ved, og Rask stak sit uhyre store Hoved ned igennem Spalten. Jeg gøs. „Fuldender!" raabte Dværgen, og de Sorte, som hverken havde bemærket Hunden eller dens Gøen, beredte sig til at styrte mig ned i Afgrunden.

„Kammerater!" raabte en Tordenstemme.

Alle saa i Vejret. — Det var Bug-Jargal. Han stod paa Kanten af Klipperevnen, og en rød Fjer vajede paa hans Hoved.

„Kammerater," gentog han, „holder inde!"

De Sorte kastede sig næsegurus ned, og han vedblev:

„Jeg er Bug-Jargal!"

De Sorte stødte Panderne mod Jorden og udstødte Skrig, hvis Betydning var vanskelig at bestemme.

„Løser Fangen!" raabte Høvdingen.

Nu syntes Dværgen at vaagne af den Bedøvelse, hvori han var sunken ved den sorte Høvdings uventede Mellemkomst. Han standsede heftigt de Sorte, som gav sig ifærd

med at overskære mine Baand. — „Hvorledes! Hvad skal det betyde?“ udbrød han. Derpaa hævede han Hovedet op imod Bug-Jargal og sagde: „Høvding fra Morne-Rouge, hvad vil Du her?“

Bug-Jargal svarede: „Hvad jeg vil? Befale over mine Brødre!“

„Ja, det er sandt,“ sagde Dværgen med indædt Harme, „det er Sorte fra Morne-Rouge! Men med hvilken Ret,“ tilføjede han og hævede Stemmen, „befaler Du over min Fange?“

Høvdingen svarede blot: „Jeg er Bug-Jargal!“

De Sorte kastede sig atter næsegrus ned og stødte deres Pander mod Jorden.

„Bug-Jargal,“ indvendte Habibrah, „kan ikke forandre Biassous Ordre. Denne Hvide har Biassou skænket mig, og det er min Vilje, at han skal dø. — Hurtigt,“ sagde han til de Sorte, „adlyder! Kaster ham i Afgrunden!“

Ved Obiens mægtige Røst rejste de Sorte sig igen, og gjorde et Skridt hen imod mig. Jeg troede, at det var ude med mig.

„Løser Fangen!“ raabte Høvdingen.

I et Øjeblik var jeg fri. Min Forundring lignede Obiens Raseri. Han vilde fare ind paa mig; men de Sorte holdt ham tilbage. Nu gav han sin Harme Luft og udstødte de frygteligste Forbandelser og Trusler.

„Hvorledes, Elendige! I vil ikke adlyde mig! I agter ikke paa mine Ord! Ha, hvorfor har jeg dog spildt Tiden ved at høre paa denne Hvide! Jeg burde straks have ladet ham kaste ned til Fiskene i Vandet! Just ved at ville gøre min Hævn fuldkommen, er jeg gaaet Glip af den! Hvis I ikke adlyder mig og styrter denne fordømte Hvide i Strømmen, saa forbander jeg Eder! Eders Haar skulle blive hvide; Moskitoer og giftige Insekter fortære Eder levende;

Eders Arme og Ben skulle blive saa svage som Rør; Eders Aande skal svide Eders Strube, som brændende Sand; I skulle snart dø, og efter Døden skulle Eders Aander blive fordømte til at omdreje en Møllesten, saa stor som et Bjerg, i Maanen, hvor der er koldt!"

Dette Optrin gjorde et besynderligt Indtryk paa mig. Ene af min Farve i denne fugtige og skumle Hule, omgivet af disse Negre, der lignede underjordiske Dæmoner, paa en Maade svævende over en bundløs Afgrund, af og til truet af denne hæslige Dværg, denne vanskabte Troldmand, hvis brogede Skørt og spidse Hue man knapt kunde skimte i det svage Dagslys, og beskyttet af den store Sorte, der viste sig for mig paa det eneste Sted, hvor man kunde se Himlen, forekom det mig, at jeg stod ved Helvedes Porte, for at oppebie min Sjæls Frelse eller Fordømmelse, og bivaane en Kamp imellem min gode Engel og onde Genius.

De Sorte stod forfærdede ved Obiens Trusler. Han vilde benytte sig af deres Tvivlraadighed og raabte: „Det er min Villie, at den Hvide skal dø. Adlyder, han skal dø!“

Bug-Jargal sagde nu med Kraft og Værdighed: „Han skal leve! Jeg er Bug-Jargal. Min Fader var Konge i Kakongo og uddelte Retfærdighed ibandt sine Undersaatter foran sin Bolig.“

De Sorte kastede sig tredie Gang næsegrus ned, og Høvdingen vedblev:

„Brødre! Gaar til Biassou og siger, at han ikke maa plante den sorte Fane, som skal forkynde de Hvide denne Fanges Død, paa Bjerget; thi denne Fange har frelst Bug-Jargals Liv, og Bug-Jargal vil, at han skal leve!“

De rejste sig op, og Bug-Jargal kastede sin røde Fjer ned midt iblandt dem. Anføreren for Detachementet lagde Armene over Kors paa Brystet og tog Fjeren op med den højeste Grad af Ærbødighed; derpaa forføjede de dem bort

uden at sige et Ord. Obien forsvandt tilligemed dem i den underjordiske Gang.

Jeg vil ikke forsøge paa at beskrive den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig. Jeg kastede et taarefuldt Blik paa Pierre, der betragtede mig med en Blanding af Erkendtlighed og Stolthed.

„Gud være lovet,“ udbrød han endelig. „Alting er godt og vel. Broder, skynd Dig at vende tilbage ad den Vej, Du er kommen. Du vil træffe mig i Dalen.“

Han vinkede ad mig med Haanden og forsvandt.

Længselsfuld efter at møde ham og erfare, ved hvilket sjældent Lykkestilfælde min højmodige Befrier var kommen mig til Hjælp i det rette Øjeblik, skyndte jeg mig at forlade den frygtelige Hule. I det Øjeblik, jeg vilde betræde den underjordiske Gang, spærrede en uventet Hindring mig Indgangen. Det var Habibrah. Den hadefulde Obi var ikke fulgt med Negrene, men havde skjult sig i en Fordybning i Klippen, for at oppebie et gunstigere Øjeblik for sin Hævn. Dette Øjeblik var kommet. Dværgen stod pludselig for mig og grinede onskabsfuld. Jeg var ene og ubevæbnet; derimod blinkede en Dolk, den samme, han havde brugt som Crucifix, i hans Haand. Jeg for uvilkaarligt tilbage ved Synet af ham.

„Ha! Ha! Du troede nok, at Du skulde undgaa mig; men Narren er ikke saa stor en Nar som Du. Nu har jeg Dig, og denne Gang skal Du ikke vente længe. Din Ven Bug-Jargal skal heller ikke vente Dig forgæves; Du skal komme til at møde ham i Dalen, men det er denne Strøms Bølger, som skal paatage sig at føre Dig til det aftalte Stævne.“

Ved disse Ord svingede han Dolken og styrtede hen imod mig.

„Uhyre!“ raabte jeg og veg tilbage paa Terrassen, „for

kort siden var Du dog kun en Bøddel, nu bliver Du en Morder!"

„Jeg hævner mig!" raabte han og skar Tænder.

Nu stod jeg lige paa Randen af Afgrunden; han styrtede voldsomt ind paa mig, for at støde mig ned med et Dolkestød; men jeg undgik det ved et Spring til Siden. Hans Fødder gled paa det fugtige, glatte Mos, hvormed disse Klipper var bedækkede, og han tumlede ud over den runde, slibrige Rand. — „Helvede og alle Djævl!" brølede han, idet han styrtede hovedkuls i Afgrunden.

Jeg har allerede sagt, at en Rod af det gamle Træ ragede frem imellem Klipperevnerne, lidt neden for den stejle Rand. Dværgen tørnede i sit Fald mod denne, hans brogede Skørt indviklede sig i de fremstaaende Skud paa den knudrede Rod, og gribende dette sidste Støttepunkt, klyngede han sig fast dertil med overordentlig Kraft. Hans spidse Hue faldt af hans Hoved, og han var nødt til at slippe sin Dolk. Dette Mordvaaben forsvandt tillige med Narrens klingende Gorra i Kataraktens dybe Svælg.

Habibrah, der svævede over denne frygtelige Afgrund, forsøgte først at komme op igen paa Terrassen; men han kunde ikke naa den fremstaaende Rand, og han anstrengte sig forgæves for at klynge sig fast med sine Negle i den glatte Klippeflade, som ragede ud over det bundløse Dyb. Han hylede af Raseri.

Det ringeste Stød fra min Side havde været tilstrækkelig til at styrte ham ned; men det havde været en nederdrægtig feig Handling, og jeg dvælede ikke et Øjeblik ved Tanken derom. Denne min Maadeholdenhed forundrede ham. Med Tak til Forsynet over min uventede Redning, besluttede jeg at overlade ham til hans Skæbne, og jeg vilde just gaa ud af den underjordiske Hvælving, da jeg hørte Dværgens klagende Stemme lyde fra Afgrunden.

„Herre!“ raabte han, „Herre! Gaa dog ikke bort! I den gode Guds Navn lad dog ikke et menneskeligt Væsen, som De kan frelse, dø uden Bod og Absolution. Ak! — Mine Kræfter forlader mig, Grenen giver efter i min Haand. Tyngden af mit Legeme drager mig ned, og jeg maa slippe den, da den ellers vil knække. — Ak, Herre! Det frygtelige Svælg bruser og skummer under mig! Vil De ikke have den ringeste Medlidenhed med Deres Nar? Han er rigtignok meget strafskyldig, men vil De ikke vise ham, at de Hvide er langt bedre end Mulatterne, og Mulatterne end Slaverne?“

Næsten bevæget havde jeg nærmet mig til Afgrunden, og det dæmrende Lys, som faldt ned igennem Spalten i Hvælvingen, viste mig paa Dværgens modbydelige Ansigt en bønlig Mine og et Udtryk af Fortvivlelse, som jeg hidtil ikke havde bemærket hos ham.

„Sennor Leopold,“ vedblev han, opmuntret ved den Følelse af Medlidenhed, som havde bragt mig til at vende om, „skulde det være muligt, at et menneskeligt Væsen, der saa sin Lige i en saa frygtelig Stilling, og kunde hjælpe ham, ikke gjorde det? O, Ræk mig Haanden, Herre! Der behøves kun en ringe Hjælp, for at frelse mig; hvad der er alt for mig, er saa ubetydeligt for Dem! For den barmhjertige Guds Skyld, træk mig op af Svælget! Min Erkendtlighed skal ligne min Brøde —“

Jeg afbrød ham: „Ulykkelige. Kald ikke Mindet derom tilbage!“

„Det er for at afsky den, Herre!“ svarede han. „O, vær ædelmodigere end jeg! O, Himmell! O, Himmell! Jeg kan ikke mere, jeg falder! Deres Haand! Deres Haand! O, Gud, ræk mig Deres Haand! For den Moders Skyld, der har baaret Dem under sit Hjerte, frels mig!“

Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor hjertegribende den

Ulykkeliges Røst var i hans frygtelige Dødsangst. Jeg glemte alt, det var ikke længere en Fjende, en Forræder, en Morder, det var en Ulykkelig, som en ringe Hjælp fra min Side kunde drage ud af en rædselsfuld Døds Strube. Han bad saa ynkeligt, at det ikke var mig muligt at modstaa længere. Jeg bukkede mig ned, lagde mig paa Knæ ved Randen af Klippen, og idet jeg med min ene Haand greb fat om Stammen af det Træ, hvis Rod bar den ulykkelige Habibrah, rakte jeg ham den anden. — Da den var ganske tæt ved ham, greb han med en vidunderlig Kraft fat om den med begge sine Hænder, og i Stedet for at hjælpe sig op ved min Arm, mærkede jeg, at han søgte at drage mig med sig ned i Dybet. Havde Træstammen ikke givet et saa stærkt Støttepunkt, var jeg ufejlbarligt bleven revet ud over Randen ved det voldsomme og uventede Ryk, som Niddingen gjorde i mig.

„Skurk,“ udbrød jeg, „hvad gør Du?“

„Jeg hævnner mig!“ svarede han med en skingrende, djævelsk Latter, „Ha, nu har jeg Dig endelig i min Vold, ubesindige Daare! Du har selv givet Dig i mine Hænder. Jeg har Dig! Du var frelst, jeg var forloren, og det er Dig selv, som frivillig løb lige i Kaimanens Strube, fordi den græd efter at have brølet. Nu er jeg trøstet, thi jeg hævnner mig i min Død! Du er løbet i Snaren, og nu faar jeg dog menneskeligt Selskab ned med mig til Fiskene i Søen!“

„Ha, Forræder!“ udbrød jeg og gjorde mig saa stiv, som muligt, „er det saaledes Du belønner mig, fordi jeg vilde frelse Dig fra den visse Død?“

„Ja,“ svarede han, „jeg ved meget vel, at jeg kunde frelse mig tillige med Dig, men jeg ønsker langt hellere, at Du omkommer med mig. Jeg ønsker Din Død langt højere, end mit eget Liv. Kom!“

Paa samme Tid knugede han med en umaadelig Styrke min Haand imellem sine brune, rynkede Næver; hans Øjne lynede, og Fraaden stod ham for Munden; han havde faaet alle sine Kræfter tilbage, hvis Tab han for kort Tid siden saa ynkelig havde klaget over. Han stemmede sine Fødder, ligesom to Løftstænger mod den lodrette Klippevæg, og tumlede som en Tiger omkring paa Roden, der indviklet i hans Klæder holdt ham fast imod hans Vilje; thi han ønskede at knække den, for ved sit Legemes hele Tyngde at drage mig hurtigere med sig i Afgrunden. Han afbrød af og til, for i sit Raseri at slide i Roden med sine Tænder, det afskyelige Grin, der spillede paa hans modbydelige Ansigt. Man kunde have sagt, at det var denne Afgunds Dæmon, som søgte at drage et Bytte ned i sin skumle Bolig.

Til Lykke var et af min Knæer kommen til at ligge i en Fordybning i Klippen; min Arm var saa at sige knyttet om Træstammen, hvortil jeg lænede mig, og jeg anvendte al den Kraft, som Selvopholdelsen i et saadant Øjeblik skænker En, imod Dværgens Forsøg paa at trække mig ned. Tid efter anden hævede jeg mit Bryst med Møje i Vejret og raabte af alle Kræfter: „Bug-Jargal!“ Men Vandfaldets Brusen og den store Afstand mellem os levnede mig kun lidt Haab om, at han skulde kunne høre min Stemme.

Imidlertid fordoblede Dværgen sine rasende Ryk, da han ingenlunde havde ventet en saa kraftfuld Modstand. Mine Kræfter begyndte at svinde endskønt denne Strid ikke havde varet nær saa lang Tid, som jeg behøver til at fortælle den. En smertelig, krampagtig Følelse lammede næsten min Arm; det sortnede for mine Øjne og susede for mine Øren; jeg hørte Roden knage, Uhyret le, og det forekom mig, at det fraadende Svælg nærmede sig til mig.

Jeg gjorde endnu et sidste Forsøg til min Frelse, og samlende alle mine Kræfter raabte jeg atter „Bug-Jargal!“

En Hunds Gøen svarede mig. Der var Rask; jeg slog mine Øjne i Vejret. Bug-Jargal og hans Hund stod paa Kanten af Spalten. Jeg ved ikke, om han havde hørt min Stemme, eller en angstelig Anelse havde bragt ham tilbage. Han saa den truende Fare, hvori jeg svævede. „Hold godt fast“, raabte han til mig. Habibrah, der frygtede for, at jeg skulde blive frelst, brølede, frysende af Harme: „Kom dog, kom!“ Han samlede den sidste Rest af sine naturlige Kræfter, og i det Øjeblik slap ogsaa min udmattede Arm Træet. Jeg var forløren; men i det samme følte jeg, at nogen bagved greb fat i mig; det var Rask. Paa et Vink af sin Herre var han sprungen ned paa Terrassen og holdt mig med sin kraftfulde Flab fast ved Kjoleskøderne. Denne uventede Hjælp frelst mig. Habibrah havde udtømmet hele sin Kraft ved den sidste Anstrengelse, og jeg samlede al min Styrke for at rive min Haand løs. Hans Fingre, der endelig blev slive og følelsesløse, nødtes til at slippe mig; Roden, der saa længe havde knaget, brast nu ved Tyngden af hans Læggene; og medens Rask trak mig tilbage, styrtede den ulykkelige Dværg ned i det brusende Vandfald, idet han udstødte en Forbandedse imod mig, som jeg ikke hørte, og som forsvandt tilligemed ham selv i den frygtelige Afgrund.

Dette var min Onkels Nars Endeligt.

Dette skrækkelige Optrin, denne voldsomme Kamp og den frygtelige Ende, den fik, havde overvældet mig; jeg var ganske bevidstløs. Bug-Jargals Stemme gav mig atter min Fæmning tilbage. „Broder“, raabte han, „skynd Dig at komme herfra! Søle! Vil være gaaet ned inden en halv Time. Jeg skal vente paa Dig nede i Dalen. Følg blot efter Rask.“ Disse min Vens Ord skænkede mig atter Haab, Mod og Kraft. Jeg rejste mig. Hunden fløede ind i den under-

jordiske Gang; jeg fulgte efter den, og dens Bjæffen viste mig Vej i Mørket. Efter nogle faa Minutters Forløb kunde jeg allerede skimte Dagslyset foran mig; endelig naaede vi Udgangen, og jeg aandede frit. Da jeg traadte ud af den skumle, fattige Hule, mindedes jeg Narrrens Udsagn dengang vi gik ind i den: „Kun den ene af os to slipper levende ud af dette Svælg“. Hans Forventning var bleven skuffet, men hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse.

Da jeg kom ned i Dalen, fik jeg Øje paa Bug-Jargal; jeg styrtede mig i hans aabne Arme og blev nogle Øjeblikke liggende mallos ved hans Bryst, endskønt jeg havde tusinde Spørgsmaal at gøre ham; men jeg kunde ikke faa et Ord frem.

„Hør, sagde han til mig, „din Kone, min Søster, er i Sikkerhed. Jeg bragte hende til de Hvides Lejr, overgav hende til en af dine Paarørende, som kommanderede Forposterne, og vilde da give mig til Fange af Frygt for, at man skulde opofre de ti Sorte, som borger for mig. Din Paarørende bød mig at flygte, for om muligt at forhindre din Død, da de ti Sorte ikke skulde henrettes uden i Tilfælde af, at Du blev det, hvilket Biassau vilde forkynde ved at plante en sort Fane paa det højeste af vore Bjerger. Da ilede jeg afsted, Rask fulgte mig, og Gud være lovet, jeg kom i rette Tid! Du skal leve, og jeg ogsaa“.

Han rakte mig Haanden og tilføjede: „Broder, er Du tilfreds?“

Jeg trykkede ham paany til mit Bryst; jeg besvor ham ikke mere at forlade mig og lovede at skaffe ham en Post ved Kolonialarmeen. Han afbrød mig med et forbitret Øjekast: „Broder, har jeg foreslaaet Dig at tage Tjeneste blandt mine Landsmænd?“

Jeg tav; thi jeg følte min Uret. Nu tilføjede han muntert: „Følg mig hurtigt til din Kone, for at Du kan sætte Mod i den Arme“.

Dette Forslag vandt Genklang i mit Hjerte; jeg rejste mig halvt beruset af Glæde, og vi begav os paa Marschen. Den Sorte kendte alle Veje; han gik foran og Rask fulgte os lige i Hælene.

Her standsede d'Auverneu og kastede et mørkt Blik omkring sig. Sveden rullede i store Draaber ned ad hans Pande, og han bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Rask betragtede ham med urolige Blikke. „Ja, trofaste Dyr, saaledes betragtede Du mig ogsaa den Gang“, mumlede han.

Et Øjeblik efter rejste han sig og gik i nogen Tid tavs op og ned i Teltet med Armene over kors. Den gamle Thaddæus, som havde sat sig i Krogen, hvor han fra Begyndelsen af stillede sig, skottede af og til efter ham, og lod som om han blot kærtegnede Rask, for at Kaptajnen ikke skulde blive opmærksom paa hans Urolighed.

D'Auverneu fattede sig endelig og vedblev:

„Rask fulgte os. Den højeste Klippe var ikke længere belyst af Solen; men pludselig saa man der en Lysning, som straks forsvandt. Den Sorte fo'r sammen og knugede min Haand heftigt.

„Giv Agt“, sagde han.

En dump Lyd, som lignede et Kanonskud, hørtes derpaa i Dalen og gentoges mange Gange af det stærkttonende Ekko.

„Det er Signalet“, sagde Negeren med hul Røst. „Det var et Kanonskud, ikke sandt?“

Jeg nikkede bejaende.

I to Spring var han oppe paa en temmelig høj Klippe; jeg fulgte efter ham. Han lagde Armene over kors og sagde med et bittert Smil: „Ser Du?“

Jeg saa til den Side, hvorhen han pegede, og fik Øje paa den Klippe, som han havde vist mig, da jeg maatte

skilles fra Marie efter vort sidste Møde, den eneste, som Solen beskinne, og paa hvis Tinde en stor sort Fane vajede.

Her gjorde d'Auverneu atter en Pavse.

Jeg har siden efter faaet at vide, at Biassau, der hastede med sin Afmarsch og troede, at jeg allerede var død, havde ladet Fanen plante, førend Detachmentet, der skulde ombringe mig, var kommen tilbage.

Bug-Jargal stod med korslagte Arme og betragtede den sørgelige Fane. Pludselig vendte han sig om, gjorde nogle Skridt, som for at stige ned ad Klippen og udbød: „Gud, Gud, mine ulykkelige Kammerater“. Han kom tilbage til mig. „Hørte Du Kanonskuddet?“ spurgte han. — Jeg svarede ikke et Ord.

„Broder, det var Signalet! Nu fører man dem til Døden“.

Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, og han traadte ganske tæt hen til mig.

„Il til din Kone, Broder! Rask vil vise Dig Vej“. Han fløjtede en afrikansk Melodi, Hunden gav sig til at logre med Halen og gik hen imod Udgangen af Hulen.

Bug-Jargal greb min Haand og tvang sig til at smile, men det var et krampagtigt Smil.

„Lev vel“, raabte han til mig med stærk Stemme og forsvandt i det tætte Buskads, som omgav os.

Jeg stod som lynslagen. Det svage Begreb, jeg havde om, hvad der var foregaaet og skulde foregaa, lod mig ane den frygteligste Ulykke.

Da Rask saa sin Herre forsvinde, styrtede den ud paa Kanten af Klippen og rystede Hovedet med en klagende Hylen. Nu vendte den tro Hund tilbage med Halen imellem Benene; dens store Øjne stod fulde af Taarer, og den kastede et uroligt Blik paa mig. Derpaa vendte den tilbage

til det Sted, hvor dens Herre var forsvunden, og gæde gentagne Gange. Jeg forstod den og nærede samme Frygt som den; derfor gjorde jeg nogle Skridt efter den, og nu fo'r den afsted som en Pil, idet den fulgte Bug-Jargals Spor. Jeg vilde snart have tabt den af Sigte, endskønt jeg løb af alle Kræfter, hvis den ikke af og til havde standset sit Løb for at give mig Tid til at indhente den.

Saaledes ilede vi gennem dybe Dale og klatrede over skovgroede Høje. Endelig —

D'Auverneus Stemme kvaletes. En mørk Forbitrelse stod malet i alle hans Træk, og han kunde knap fremstamme disse faa Ord:

Bliv Du ved, Thaddæus, jeg maa græde som en Kvinde, — jeg kan ikke —

Den gamle Sergent var lige saa rørt som Kaptajnen, men han gjorde Vold paa sig selv og begyndte saadan:

Med Deres Tilladelse, eftersom De ønsker det, min Kaptajn, jeg maa da sige Dem, mine Herrer Officerer, at skønt Bug-Jargal, kaldet Pjerre, var en stor Neger, ædel og kraftfuld og den kækkeste Karl under Solen efter min Kaptajn, saa var jeg ikke destomindre yderst fjendtlig indet imod ham, hvilket jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv, endskønt min Kaptajn allerede har tilgivet mig det. Da jeg derfor fik at høre, at min Kaptajn skulde dræbes den anden Dags Aften, blev jeg saa rasende forbitret paa det ulykkelige Menneske, at jeg med sand Helvedsglæde forkyndte ham, at han eller, hvis han undveg, ti af hans Stalbrødre skulde bøde for dette Drab, og at de skulde skydes til Repressalie, som man siger. Han forblev ganske rolig ved denne Erklæring, men en Time efter tog han Flugten igen, nem en stor Aabning, som han havde anbragt.

D'Auverneu ytrede sin Utaalmodighed ved en heftig Bevægelse, og Thaddæus vedblev:

Velan, da man saa den store sorte Fane paa Klippen, og han endnu ikke var kommen tilbage, hvilket ikke forundrede os, blev Signalet givet ved et Kanonskud, og jeg blev kommanderet til at føre de ti Negre ud til Eksekutionspladsen, kaldet den sorte Djævels Svælg, og som laa i en Afstand fra Lejren af omtrent — dog, det er ligegyldigt. Da vi var komne der, saa indsaa De nok mine Herrer, at det ikke var for at lade dem løbe; jeg lod dem altsaa binde, som det sig hør og bør, og opstillede min Peloton. — I det samme saa jeg den store Neger styrte ud af Skoven; jeg blev højlig forbavset derover. Han ilede hen imod mig ganske forpustet.

„Jeg kommer til rette Tid“, udbrød han. „God Dag, Thaddæus“

Ja, mine Herrer, han sagde kun dette og gik derpaa hen og løste sine Kammerater. Jeg stod, som sagt, ganske forbavset. Nu opstod der en stor Ædelmodighedskamp imellem de Sorte og ham, der gerne maatte have varet lidt længere. — men — ja, jeg maa tilstaa det, det var mig selv, der afbrød den. Han stillede sig paa de Sortes Plads; i dette Øjeblik styrtede hans store Hund — stakkels Rask! ud af Krattet og fo'r mig lige i Struben. O, min Kaptajn, gid han havde holdt mig fast noget længere! — Men Pjerre gav et Tegn, og den stakkels Hund slap mig; dog kunde Bug-Jargal ikke forhindre den fra at lægge sig ved hans Fødder. Saa — jeg troede, at De var død, — jeg var rasende forbitret — jeg raabte —

Sergenten udstrakte sin Haand, saa stift paa Kaptajnen, men kunde ikke udtale det frygtelige Ord: Fyr! — Endelig fattede han sig og vedblev:

Bug-Jargal faldt. — En Kugle havde knust hans Hunds ene Forpote. Siden den Tid, mine Herrer, — her rystede den gamle Sergent sørgmodigt paa Hovedet, — siden den

Tid er stakkels Rask halt. Nu hørte jeg nogen stønne og sukke i det nærliggende Krat, og jeg styrtede derind; det var Dem, en Kugle havde truffet Dem i det Øjeblik. De ilede til for at frelse den store Negers Liv. — Ja, min Kap-tajn, De sukkede; men det var for hans Skyld! — Bug-Jargal var død! — Man bragte Dem tilbage til Lejren. De-res Saar var til Lykke ikke dødeligt, og De blev snart hel-bredet, takket være Deres ømme Hustrus kærlighedsfulde Omsorg.

Sergenten tav. D'Auverneu gentog med en højtidelig og smertefuld Tone:

Bug-Jargal var død!

Thaddæus lod sit Hoved synke ned paa sit Bryst og stammede grædende: Ja, og jeg var hans Morder!

E n d e.

